

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΟΤΗΤΗΣ ΕΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΙ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1839

Ἀπὸ τὴν μακροχρόνιον ἀδιαπτώτως εὐφημον δρᾶσιν τῆς τί ἄλλο λογικὸν συμπέρασμα βγαίνει παρὰ ὅτι Διοικεῖται τιμίως καὶ ἀμέμπτως ἐξ ἑνός, ἐκτελεῖ τὰς παντὸς εἵδους ἐργασίας τῆς με ταχύτητα, εἰλικρίνεια, ἀκρίβεια καὶ εὐσυνειδησίαν, ὥστε οἱ πολυπληθεῖς πελάται τῆς, μένοντες εὐχαριστημένοι, νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν πελάται τῆς, ὕστερον ἀπὸ τὴν ἰδρυσιν τόσων καὶ τόσων ἄλλων Τραπεζῶν.

ΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ μέχρι Δρχ. 100.000 ἐλεύθερον παντὸς φόρου.

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΕΙΟΝ τριακόσια πεντήκοντα θυρίδες εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κοινου με μικρὸν μίσθωμα.

ΙΔΡΥΘΗ
ΕΝ
ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ
1912

Ἐνερτίον
ΤΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ — ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ — ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ
πρὸς ἈΝΥΨΩΣΙΝ τῆς Ἑλληνικῆς Ζωῆς

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΚΑΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. ΒΟΥΤΕΤΑΚΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΓΟΥΛΙΟΣ

ΨΥΧΙΚΟΝ ΧΑΟΣ

Τὸ ἐσκέφθησαν ἄραγε οἱ Ἀρμόδιοι, αἱ Ἀρχαὶ τῆς χώρας, οἱ πολιτικοὶ καὶ ἠθικοὶ τῆς παρᾶγοντες—ἐὰν τυχὸν ἔχει τὴν τύχην νὰ ἔχῃ καὶ ἀπὸ τοὺς τελευταίους—οἱ πλούσιοι, οἱ κατὰ τέλος ὅπως δὴποτε δυνάμενοι, ποὺ βαίνομεν ; ὅχι ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως, χωρὶς νὰ παραγωρίζωμεν καὶ αὐτῆς τὴν μεγάλην τῆς συμβολὴν εἰς τὴν ἐπιδείνωσιν τῆς καταστάσεως, ἀλλ' ἀπὸ ψυχικῆς τοιαύτης ; Καὶ «ὅταν τὸ ἄλλας μωρανθῇ ἐν τίνι ἀλησθήσεται ;» Καὶ ὅταν ἡ ψυχὴ χάσῃ τὰ φτερά της, εἰς τί δύναται πιά νὰ χρησιμεύσῃ ἐκεῖνος ποὺ θὰ φέρῃ τὴν κουτσοφτερουγισμένην αὐτὴν ψυχὴν ; Καὶ ὅταν ἡ ψυχὴ χάσῃ τὸ ἠθικόν της τὴν συνισταμένην τούτην τῶν δυνάμεων — καὶ ὅταν χάσῃ τὸ θάρρος της, τὰς ἐλπίδας της, τὴν πίστιν της, σὲ κατὶ τὴν πεποίθησιν της, πρὸς ἑαυτὴν καὶ ἀφ' ἑαυτῆς—σὰν φύλλο στὸν ἄνεμον—ἐρμαιον τῶν μοιραίως δυσμενῶν περιστάσεων καὶ τῶν ἀπεργαζομένων τὴν ἐπιδείνωσιν τῶν, ποῖος πιά θὰ τὴν κρατήσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ ριφθῇ ἐν τῷ χάος, ἐν τῷ σκότειν, ἐν τῇ καταστροφῇ ;

Αἱ ! ! αὐτὸ τὸ σημεῖον εὐρίσκειται σήμερον ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ. Ἀπογυμνωμένη ἀπὸ κάθε πίστιν καὶ ἐλπίδα. Χωρὶς θάρρος χωρὶς ἠθικόν. Ἀποστραγγισμένη καὶ ἀπὸ τὸ ἐλαχιστόν μόριον οἰουδὴποτε ἰδανικοῦ, οἰουδὴποτε ἰδανισμοῦ. Χωρὶς ἔρμα, χωρὶς πηδάλιον. Ἀλλὰ ταξιδεύει κανένα καράβι χωρὶς πηδάλιον ; Καὶ πολὺ περισσότερον ἐν ὥρᾳ φοβερῆς τρικυμίας σὰν ἐκεῖνες ποὺ διερχόμεθα σήμερον ;

Ποῦ εἶναι λοιπὸν οἱ ἐνιεταλμένοι οἱ ἀρμόδιοι καὶ ἀπὸ φύσιν καὶ ἀπὸ θέσιν νὰ τὴν ἀναπτέρωσιν ; Νὰ τῆς ἀναστήλωσιν τὸ θάρρος της, τὸ ἠθικόν της, τὰς ἐλπίδας της ; Διὰ τί ἐπικρατεῖ αὐτὸς ὁ βουβαλὸς καὶ τὸ σταυροχέρισμα πανταχόθεν ; Ὅλοι λοιπὸν

ἰσοπεδότημεν εἰς τὸ ζήτημα τῆς λιποψυχίας ;

Καὶ ἂν τυχὸν τὸ κακό, ὡς πολὺ προχωρημένο, τὸ θεωροῦμεν ἀθεράπευτον ὡς ὁ Διακεκριμένος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀρβανιτοπούλου μᾶς γράφει,—ἡμεῖς ἀπολύτως διαφωνοῦμεν εἰς τοῦτο—διὰ τὴν τοῦλάχιστον δὲν στρέφομεν τὴν προσοχήν μας καὶ τὰς φροντίδας καὶ προσπαθείας μας νὰ προσφυλάξωμεν ἀπὸ τὸ μὴ λυσιμὴν τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν, τὴν ἁγνὴν καὶ ἀπρόσβλητον εἰσέτι ; Ποιὸ θὰ εἶνε τὸ δυνατό ἐκεῖνο χέρι, ποὺ θὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἰδρύσεως

ἐξωσχολικῶν Συλλόγων τῆς μαθητικῆς νεολαίας νέων, ποὺ μέσα εἰς αὐτοὺς, ὡς εἰς ἄλλον Ἰορδάνην, νὰ λάβῃ τὸ βάπτισμα τῆς ἀνοσίας ἀπὸ τὰς μολυσματικὰς ἀναθυμιάσεις τῆς παρούσης καταστάσεως ;

Ἄλλ' εἶνε ἄραγε μολυσματικὴ, νοσώδης, ἡ παρούσα κατάστασις, ἡ μήπως εἶναι ἡ ἀντίληψις αὐτῆς ἀποκύημα τῆς ἀνισορροπίας τῆς διανοίας μας. ἡ τῆς νοσηρᾶς φαντασίας μας ;

Ἀλλὰ τότε ἡ τέσσαρες αὐτοκτονίαι εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, προχθὲς ἀκόμη 3ην Φεβρουαρίου ἐ. ε., τί ἦτο, ἐὰν δὲν ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα ὅχι μιᾶς νοσηρᾶς ἀλλὰ φρικιαστικῆς νοσηρᾶς καταστάσεως ; Καὶ ὁ δομαθὸς τῶν εἰδεχθεστέων ἐγκλημάτων, παιδί φονεῦον τὸν πατέρα, πατέρας φονεῦον τὸ παιδί του, παιδί φονεῦον τὴν μητέρα του, μητέρα φονεύουσα τὸ παιδί της, πατέρας φονεῦον τὰ παιδιά του καὶ τὴν γυναῖκα του, ἐγκλήματα ὅλα αὐτὰ ποὺ ἐσημειώθησαν μέσα ἐν τῷ χρόνῳ καὶ τῶν ὁποίων ἡ τερατολογία δὲν γίνεται, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, μεγαλειτέρα, ἀποτροπαιότερα, ὁ δομαθὸς τῶν ἐγκληματικῶν αὐτῶν πράξεων λέγομεν, τί ἄλλο σημαίνει παρὰ ἐξάρθρωσιν τελείαν ἠθικὴν καὶ ψυχικὴν, ποὺ λίγο ἀκόμη καὶ θὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἀπροχώρητον, εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν, εἰς τὸ χάος ;

Σὲ ποῖον ν' ἀποταναθώμεν νὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς κατὰ τῆς νόσου ἀντιστάσεως καὶ ἀντιδράσεως, γαλβανίζων, ἡλεκτροίζων ὅλους τοὺς ἀπονευρωθέντας ἀποτανακτικὰς ἐπιλέκτους φύσει ἢ θέσει ; καὶ σχηματίζων περὶ ἑαυτὸν ἕνα γροῦλον, ὅστις, ὡς ἐκ τῶν ἠθικῶν σκοπῶν του, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μείνῃ ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀπαρατήρητου καὶ ἀνευμικρῆς ἡ μεγάλης προσοχῆς καὶ θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀπαρχὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἀνανήψεως ;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Φ. ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

ΟΡΓΑΝΟΤΑΙΧΤΕΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΦΙΛΟΥΣ

Μας κάνουν τινές, άγνωστοι φίλοι, ευγενικά παράπονα ότι πολλά στοιχεῖα τοῦ κειμένου τοῦ «Εγερτηρίου» εἶναι φθαρμένα καὶ δὲν διαβά- ζεται εύκολα, ὅτι εἰς τὴν ἐκτίπωσιν τοῦ κειμένου, τὸ «Εγερτήριο» ὑστερεῖ ἀπὸ τὴν ἀξίαν τῶν δημοσιευμάτων τοῦ ποῦ εἶνε θαυμάσια, καὶ τὰ ὁμοία. Τὰ παράπονά τοὺς τὰ ἀνανγω- ρίζομεν καὶ τοὺς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν διατύπωσιν τῶν διότι τοῦτο φα- νερώνει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν, τὸ ζωη- ρὸν καὶ εἰλικρινές, ὑπὲρ τοῦ «Εγερ- τηρίου». Ἀλλὰ «κάθε πρῶτο δύσκο- λο». Ὅλα θὰ διορθωθῶν σιγά σιγά. Ἀς δεδιωθῶν δὲ οἱ φίλοι τοῦ «Ε- γερτηρίου» ὅτι ἡμᾶς περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον θλίβει ἡ μὴ τελεία καλλιτεχνικὴ ἐμφάνισις τῆς στοιχει- οθεσίας τοῦ κειμένου. Καὶ ἀπὸ εὐ- λάδειαν πρὸς τὴν καλαισθησίαν τῶν ἀναγνώστων μας, ἀλλὰ καὶ διότι καὶ ἡμεῖς εἰμεθα μανιώδεις λάτρεις τοῦ καλλιτεχνικοῦ καὶ ὥραίου.

Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; ποῦ δυστυχῶς εἰμεθα πτωχοί, πτωχότατοι. Ὡστε νὰ ἀναγκασώμεθα νὰ ἐκτυπούμεθα εἰς ξένον τυπογραφεῖον. Δὲν ἔχομεν τυ- πογραφεῖον δικό μας, ὅπως ἔχουν ὅλα τὰ ἄλλα εἰκονογραφημένα περιοδικά, ποῦ ἔχουν πλουσίαις ἐγκαταστάσεις καὶ ἑκατομμύρια, πολλὰ ἐξ αὐτῶν. Ἡ πενία μας ἄρα ἐὰν δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἀμεμπτον τυπογραφικὴν ἐμ- φάνισιν εἰς τὸ κείμενον τοῦ «Εγερ- τηρίου», ἡ θέρη ὅμως τῆς ψυχῆς μας καὶ ὁ διακαὴς μας πόθος ὁ ἐπί- μονος καὶ ἀναλφούτος ἐπὶ τριακοντα- ετίαν ἤδη, νὰ συντελέσωμεν τὸ κατὰ δύναμιν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν καλλιτέραν αὐρίον καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν ἀνω- τεροποιήσιν τῆς νεολαίας μας, ὁ δεινὸς εἰς τὸ «Εγερτήριο» τὴν οὐσιαστι- κὴν ἀξίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔχουν ἀ- νάγκην διὰ νὰ ἐπιτευχθῶν οἱ ἐπιδι- ωκόμε οἱ ἀναμορφωτικοὶ σκοποὶ τοῦ.

Οἱ ευγενικοὶ λοιπὸν φίλοι τοῦ «Εγερτηρίου» ἄς μὴν ἀποβλέπουσιν εἰς τὸ ἐνδύμα τοῦ τοῦχον πενιχρόν, ἀλλ' ἄς ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ, εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ, εἰς τοὺς σκο- ποὺς τοῦ. Καὶ ἡμεῖς ἐπιθυμούσαμεν νὰ ἐμφανίσαιμεν καὶ τὴν περιβολὴν τοῦ ἀνάλογον πρὸς τὴν οὐσιαστικὴν τοῦ ἐπιτυχίαν. Καὶ εἰς τοῦτο ἂ, μᾶς βοηθήσουν οἱ ἀναγνώσται μας οἱ θερ- μουργότεροι καὶ ἀλτρεϊστικώτεροι. Ἀς ἀποτανθῶν εἰς κανὲν πλούσιον

τῆς περιφερείας τῶν, ὅστις νὰ εἶνε ἀ- πὸ τὴν τάξιν τῶν ευγενόψυχων πλου- σίων οἱ ὁποῖοι ἀντιλαμβάνονται τὸν πλοῦτον τῶν ὡς μέσον ἀγαθοεργίας, εὐποιίας καὶ ὅχι ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν ἀπαισίων τσιγκούνηδων ποῦ ἀντιλαμ- βάνοντες τὸν πλοῦτον τῶν ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς τῶν καὶ νὰ τὸν πείτουν νὰ κάμῃ μίαν ευγενικὰ χειρονομίαν ἢ ὁποῖα θὰ τὸν τιμοῦσε καὶ θὰ τὸν ἀ- παθανάτιζε, νὰ μᾶς καταρτίσῃ ἕνα τυπογραφεῖον, ὅχι νὰ μᾶς τὸ δωρίσῃ, θὰ ἦτο ἰδικόν του, κτήμα τοῦ ἑλὸς μόνον θὰ ἔκανε τὴν εὐκολίαν εἰς τὸ «Εγερτήριο» νὰ ἐκτυπώνεται εἰς αὐτὸ ἐπὶ τινὰ χρόνον σύμφωνα μὲ τὰς καλλιτεχνικὰς βλέψεις τοῦ. Τὸ «Ε- γερτήριο» εἰς ἀνταπόδοσιν θὰ ἀνέ- γραφετὸ ὄνομα τοῦ εἰς τὴν προμετω- πίδα τοῦ ὡς χορηγοῦ τῶν μεγάλων σκοπῶν τοῦ.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΦΩΤΙΟΣ ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΙΤΙΑΔΗΣ

Ὅταν πρὸ ὀλίγου χρόνου εὐρι- σκόμεθα εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔχομεν ἀνακοινώσῃ εἰς ἕνα γενναῖον φί- λον, τὸν ἀειμνηστον Πατριάρχην Φώ- τιον, τὴν πρόθεσιν μας νὰ ἐκδώσωμεν εἰς Ἀθήνας ἕνα ἀναμορφωτικὸν περι- οδικὸν καὶ τοῦ ἀνεπτύξαμε τὰς σκέ- φεις μας. Ἀνχινοῦστατος δὲ καὶ μὲ ἐθνικοτάτην ψυχὴν, τὰς υἱοθέτησεν μετὰ προθυμίαν. Ὅσοι δὲ ἐπιθυμοῦν νὰ ἐντυφῶσιν εἰς τὸ ψυχικὸν με- γαλεῖον καὶ εἰς τὰς πνευματικὰς καὶ πικριτικὰς ἐξήσεις τοῦ Μεγάλου Ἐκκλησίου Ἀθρόπου—Πατριάρχου. ἄς διαβάσωμεν τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον ἐξε- δώκαμεν περὶ Αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνα- τον τοῦ (Θὰ τὸ ἀποστέλλομεν ταχυ- δρ. ἀμέσως εἰς τὸν ἀποστέλλοντα εἰς ἡμᾶς μόνον 25 δραχμ. με δύο εἰκό- νας τοῦ Φωτίου, μίαν στὰ 29 ἔτη τῆς ἡλικίας τοῦ ὅταν τὸ πρῶτον ἐξελέγη

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ ἐτέ- ραν εἰς γεροντικὴν ἡλικίαν)

Ὁ Πατριάρχης Φώτιος ἀνεκο- νωσεν εἰς τὸν φιλιτάτον μας ὡσαύτως ἀλλὰ καὶ γενναῖον πλούσιον, Μιλτιάδην Βιτιάδην, τὰς σκέψεις μας, προσθέτων ὅτι θὰ ἡσφαλίζετο περισσότερον ὁ σκοπὸς τοῦ περιοδι- κοῦ ἐὰν ἡ ἐκδόσις τοῦ ἐγίνετο εἰς ἰδιόκτητον τυπογραφεῖον. Ὁ ἀεί- μνηστος Βιτιάδης, γενναῖος καὶ ἡρόδωτος, τὸ ὑπεσχέθη, Ἀλλὰ τὸ «Εγερτήριο» εἶχε τὸ ἀτύχημα πρὶν ἐπιχειρηθῇ ἡ ὁργάνωσις τοῦ, ν' ἀπο- θάνουν καὶ οἱ δύο οὗτοι πολῦτιμοι φίλοι, τῶν ὁποίων τὴν μνήμην ραίνει μετὰ τὸ εἰλικρινέστερον τῆς ψυχῆς τοῦ δάκρυ,

ΣΩΛΩΝ ΛΕΧΩΝΙΤΗΣ

Ἦδη τὸν ἀειμνηστον Βιτιάδην, ἀντικατέστησεν εἰς τὴν Προεδρείαν τῆς Ἑλληνικῆς Λέσχης ὁ θερμουρ- γὸς καὶ γενναῖος ὡσαύτως ἑμο- γενὴς κ. Σώλων Λεχωνίτης. Ὁ θε- λήσῃ ἄραγε ἐν τῇ γενναῖοι προσόνῃ τοῦ νὰ υἱοθετήσῃ τὴν ευγενικὴν ὑπό- σchein τοῦ φιλιτάτου προκατόχου τοῦ; Ἡ οἱ δύο πλουσιώτατοι ἀδελφοὶ τοῦ ἀειμνηστοῦ Μιλτιάδου Βιτιάδου, οἱ καὶ κληρονόμοι τοῦ θὰ θελήσωσιν ἄφ' ἑαυ- τῶν, εὐλαβούμενοι τὴν θέλησιν τοῦ ἀδελφοῦ τῶν, νὰ ἐκτελέσωσιν ὅ,τι ὁ ἀδελφὸς τῶν ὑπεσχέθη ἀλλὰ δὲν ἐ- πρόβλεπε; συνεπικουροῦντες ἢ συνεπι- κούμενοι ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω Πρόεδρον κ. Σ. Λεχωνίτην;

Ὁ καταρτισμὸς ἑνὸς μικροῦ τυ- πογραφείου, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις θὰ ἐκρησάμεν δι' ἕνα πολὺ ἀνώτερον τῇ ὕλικῃ ἀξίας τοῦ σκοπὸν, εἶνε καὶ διὰ τοὺς δύο ἀδελφοὺς Βιτιάδην καὶ διὰ τὸν κ. Λεχωνίτην, καὶ διὰ πάντα ἄλλον τῆς ὕλικῃς περιουσίας τῶν. πλούσιον, σὰν μὲν «πρέζα» τα- μπάκου»

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τελειώνοντες κάμνομεν ἐκκλησίαν πρὸς ὅλους τοὺς φίλους—καὶ ἔχει εὐ- τυχῶς πάμπολλους—τοῦ «Εγερτη- ρίου» νὰ θελήσωσιν ν' ἀνακαλύψωσιν καὶ ποῦ ἐκείνον ποῦ θὰ εἶχε τὴν εὐ- γενὴν διάθεσιν νὰ συντρέξῃ τὴν ἀρτι- ωτερον ἀπὸ καλλιτεχνικῆς ἀπόψεως ἐμ- μάνισιν τοῦ «Εγερτηρίου» διὰ τῆς ἐρύσεως ἑνὸς μικροῦ τυπογραφείου, μέγα εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐξετυπώνετο

καλοπεριποιημένο πιά τὸ «Εγερτη- ριον», τὸ ὁποῖον τότε θὰ εἶχε ὅλην τὴν ἀνεσιν ν' ἀποδώσῃ εὐχυνωτέρους τοὺς καρπούς τοῦ. Ὡς δὲν ἔλειψαν δὲ οἱ Σαυλὼν πλούσιοι ἀπὸ ὅλας τὰς κοινωνίας, ἔτσι δὲν ἔλειψαν καὶ οἱ εὐδιάθετοι ὑπὲρ παντὸς καλοῦ σκο- ποῦ, πλούσιοι. Ἀλλ' εἶνε ἐν τῇ με- τριοφροσύνῃ τῶν κρυμμένοι, ἄγνωστοι παρέξω. Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ εὐρεθῇ κάποιος ἀπὸ τοὺς τέτοιους.

«ΟἶΚ' ΕΝ Τῷ ΠΟΛΛῷ ΤΟ Εἶ»

Ἔχομεν νὰ δώσωμεν ἀκόμη μίαν ἀπάντησιν σὲ κάποιον ποῦ μᾶς γρά- φει ὅτι ἀπὸ τὰ δημοσιεύματα τῶν ἀ- ναγνώστων τοῦ «Εγερτηρίου», ποῦ φι- λοξενεῖ τοῦτο εἰς τὰς στήλας τοῦ, μερικὰ δὲν εἶνε ἀντάξια τῆς περιω- πῆς τοῦ «Εγερτηρίου». Κι' αὐτὸ τὸ παραδεχόμεθα. Κι' αὐτὸ θὰ διορθω- θῇ ὅμως. Διότι δὲν ἐμεσολάδησε ἀκό- μῃ ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος διὰ νὰ διυλισθῇ καὶ καταρτισθῇ τὸ προσωπι- κόν τοῦ «Εγερτηρίου» ὅπως πρέπει. Διὰ νὰ εὐρεθῶν τὰ κατάλληλα πρό- σωπα. Ἡμεῖς ἀπορροφημένοι ἀπὸ ἄλλας ἀσχολίας ποικίλας, δὲν μπο- ροῦμε φυσικὰ νὰ λογοκρίνωμε τὰ ἐ- κατὸ καὶ πλέον χειρόγραφα ποῦ μᾶς ἀποστέλλουν οἱ ἀναγνώσται μας κα- θε βδομάδα. Ἐμπιστευόμεθα λοιπὸν τὸ ἔργον αὐτὸ εἰς ἄλλους οἱ ὁποῖοι φωρῶνται κάποτε ἀνεπαρκεῖς. Θὰ εὐ- ρεθῶν ὅμως σὺν τῷ χρόνῳ οἱ κατάλ- ληλοι. Ἀλλωστε δὲν παίζει καὶ κα- νένα μεγάλο ρόλο ἐὰν ἕνα ἢ δύο ποι- ῆματα νεοσσῶν ἢ ἄλλα τῆς ἐλαφρᾶς φιλολογίας πεζογραφήματα νεαρῶν ἀναγνώστων, τοὺς ὁποίους τὸ «Εγερ- τηρίου» δὲν μπορεῖ ν' ἀποκρούσῃ δι- ὅτι ἐργάζονται ἐμπράκτως διὰ τὴν εὐρυτεραν διάδοσιν τοῦ, δὲν εἶνε ἐπιτυχῇ. Ἀρκεῖ ὅτι εἶνε ἐπιτυχῇ, εὐχρημα καὶ θρηπτικὰ, τόσα καὶ τόσα ἄλλα δημοσιεύματα, ἀναγόμενα εἰς τὸν κύριον σκοπὸν τοῦ, τὸν ἀναμορ- φωτικὸν καὶ ἀνυψωτικὸν καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ καλὸς ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ εὐρῇ καὶ νὰ μαζέψῃ πολλὰ τὰ χρήσιμα. Τὰ ἄλλα ἄς τὰ ἀφήσῃ διὰ τὰ κατώτερα γούστα, διὰ τοὺς ἀσθε- νεστέρους στομάχους.

Ὅχι δύο ἢ πέντε καλὰ δημοσιεύ- ματα, τὰ ὁποῖα καὶ περισσότερα ὁ- πάρχουν πάντοτε εἰς τὸ «Εγερτήρι- ον», ἀλλ' ἕνα καὶ μόνον χυμώδες καὶ με ψυχολογίαν σταθμισμένην, ἰσοφα- ρίζει πολλάκις μὲ ἕνα ἄλλα δημο- σιεύματα ἢ μάλλον ἢ εὐεργετικὴ διὰ τὸν ἀναγνώστην τοῦ ἀποδόσκει τοῦ εἶνε ἀσύγκριτη πρὸς ἕνα ἄλλα δημοσι-εύματα. Αὐτὸ ἄς ξετρεχεῖ ὁ καλὸς

ἀναγνώστης, διότι ἀπ' αὐτὸ ἔχει νὰ ὠφελῇ οὐσιαστικὰ πολὺ, ἀδιαφορῶν ἂν τὰ στοιχεῖα ποῦ εἶνε στοιχειοθε- τημένοι εἶνε φθαρμένα ἢ εἶνε ἕνα ἢ πολλὰ, ἀφοῦ εἶνε γνωστὸν ὅτι «οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ». Ἀλλὰ καὶ ἕνα ἂν εἶνε, ἄρα εἶνε «ἀέων» ἀρκεῖ.

Μᾶς ὑποσχέθη ὁ Διευθυντὴς τοῦ τυπογραφείου, κατόπιν ἰδιαιτέρας μας συμφωνίας, ὅτι ἀπὸ σήμερον καὶ εἰς τὸ ἔξης ἡ στοιχειοθεσία θὰ γίνεταί κατὰ πολὺ καλλιτέρα καὶ ἔτσι θὰ με- τριασθῇ καὶ τὸ ἐντεῦθεν κακὸν ἔως

δοῦ σὺν τῷ χρόνῳ ἐκλείψει τελείως. Ὡστε ἔχοντες ὅλα αὐτὰ ὅ,τι ὅψαι τῶν οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται μας, ἄς μᾶς περιβάλουν διὰ θερμότερας ὑποστη- ρίξεως; παραδλέποντες τὰς συμφυεῖς εἰς πᾶσαν νέαν καὶ πολὺπλοκον ἐρ- γασίαν ἐλλείψεις καὶ ἀποβλέποντες μόνον εἰς τὴν οὐσιαστικὴν ἀξίαν τοῦ «Εγερτηρίου», μὲ τὴν διαβεβαίωσιν μας ὅτι δλαὶ αἱ ἐλλείψεις καὶ ἀτέ- λειαι τόσον εἰς τὴν μορφήν ὅσον καὶ εἰς τὴν οὐσίαν θὰ διορθωθῶν ἐντὸς μικροῦ. «Κάθε πρῶτο δύσκολο»

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Τ' ΟΡΓΑΝΕΤΤΟ

Σὰν γέρνει ὁ ἥλιος ἀπαλὰ κατὰ τὴ δύσι καὶ φλογισμένα οἱ κορυφαὶ φοροῦν στεφάνια καὶ τῶν παληῶν σπιτιῶν ὀλόγυρα στὴ θρύσι ἀνάδουνε τὰ κόκκινα γεράνια

Ἐνα ὄργανεττο σταματᾷ καὶ σὲ μίαν ἄκρη φτωχὰ τραγοῦδια παίζει τοῦ παληοῦ καιροῦ καὶ ἀπὸ κάποιου παραθύρου σὰ σταλιὰ νεροῦ τὸν τοῖχο - τοῖχο παίρνοντας κυλᾷ ἕνα δάκρυ.

Κάποιος θυμᾶται τὰ παληὰ κι' ἀναστενάζει καὶ κλαίει ἀπ' τὸ ψηλὸ τὸ δῶμα, τὸ χῶμα πίνει τὴν πικρὴ σταλιὰ ποῦ στάζει, καὶ τ' ὄργανεττο παίζει ἀκόμα...

Γέρμος Μωραϊτένης

ΣΤΟΝ ΑΛΗΤΗ

Ἀλήτη ἀπόψε εἶν' ἡ βραδυὰ τόσο καλὴ, τόσο καλὴ μπορεῖς νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς σ' ἕνα παγκάκι Ἀλήτη, πλάτυνε ἡ σκέψη τῇ ζωῇ τόσο πολὺ, τόσο πολὺ, ποῦ ἔκανε ὁ ἄνθρωπος τῇ γῇ κι' ὅλο τὸ σύμπαν σπῆτι.

Δὲν ἔχεις δάκρυα νὰ θρηνηῖς, οὔτε κουράγιο νὰ πονῇς οὔτε κραυγὰς ὑστερικὰς νὰ θγάνῃς πέρα ὡς πέρα. Εἶσαι ἕνα κύμα βιωπῆλο μὲ ἄς τρικυμίας παντοσευγῆς ποῦ γαληνεύει ἀνῆσυχά στὴν ἡσυχὴν ἐσπέρα.

Κι' ὅταν θὰ βρῇς τὸ λυτρωμὸ σ' ἕνα παγκάκι ξαπλω. [μένος] καὶ θὰ σιγήσῃ ὁ σίφουνας κι' ἡ θύελλα τῆς ζωῆς σου, ἀλήτη δὲ θὰ πῇς ποτὲ πῶς ἔχουν κουρασμένους ἀπ' τὸν ἀγῶνα τὸ σκληρὸ τῆς ἀρρυθμῆς ψυχῆς σου.

Ἀλήτη ἀπόψε εἶν' ἡ βραδυὰ τόσο καλὴ, τόσο καλὴ μπορεῖς νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς σ' ἕνα παγκάκι ἀλήτη πλάτυνε ἡ σκέψη τῇ ζωῇ τόσο πολὺ, τόσο πολὺ, ποῦ ἔκανε ὁ ἄνθρωπος τῇ γῇ κι' ὅλο τὸ σύμπαν σπῆτι.

Τεύκρος Ἀνθίας

Τὰ μεγάλα ἔθνημά μας ἑκλήματα

ΙΔΟΥ Η ΘΕΙΑ ΦΤΩΧΕΙΑ

Με τὴν θαυτέραν συγκίνησιν ἡ ἀποία δονίζει τὰς λεπτοτέρας χορδὰς τοῦ εἶναι μας διαβάζομεν τὴν εὐγενεὴν ἀπὸ τὰ ἐλαττήρια τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Βλάσιου Λατσούδη, ἀπὸ τὸ Ἀδελφικὸν Λαμίας, ὅστις τόσον ντροπαλὰ, τόσον συσταλμένα, τόσον στενοχωρημένα, μήπως τὸν ἐκλάδωμεν ὡς εὐτελὴ ζητιάνον, μᾶς ζητεῖ νὰ τὸν ἐγγράψωμεν δωρεὰν συνδρομητὴν τοῦ «Ἐγερτηρίου», διότι εἶναι πτωχὸς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀγοράξῃ.

«... ἡγόρασα λέγει, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Λατσούδη, τὸ «Ἐγερτήριον» καὶ διαδίδοντάς το ἔμεινα ἐκθαμβὸς πρὸ τῶν μεγάλων ἡλικιῶν...» ἀφ' ἑτέρου μοι ἀπέμεινε μία ἀνέκφρατος θλίψις ἐν τῇ ψυχῇ διότι δὲν δύναται ὁλος ὁ κοσμάκης, ὁ φτωχὸς, ὁ ἄπορος, νὰ διαθέτῃ ἐν πλήρει ἀνεργίᾳ διατελῶντας καὶ ἐν μέσῳ χιόνων καὶ... χρεῶν, ἔστω καὶ τρεῖς δρ. ἑβδομαδιαίως διὰ μίαν τὴν δὲν φέρεται πνευματικὴν τροφήν... ποῦ στεροῦμεθα δυστυχῶς εἰς τὸν τόπον μας.

Αἰσθάνομαι ἀπερίγραπτον ἐντροπὴν διότι θὰ σὰς ἱκετέω με δλην τὴν καρδιά μου καὶ φοδοῦμαι συγχρόνως... ἐντροπὴν γιὰ τὸ τολμῶ νὰ γίνω ζητιάνος, ἔστω καὶ φτωχός, τῆς μορφώσεώς μου καὶ φόβον μήπως με πάρτετε γιὰ κανένα ἀπατεῶνα ποῦ θέλει νὰ σὰς ξεγελάσῃ λέγοντας γιὰ τὴν φτώχεια τοῦ...

Σὰς παρακαλῶ ὅσον μπορεῖ μὴ ψυχὴ νὰ παρακαλέσῃ θερμὰ νὰ εὐαρεστηθῇτε νὰ με ἐγγράψετε συνδρομητὴν δωρεὰν ὡς... ἐλεημοσύνην, πᾶντέτο ὅπως θέλετε...»

Αὐτὴ ἡ εἰδημοσύνη τοῦ, αὐτὴ ἡ συστολὴ τοῦ εἶναι ποῦ μᾶς συγκινεῖ. Διότι εἶναι τόσον σφοδρὸς ὁ πόθος τοῦ διὰ τὴν αὐτοβελτίωσιν τοῦ ὥστε δὲν τὸν καταπι-
νῶ οὔτε ὁ φόβος τοῦ μήπω: τὸν ἐκλάδωμεν ὡς εὐτελὴ ζητιάνον, ἡ ἀπατεῶνα. «Ὅχι ἀγαπητέ μου φίλε, δὲν εἶσαι, οὔτε σὲ ἐκλαμβάνομεν εὐτελὴ ζητιάνον, ἀλλὰ εὐγενὴ καὶ φλογερὸν ῥέκτην τῆς αὐτοβελτιώσεως σου, τῆς προ-
δου σου, τοῦ χρησιμωτέρου καταρτισμοῦ σου διὰ τὸ κοινωνικὸν καλόν. «Ὅχι καλὲ μου φίλε, δὲν εἶσαι σὺ ὁ εὐτελής, ἀλλ' ἡμεῖς ὅλοι οἱ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι μὴ σκοτιζόμενοι διὰ τίποτε πέραν τοῦ ἑαυτοῦ, ἀφίνομεν ἕνα τέτοιο ἀγαθὸν ὀλίγον. σὰν καὶ σένα, νὰ χάνεται ἀδίκως, νὰ μὴ τὸ υποδοχθῶμεν ὡς ὠφελίαν καὶ ὡς Πολιτεία καὶ ὡς ἄτομα νὰ ἐμφανίσῃ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ, τὸν ἀγαθὸν θησαυρὸν μὲ τὴν ὁποῖον ἡ Δημιουργία τὸ ἐπρόβλεψε.

Εὐχαρίστως λοιπὸν τὸ πτωχὸ «Ἐγερτήριον» σὲ ἐγγράφει δωρεὰν συνδρομητὴν τοῦ καὶ σὲ εὐχαριστεῖ μάλιστα διότι τὸ κάνεις νὰ χαρῇ διότι ἀνακαλύπτει μὲ τὸ γράμμα σου ὅτι ὁ ὠμορφος αὐτὸς τόπος δὲν ἔπαυσε νὰ γεννᾷ ὠμορφόψυχους ἰνθρώπους.

Χύσε ψυχὴ τὰ θερμότερα σου δάκρυα διότι ἡ μοῖρα δὲν μᾶς ἔκαμε εὐποροτέρους ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ μαζέψωμε ἀπὸ δλην τὴν χώραν, δύο, πέντε, δέκα χιλιάδες, ὅσοι τέλος εἶνε ὅλους τοὺς εὐγενόψυχους, σὰν καὶ τὸν Λατσούδη, τοὺς διψῶντας τὴν μόρφωσιν καὶ αὐτοβελτίωσιν των, καὶ νὰ τοὺς ἀποστέλλωμεν ὅχι μόνον τὸ «Ἐγερτήριον» δωρεὰν, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ μέσα, τὰ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς αὐτομορφώσεώς των.

Ψυχολογήσατε τὸν πόθον καὶ τὸν πόνον ἐνδὸς πτωχοῦ ἀνθρώπου ποῦ δ-
ρέγεται τῆς αὐτοβελτιώσεώς του καὶ μὴ ἔχων τὰ μέσα σπαράσσεται ψυχικῶς καὶ ντροπαλὰ ντροπαλὰ, σὰν νὰ ἐγκληματίζῃ σὰς ζητεῖ νὰ ὁ βοηθῇ-
σετε. Καὶ ὅμως οἱ δυνάμενοι δὲν συγκινούνται. «Ἢ! τί νὰ γίνῃ; ἀφοῦ ὁ ἄθρῳπος εἶναι ἡμικτῆνος ὅταν δὲν εἶναι ἐξ ἐλακλήρου κτήνη. ἀκόμη: «Ὁ συγκινούμεθα τοῦ ἀχίστου ἡμεῖς

οἱ μὴ δυνάμενοι, πράττοντες ὅ,τι μᾶς εἶναι δυνατόν, ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον, ἔστω καὶ τὸν ὁβολὸν τῆς χήρας προσφέροντες καὶ αὐτὸ κάτι εἶναι, κάτι ποῦ μᾶς φανερώνει ὅτι μέσα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀποκτίνωσιν ὑπάρχει καὶ κάποια ἀκτίς θεοῦ πνεύματος.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΡΥΤΑΝΙΝ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Κύριε Πρύτανη. Ἐνας ἀριστεύσας νέος, πτωχὸς πτωχότατος, ἀριστεύσας καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν του καὶ διὰ τὴν ἐπιμέλειαν του λαβὼν ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον τοῦ χιλιδραχμον γέρας, οὐδὲ πολυτέκνου, μὲ 7 ἀδέρφια ἀκόμη, ζητεῖ νὰ ἐγγραφῇ ἀτελὸς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον... Τί τοῦτου δικικότερον;

«... Ὅτι ἡτο φύσει ἀδίκον νομίζομεν λόγῳ τοῦ ἐλαχίστου τοῦτου πο-
σοῦ τῆς ἐγγραφῆς, τὸ ὅποτον ἀδυνατοῦμεν νὰ καταβάλωμεν, νὰ καταδικασθῶμεν εἰς πνευματικὸν μαρμαμέν...»

«Νοιώθω μέσα μου, ἐξακολουθεῖ εἰς τὴν ὥρᾳ ἐπιστολῆς τοῦ κ. Κ. μὴ μὴ μὴ νὰ με ὦθεῖ πρὸς τὰ ἔμπροσς καὶ κολακεύομαι νὰ πιστεύω ὅτι κάποιοι ὠραῖαν ἡμέραν ἂν ἀποβῶ χρήσιμος εἰς τὴν κοινωνίαν...»

Με δλην τὴν δυνάμιν τῶν ψυχῶν μας κ. Πρύτανη ὑποστηρίζομεν τὴν δωρεὰν ἐγγραφὴν τοῦ πτωχοῦ ἀριστεύσαντος νέου Σ. Κ. ἀπὸ Πηλιάνα Λακωνίας. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐπιτρέ-
πουν τυχόν οἱ τύποι τὴν δωρεὰν ἐγγραφὴν τοῦ, σὰς ἐν τῇ εὐνοίᾳ σὰς βρῆτε τὸν πρὸν νὰ μὴν ἐπιτριψίτε στοὺς νεκροὺς τύπους νὰ κατεπιβῶν τὴν ζωοδότον οὐσίαν. Βρῆτε τὸν πρὸν νὰ μὴ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τὸ νεκρὸν γράμμα νὰ ἐπανθίσῃ καὶ καρποφορήσῃ μὴ φυσικὴ ἀξία ἡ ὅποια ἐμφανίζεται ὑπάρχουσα εἰς μίαν νεαρὰν ὑπαρξίν. Ὅτι εἶναι σχολαστικισμὸς ἀλλὰ καὶ ἐγκλημα ἐκ μέρους Πολιτείας καὶ πολιτῶν.

Ἀρχόντων καὶ Ἀρχο-

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΝΑΦΟΡΑΤΙΚΟΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΟΝ
Διαχειριστὴν
ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ Ν. ΓΟΥΛΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ - ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΚΟΛΛΟΥ 13
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'. ΕΤΟΣ Ιον ΑΡΙΘ. 9
ΑΘΗΝΑΙ 12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1931

μένων, εὐρισκόμενοι ἐς τῷ μέσῳ μιᾶς φρικαλέας λειψανδρίας, νὰ μὴ ὑποβηθῶμεν τὴν καλλιέργειαν τῶν νέων ποῦ ἔχουν ἀφθονωτέραν τὴν ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν ζωὴν μέσα τους.

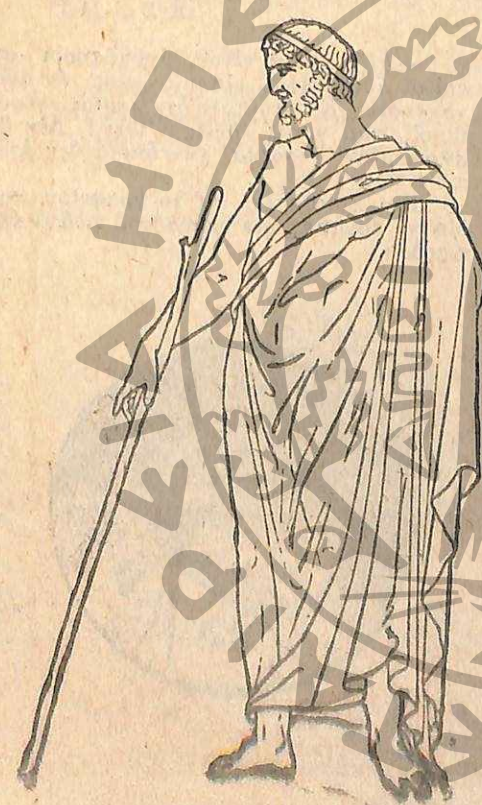
Ἀξιότιμε κύριε
Βουτετάκη,

Ἐλαδα τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ ἀρίστου καὶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ὠφελιμωτάτου περιοδικοῦ ὅμων «Ἐγερτηρίου». Με μεγάλην μου χαρὰν καὶ διψᾶν ἀνέγνωσα τοῦτο. Ἀ! πόσον θὰ ὠφελούμην ἐκ τῆς τακτικῆς αὐτοῦ ἀναγνώσεως, καὶ πόσας γνώσεις καὶ ὀργάνους θὰ ἡδυνάμην νὰ μεταδώσω ἐκ τῆς ποικιλιωτάτης αὐτοῦ ὕλης εἰς τε τοὺς τροφίμους τοῦ σχολείου μου καὶ τὴν κοινωνίαν τῆς περιφερείας μου. Δυστυχῶς ὅμως ἀγαπητέ μου ἀδυνατῶ νὰ ἐγγραφῶ συνδρομητὴς λόγῳ τῆς δεινῆς οικονομικῆς εὐσπραγίας μου. Σημειώσατε κ. Βουτετάκη ὅτι ἔχω σύζυγον καὶ 7 τέκνα. Τῆς πολυμελοῦς δὲ ταύτης οἰκογενείας μου ἡ συντήρησις ἐξαρτᾶται μόνον καὶ μόνον ἐκ τοῦ γλίσχρου μισθοῦ μου τῶν 1750 δραχμῶν. Οὐδένα ἄλλον πόρον ζωῆς κέκτημαι ἐκτὸς τοῦ μισθοῦ μου. Ἀλλὰ καὶ ὁ μισθός μου αὐτὸς ἀπὸ 1ης ἀρξαμένου μηνὸς ἐλαττοῦται εἰς δραχμὰς 1500 λόγῳ τῆς περικοπῆς τῶν μισθῶν καὶ κρατήσεων πρὸς ἐξόφλησιν θανείου ὅπερ συνήφα παρὰ τοῦ Μετοχ. Ταμείου Π. Υ. Σκεφθῆτε λοιπὸν τί ζωὴ διάγει μὴ τόσον πολυμελὴς οἰκογένεια μὲ ἕνα τοιοῦτον μισθόν. Μόνον ἕαν κανεὶς πλούσιος φανῇ πρόθυμος νὰ με συμπεριλάβῃ εἰς τὰς συνδρομὰς ποῦ θὰ πληρώσῃ δι' ἄλλους πτωχοὺς διοικηταίους, τότε νὰ μὲ στέλνεται τὸ φύλλον καὶ νὰ μοι γνωρίσητε τοῦτο.

Σὰς εὐχομαι χρόνια πολλὰ καὶ τὸ νέον ἔτος εὐτυχισμένο. Μὲ πολλὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν

Νανανάκης
(Δημοδιδάσκαλος)
Σπαντάκου—Σελίνου

Χανίων

γαθοεργοὺς πλουσίους κάμνομεν καὶ ὑπὲρ τοῦ ἱεροσπουδαστοῦ εἰς τὴν ἱερατικὴν σχολὴν «Ἀρτῆς κ. Θεόδ. Μπαϊρακτάρη ὅστις διὰ ὠραίας ἐπιστολῆς του ποιεῖται ἐκκλησίαν.

Ἀξιότιμε κύριε
Βουτετάκη,

Πρέπει νὰ εἰσθε ὅπως καὶ θὰ εἰσθε ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἀγαπητοῦ μας «Ἐγερτηρίου»

Πρέπει νὰ εἰσθε ὑπερήφανος διότι θὰ γίνετε ὁ πρωτοπόρος τῆς ἀνυψώσεως τῆς ἐλληνικῆς νεολαίας.

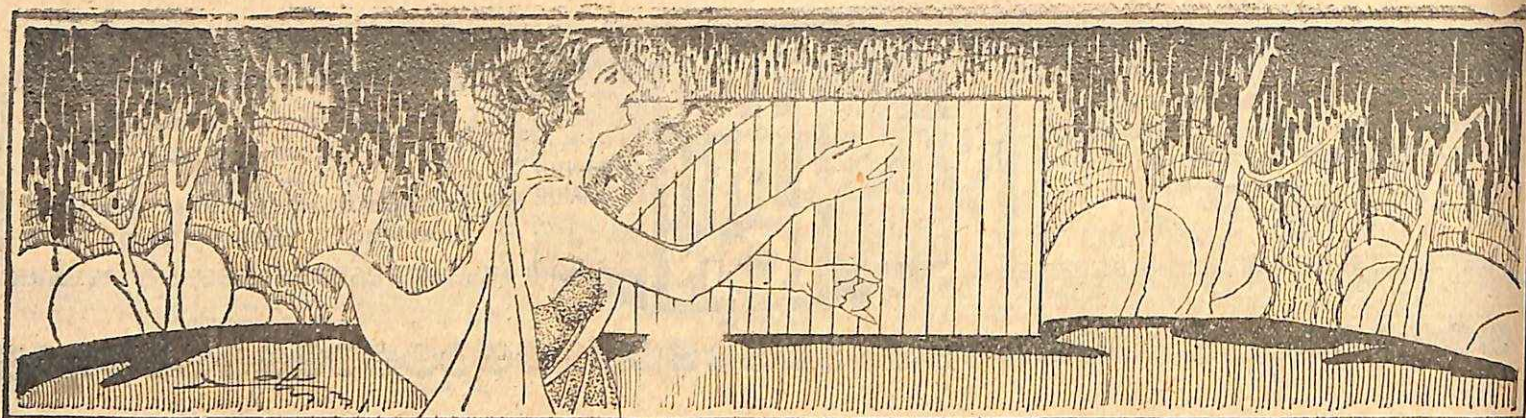
Τρέφετε τὰ μεγαλύτερα ἱδανικὰ στὴν ψυχὴν σας, ψυχὴν μεγάλῃν γεμάτην ἀπὸ εὐγενὴ αἰσθήματα. Εἶμαι κατενθουσιασμένος μαζί σας, σὲς θὰ γίνετε ὁ διδάσκαλός μου ὁ δὲ διδάσκαλός μου. Ἐχω δλην τὴν θέλησιν, καὶ τὸν ζήλον, νὰ ἐργασθῶ με δλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου, διὰ τὴν ἡθικὴν ἀνύψωσιν τῶν παιδιῶν τῆς πατρίδος μου. Ἀλλὰ μοῦ λείπει ἡ ἐπαρκὴς πνευματικὴ μόρφωσις καὶ ἡ ἡθικὴ ἀνύψωσις τῆς ψυχῆς μου. Ὅλα αὐτὰ ποῦ μοῦ λείπουν θὰ μοῦ τὰ δώσητε σὲς διὰ τῶν ὀψιλῶν διδασκάλων τοῦ «Ἐγερτηρίου». Ὅλα τὰ διδάγματα τοῦ θὰ τὰ κάμω κτήμα μου, γιὰ ν' ἀνυψώθω ἐγὼ καὶ οὕτω νὰ μπορέσω νὰ μορφώσω καὶ νὰ ἀνυψώσω τὸ πνεῦμα τῶν παιδιῶν ποῦ θὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ αὐριοῦ ἡ Πολιτεία.

Γράψατε καὶ χαράξατε μὲς τὴν ὁδὸν ποῦ πρέπει νὰ ἀκολουθῶμε διὰ νὰ συντελέσωμε καὶ ἡμεῖς εἰς μίαν καλύτεραν αὐρίαν.

Με ἐκτίμησιν
Κούλα Κουλούρα
Ἀπόφοιτος Διδασκαλείου Πειραιῶς
Ἐν Πειραιεὶ τῇ 29/12/31

Σημ. Ἐγ.—Ὅταν σὰς φλογίζει τόσον πολὺ ὁ πόθος νὰ μορφώσετε ὁ-
γιῶς καὶ ἀνυψώσετε τὰ παιδιά ποῦ θὰ σὰς ἐμπιστευθῇ ἡ Πολιτεία δε-
σποινὴς Κούλα καὶ ἕαν ὁ πόθος σας αὐτὸς δὲ ἐξατμισθῇ σὰς πρῶτα χρό-
νια, ὡς συνήθως, τὸ «Ἐγερτήριον» προεβλεπεί τὸ στάδιον σας ὡς εὐερ-
γετικώτατον καὶ συντελεστικώτατον εἰς τὴν ἐξυγίανσιν τῆς πατρίδος μας
Εὐγε εὐγενικὴ Κούλα.

Τὸ «Ἐγερτήριον»

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΤΟΛ

ΑΜΙΑ στιγμή δεν επέ-
ρασαν α π ο
τήν ημέραν
κατά την ο-
ποίαν ο Πέ-
τρος Μπαρ-
τόλ διωρισθή
διευθυντής
του μεγάλου
μηχανουργεί-
ου του Σαιν-
Ρεμύ, και ο-
λοι, συγγε-
νείς και φί-
λοι έβαλαν
εις τον νούν
των να τον
ἀποκαταστή-
σουν.

— Είναι
καιρός πλέον, Πέτρο μου,
να κάμης και συ οικογέ-
νειαν είτε δογματικώς ο
θείος Ισίδωρος.

— Βεβαίως δεν πρό-
πει ν' αφήσης να παρέρ-
χεται καιρός πολύτιμος,
προσέθηκεν η θεία Έσ-
θή.

— Αν ήμην εις την
θέσιν σου, έπλεον αιδιμό-
νος η εξαδέλφη Λαύρα,
θα είχα ήδη καμωμένον
και το σπίτι μου.

— Εγώ θα είχα και
παιδιά ειπεν υπερθεματίζων ο εξαδέλφος
Ιωσήφ.

— Έπειτα τί όργη!.. είπε δευτερολο-
γών ο θείος Ισίδωρος, τόσα κορίτσια έ-
χομε εδώ και κανένα δε σου άρέσει. Να
έξαφνα η κόρη του Ζερβάλ, είχε χαρ-
μένο κορίτσι!.. Η άλλη του δ, Έρβιλ
είναι ένα μοναδικό κομματάκι!.. Αν-
πής για την Δουραντές εκείνη είναι θαύ-
μα!.. Διάλεξε λοιπόν και πάρε!

— Δεν λέγω το εναντίον θεϊς μου
είπεν ο νέος, και δεν έχω αμφιβολία ότι
όλα αυτά τα κορίτσια είναι καλά και άγια.
Αλλ' εγώ την γυναίκα μου θέλω να την
άγαπώ όλγαν πριν και δεν έννοω να πά-
ρω μίαν γυναίκα η όποια μου είναι άδι-
άφορος.

— Μά, κουνιέντιε, είπεν διαδόχουσα
έν αγαπητήσσει η θεία Έσθή, ό έρως
θα έλθη έπειτα. Το καλό που σου θέλω
πάρε την κόρη του δ' Έρβιλ!..

— Και γιατί αυτήν;

— Διότι είναι και η πλουσιωτέρα. Κα-
άφο δλαι σου είνε αδιάφοροι, πάρε τοί
λαχιστον ίκείνην που έχει την μεγαλει-
ότερα προίκα.

τά λόγια σας. Έγώ έλαβα την απόφασίν
μου. Έννοω του γάμου μου να προηγηθώ
ό έρως, η τουλάχιστον μία συμπάθεια.
Οριστικώς και άμετακλήτως!

Και διά ένα δώση πέρας εις συ-
ζήτησιν η όποια ένγινετο διά πεντη-οστήν
φοράν ένωπίον του, ο νέος έπηρε το κα-
πέλλο του και έφυγεν όλοταχώς.

Όταν μετά μίαν ώραν επέστρεψεν ο-
λοι είχαν φύγει και μόνον επάνω εις το
τραπέζι του ευώχκε μίαν μικράν έπιστο-
λήν της θείας Έσθής, η όποια έλεγε:

«Ανεμνέ μου,
«Σκέψου ότι σου είπα περί της δε-
σποινίδος δ' Έρβιλ. Οι γονείς της είνε
πρόθυμοι να δεχθούν την αίτησίν σου.
Ουδέμία αμφιβολία ότι και θα της άρέ-
σης. Σκέψου λοιπόν. Πενήνια χιλιάδες
φρ. εισόδημα δεν είνε παιξ γέλασε.

«Έλα άπόψε εις το σπίτι του Δε-
σήμου, όπου δίδεται χορός και σε προ-
σεκάλεσαν. Θα ήναι και η δ' Έρβιλ,
θα την ίδης και τότε εγώ αναλαμβάνω
να κάμω τα κατάλληλα διαβήματα.

Η γρηά θειά σου
Ε Σ Θ Η Ρ

— «Α! Μά είναι άνυπόφοροι αὐ-
τοί οι άνθρωποι, είπεν ο νέος έν αγα-
νακτήσει. Ε! Λοιπόν, όχι κύριοι γέροι,
θείοι, και γρηές θείες! Όχι! Δεν θα
πάρω μίαν γυναίκα την όποια δεν αγα-
πώ! Όχι!

Και εκάθησεν εις το γραφειον του
διά να εργασθώ ότε ήκούσθη ο κώδων της
εισοδού.

— Έξ άπαντος κανένα συνοικέσιον θα
έρχεται, είπε. Μα τον Θεόν μου έρχεται
όρεξίς να παρετηθώ από την θέσιν του
διευθυντού του μηχανουργείου του Σαιν-
Ρεμύ. Θα ήναι ο μόνος τρόπος να μη με
θέλη καμιά από αυτές της κυρίες.

Την στιγμήν εκείνην εισήλθεν ο ύπη-
ρέτης με έν επισκεπτήριον.

— «Η δεσποινίς δ' Έρβιλ, είπεν ο
νέος κατάπληκτος. Ω! Αυτό έ είπε να
έλθω τώρα μόνη της, ίσως διά να ζητή-
ση την χείρα μου. Αυτό πλέον είναι άπύ-
στευτον!

Και στραφείς προς τον ύπηρέτην.
«Λς όρίση.

Μετά έν λεπτόν της ώρας η θύρα
ήνοιχθη και εισήλθεν η δεσποινίς δ' Έρ-
βιλ. Ο Πέτρος έδραμεν εις προϋπάντη-
σίν της.

— Λάβετε τον κόπον, δεσποινίς, να
καθήσετε είπε προσφέροντό καλλίτερον
κάθισμα.

Η νεάνις, συγκεκινημένη κατ' αρχάς,
ήρchiσεν επί τέλους να καθιστάσθαι.

— Συγχωρησάτέ με, κύριε, είπε διά
το διάβημά μου αυτό το όποτον βεβαίως
πολύ θα σάς εκπλήττη.

— Όμολογώ, δεσποινίς, είπεν ο νέος
ότι έπειδή... δεν έχω την τιμήν να σας
ήμαι γνωστός... Αλλά τοῦτο δεν έμπο-
δίξει να θεωρώ την επίσκεψίν σας, ως
μίαν άπροσδοκητον ευτυχίαν... Εάν έ-
χετε την καλωσύνην να μου είπειτε τον
σκοπόν της επίσκεψέως σας.

— Πολύ λεπτός ο σκοπός αυτός,
και...

— Έννόησα, είπε καθ' εαυτόν ο Πέ-
τρος. Εξάπαντος έρχεται να ζητήσει την
χείρα μου. Μα τον Θεόν, ως τόσον πολύ
επρόόδευσεν ο κόσμος.

Η δεσποινίς δ' Έρβιλ εξηκολού-
θησε.

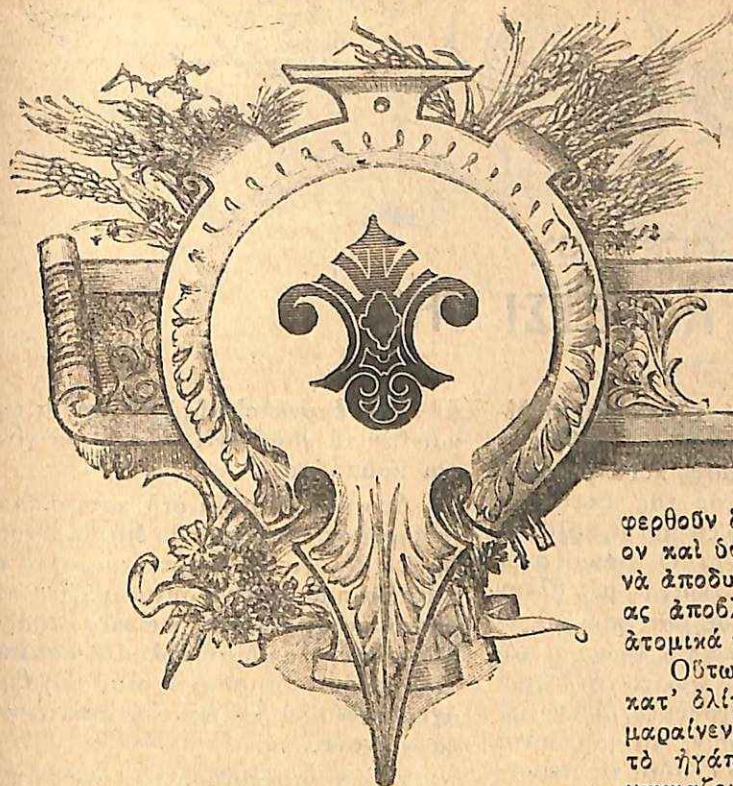
— Θα έλθω κατ' εὐθείαν εις τον
σκοπόν. Πρόκειται περί ενός μελετωμέ-
νου συνοικεσίου.

«Α! Σχέδια άπλώς!

— Διόλου άπλώς, Αί συνεννοήσεις
έχουν προχωρήσει πολύ.

— Μπάρ!

— Βεβαίως. Οι γονείς μου και η θεία
σας είναι εις διαρκή κίνησιν. Τώρα δεν
αναμένεται παρά η συναίνεσίς σας. Ό πατήρ
μου μου είπει: «Σκεπτόμεθα να σου δώ-
σωμεν τον κ. Μπαρτόλ τον νέον διευθυν-
τήν του μηχανουργείου του Σαιν-Ρεμύ,
Θέσις θαυμασία εικοσι πάντε χιλιάδες
φρ. μισθός, ευρύτατον μέλλον, παρόση-
μον άσφαλώς, πολιτική άποκατάστασις
ύπερασφαλιστή. Είνε μία λαμπρά εν-
καιρία την όποιαν δεν έννοώμεν να χά-
σωμεν προς το συμφέρον σου».

Υπό του κ. ΠΑΝ. ΒΑΣ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑ

φερθούν διά κάτι τὸ ὡραί-
ον καὶ ὕψηλὸν ἐπρωτίμησαν
νὰ ἀποδυθοῦν ἄλλας ἀσχολί-
ας ἀποβλέποντες πρὸς τὰ
ἀτομικὰ των συμφέροντα.

Ὅπως βλέπομεν ὀλίγον
κατ' ὀλίγον τὸ θέατρον νὰ
μαραίνεσθαι κατέκεινται ποῦ
τὸ ἡγάπησαν εὐκρινὰ ἀ-
ναγκαζομένους νὰ ζητήσουν
εἰς τὴν ξένην ἐκεῖνο ποῦ
τοῦ ἀρνείται ἡ πατρίς των.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ με-
τὰ τοὺς κλάδους τῆς τέχνης καὶ συνε-
πῶς τὴν αὐτὴν πέπρωται νὰ ἔχῃ
τύχην καὶ ἡ κινηματογραφία.

Δυστυχῶς ἐνταῦθα εἶναι πολλοὶ
οἱ λόγοι τῆς «κακῆς μαντείας» μας
καὶ ἀκόμη δυσμενέστεραι αἱ συνθή-
και τῆς ἀναπτύξεως τῆς νεαρᾶς ἐν
Ἑλλάδι, κινηματογραφικῆς παρα-
γωγῆς.

Μὰ θὰ μοῦ εἴπητε: ὥστε πρέπει
νὰ ἀπελπισθῶμεν λοιπὸν δριστηκῶς
διὰ τὴν καλλιτέρευσιν τῶν συνθη-
κῶν;

«Ὅχι! Διότι δταν μίαν ἡμέραν
ἡ κινηματογραφικὴ παραγωγὴ τοῦ
τόπου περιέλθῃ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων
έννοούντων τὴν σπουδαιότητα καὶ

τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κινηματογράφου
ἐπὶ τῆς λαϊκῆς μάξης, ἀνθρώπων αἰ-
σθανομένων τὴν τέχνην καὶ ὅχι δπως
δυστυχῶς, σήμερον εἰς χεῖρας τοῦ πρῶ-
του τυχόντος ἐκμεταλλευτοῦ καὶ περ-
δοσκόπου, τότε θὰ ἀνατείλῃ καὶ εἰς
τὸν τόπον μας μία εὐόλυνος ἡμέρα διὰ
τὴν κινηματογραφικὴν τέχνην.

Ἄλλως καὶ δὴ ὑπὸ τὰς κρατού-
σας συνθήκας ὅχι μόνον δὲν θὰ γίνῃ
τίποτε, ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ αἰ-
σχρὰ παρασκηνιακὴ ἐκμετάλλευσις
κάθε νέου καὶ νέας ποῦ θὰ θελήσῃ
νὰ ἀφοσιωθῇ εἰς τὸν κινηματογρά-
φον.

Ἡ ἐπάνοδος τῆς μεγάλῃς μας
Μαρίκας Κοτοπούλῃ ἀφ' ἐνὸς καὶ
ἡ ἀπὸ καιροῦ καταβαλλομένη ὑπὸ
τοῦ νῦν ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργοῦ
προσπάθεια, πρὸς δημιουργίαν Ἑ-
θνικοῦ θεάτρου, θὰ ἀποτελέσουν τὰς
βάσεις τῆς θεατρικῆς ἀναδημιουρ-
γίας.

Θὰ συμβῇ ἄραγε τὸ αὐτὸ καὶ με-
τὰ τὴν κινηματογραφίαν μας;

Παν. Β. Παπαθεοδώρου

ΜΑΝΟΥΣΟΣ ΚΟΥΝΔΟΥΡΟΣ

Παραπεδημαί εἰς Ἀθήνας
ένας ἀπὸ τοὺς γενναϊότερους
παλικοὺς πολεμιστὰς τῆς Κρή-
της, ὁ κ. Μανούσος Κουνδου-
ρος, ὁ διοργανωτὴς καὶ ἀρ-
χηγὸς τῆς «Μεταπολεμικῆς
Ἑπετροπῆς», ἡ ὁποία ἐγένετο
ἡ ἀφετηρία τῆς ἀπελευθερώσε-
ως τῆς Κρήτης.

Τὸ «Ἑφεστῆριον» χαιρε-
τίζει ἐν τῷ προσώπῳ του ὡς
ἀτόμου, τὸν ἀρρενωπὸν πα-
ληκαρισμὸν τῶν μεγάλων ἀ-
γωνιστῶν ὑπὲρ τῶν ἐλευθεριῶν
τῆς χώρας των καὶ ἐν τῷ προ-
σώπῳ του ὡς Ἑλληνας τὴν σε-
μνὴν πολιτικὴν ὁρᾶσιν τῶν
μετριοφρόνων πολιτικῶν.

MIX. TRIBOLAY

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΞΕΛΙΣ ΤΟΥ ΑΓΡΟΤΟΥ Η ΚΟΤΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΤΕΤΣΙ ΤΗΣ

ΧΟΥΝ την γνώμη μερικοί ότι τα ζώα και τα πουλιά δεν αισθάνονται δεν έννοούν και γενικώς δεν γενιώνται μέσων ώρισμάς να συναισθήματα, παρά σπανίως πρό το υ κινδύνου, ή του θανάτου των, Καί όμως, αυτά

που δεν μπορούν να μιλήσουν, όταν τα ψυχολογήσωμεν, θα ιδώμεν ότι πάρα πολλά συναισθήματα συνταράσσουν την καρδίαν των, ή αγάπη, ή αφοσίωσις πρὸς τὸν κύριόν των, ή εργατικότητα, ή καλή συμπεριφορά και άλλα πολλά ακόμη, τὰ ὅποια εἴτε εἶναι ἔμφυτα εἰς αὐτά, εἴτε γεννῶνται

“Αλλωστε πλείστα ὅσα παραδείγματα μᾶς πείθουν καθημερινῶς,

Τὸ ἴδιο συμβαίνει και εἰς τὴν κότεαν, ή ὅποια μάλιστα τὰ ἐκφράζει και πολὺ χαρακτηριστικά. Πράγματι ποῖαν χαρὰν αἰσθάνεται, όταν γεννᾷ. Καμαρώνει, ὀρθώνει τὸ ἀνάστημα της φωνάζει, τὸ λυγρὸ της κοκκινίζει, τὰ μάτια της ἀνοίγουν και πετᾷ μᾶλλον παρὰ περιττῶ. “Όταν πάλιν πεινᾷ, πόσον ἐκφραστικά τὸ δείχνει. Μᾶς περιτριγυρίζει, φωνάζει με παραπονεμένη φωνήν και μᾶς κυττάζει με ὕψος λυπητερόν.

“Όταν κοιμάται εἰς μέρος ἐλεεινὸν τὸ πρῶτὸ μόλις σηκωθῇ διαμαρτύρεται και πρώτη της φροντίδα εἶναι νὰ μᾶς καλημερίσῃ με κάποιο πικρὸ παράπονον.

“Όταν λείπῃ ὁ πετεινός, [ὅταν ψοφήσῃ κανένα μικρὸ της πουλάκι, κα-

τεβάζει τὸ λυγρὸ, και τὸ κεφάλι, βαδίζει σιγὰ-σιγὰ, λυπητερὰ και κρώζει.

“Ε ! λοιπὸν κυρίες και κύριοι, ὁ ἄνθρωπος ὅλας αὐτὰς τὰς ἐκφράσεις πρέπει νὰ τὰς γνωρίζῃ πολὺ καλά, ὅταν ἀνατρέφῃ κότες. “Ο δημιουργὸς ἐπροίκισε μὲν τὴν κότεν με ἄλλην γλῶσσαν ἀγνωστὴν σὲ μᾶς, πὺν μιλοῦμε διαφορετικά, ἀλλὰ τῆς ἐδῶρκε τὴν ἑξυπνάδα, ὥστε ἡμεῖς τὰ λογικά του ὄντα νὰ τὴν έννοοῦμεν ἀμέσως τι θέλει με τὴν ἐκφρασίαν, τὰ καμώματά της. “Εκτὸς ὅμως ἀπ’ αὐτὰ τὶς περισσότερες φορὲς μᾶς έννοεῖ πολὺ καλά, ὅταν τὴν φωνάζωμεν τὴν χαδεύωμεν, πρόκειται νὰ τὴν ταγίσωμεν, τὴν μαλώσωμεν.

“Απόδειξις ὅτι, ἐφ’ ὅσον και τὰ πτηνά μας, ἔχουν κάποιαν θέσιν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, και εὐρίσκονται διὰ νὰ ἱκανοποιοῦν τὰ γούστα μας και τὴν κοιλίαν μας, εἵμαστε και μεῖς ὑποχρεωμένοι νὰ τοὺς δώσωμεν μίαν ἄνετον κατοικίαν, ἐφ’ ὅσον αὐτὸ τὸ ὑπαγορεύει τὸ συμφέρον μας.

Καί διὰ νὰ μὴ μακρογοροῦμεν, ἔχει ἀνάγκη κατ’ ἀρχὴν ἓνός κοτετοῦ, γιὰ νὰ κοιμᾶται κατὰ τὰς συνήθειάς της. “Η παραμέλησις τοῦ ζητήματος αὐτοῦ μᾶς ζημιώνει κατὰ τὸ 1)3.

“Η κότεν δὲν ἀγαπᾷ τὴν πολυτέλειαν. “Αγαπᾷ ὅμως τὴν ἄνεσιν και καθαριότητα, ή ἐπιθυμία της εἶναι νὰ κουρνιάσῃ σὲ μέρη ψηλά και ὄχι χαμηλά, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ καμποῦρα. Τὸ κοτέτσι μπορεῖ νὰ φτιασθῇ με ὅλα τὰ ὕλικά ἀπὸ πέτρες, τοῦβλα, χῶμα, σάνδια. Γιὰ νὰ ἡσυχάζῃ τῆς εἶναι ἀρκετὸν ἓνας χῶρος ἀπὸ 40—50 πόντους. Γιὰ 10 κότες και 2 πετεινοὺς ἀρκεῖ κοτέτσι μόνον 2 μέτρων πλάτος και 2 ὕψος. Πρέπει ὅμως νὰ σουβατισθῇ καλὰ ἀπὸ μέσα, νὰ ἀσπρισθῇ και νὰ στρωγυλευθοῦν αἱ γωνιές του. Τὸ ταβάνι ὅσο ψηλὰ και ἂν εἶναι, καλὸν εἶναι νὰ σουβατίζεται και νὰ ἀσπρίζεται κι’ αὐτό. Τὸ πάτωμα ὅς εἶναι και ἀπὸ χῶμα πατημένο, δὲν ἔχει σημασίαν μεγάλην. “Αλλὰ ἐκεῖ πὺν κουρνιάζει τὰ ζῶλα πρέπει νᾶνε ὄχι ψιλὰς βέργες, ἀλλὰ καθρόνια τετράγωνα, ροκανισμένα και βαμμένα. “Η κότεν

ἀπλώνει ἐπάνω σ’ αὐτὰ τὰ πόδια της και δὲν τὰ γαντζώνει, ὥστε νὰ γίνε-ται καμποῦρα.

Δυὸ κόρνια μέσα στὸ κοτέτσι πὺν ἀναφέραμε εἶναι ἀρκετά. Νὰ ἀπέχουν ὅμως τοῦλάχιστον 50 πόντους ἀπὸ τὸ πάτωμα και ἂν εἶναι δυνατόν νᾶνε περαστὰ στοὺς τοίχους, γιὰ νὰ καθαρίζονται εὐκόλα. Μιὰ φωληὰ ή και δυὸ ἀπὸ καλάθι κρεμασμένο στὸ τοῖχο με ἄχυρα καθαρὰ βρίζας εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ γεννοῦν.

Μιὰ πορτοῦλα ὅσο τὸ ὕψος τοῦ κοτετσιτοῦ και ἓνα παράθυρο τοῦλάχιστον 40X40 πόντους πρὸς τὴν ἀνατολὴν συμπληρῶνουν τὸ κοτέτσι.

Πάντοτε ὅμως πρέπει νὰ χτίζεται σὲ μέρος καθαρὸ, προσηλιακὸ, χωρὶς ὑγρασίαν, διότι αὐτὴ εἶναι πὺν σκοτώνει τὴ κότεν και κωλυσιεργεῖ νὰ μὴ γεννᾷ.

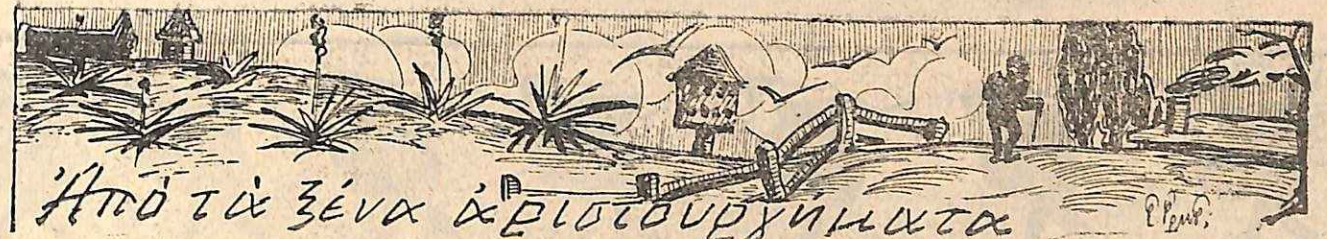
Τὸ καθάρισμά της καθημερινῶς, τὸ ἀσπρισμά της κάθε ἑβδομάδα, ή ἀπολύμανσις κάθε μῆνα με ἓνα κομμάτι θειάφι. Νὰ αἱ δουλειές πὺν χρειάζονται.

“Επειδὴ ὅμως θέλει κι’ αὐτὴ τὸ περίπατό της, νᾶχῃ και κάποιο περιβολάκι 20—30 τετραγωνικά μέτρα. “Αλλωστε ἐκεῖ θὰ εἶναι και ή τραπεζαρία της. “Εκεῖ βρίσκονται και αἱ ταγίστρες και ποτίστρες της, τὰ σύνοργα τοῦ φαγητοῦ της. Τώρα θέλετε, οἱ φιλοπρόοδοι και κᾶτι ἄλλο ; νὰ τὴν προφυλάσσετε ἀπὸ τὸν ἥλιο, τὸν ἀέρα και τὴ βροχή ;

Φκιάζετε της και ἓνα μικρὸ ὑπόστεγο δίπλα στὸ κοτέτσι νὰ συγκοινωνῇ με μιὰ τρύπα και νὰ εἰσθε βέλαιοι πὺς θὰ τῆς προσφέρετε ὑπηρεσίαν ἀνεκτίμητην.

“Η ἄνετη διαμόνη, ή καθαριότης, ή περιποίησις και ή αγάπη πὺν θὰ τῆς δώσετε, θὰ τὴν φιλοτιμήσῃ ὥστε νὰ σᾶς γεννᾷ χρυσὰ αὐγὰ τόσον εἰς τὰς πόλεις, ὅσον και στὰ χωριά.

ΕΜΜ. Σ. ΑΝΑΣΣΗΣ
(Γεωπόνος)

ΜΠΟΡΙΣ ΠΙΑΝΙΑΚ

ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ Ο ΓΚΡΕΜΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

“Ότι, αὐτὴ, ή θειὰ βράδυνά ὅλα-καιρα-δὺλάκαιρα βράδυνά κάποτε στὸ παράθυρο, μόνη, χωρὶς λάμπα, ὄχι βέβαια γιὰ χάση τῆς ὅμως ἀλλὰ γιὰ τὴν ὅλη τὴ ζωὴ της πεθαίνει ὅπως πεθαίνει αὐτός, ὁ “Αγκρένιβ. ὅπως πέθανε τὸ κορίτσι ή “Όλια. Τὶ δυνατόν πὺναι ή ζωὴ ! Τὶ τραγωδία μεσ’ σ’ αὐτὰ τὰ βράδυνά στὸ παράθυρο χωρὶς φῶς !

Στὸ σπίτι του, κάθε πρωὶ ή ὑπηρετρία τοῦφερνε πάνω σὲ δίσκο τὸν κρυμμένο καφέ του. “Ο “Αγκρένιβ πῆγαινε στὸ ἐργοστάσιο ὅταν ἀκόμα ὅλα κοιμόντουσαν. Στὴ φάμπρικα ἦσαν ἐργάτες φτωχοὶ και κουρελῆδες, και κρότος τῶν μηχανῶν στὴ φάμπρικα ἦταν ή φοιρία, πὺν με τ’ ὄνομά της τὰ λέει ὅλα. Τὸ μεσημέρι πῆγαινε σπῆτι του, πλενόταν κι’ ἄκουγε, πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο πὺς ή γυναῖκα του ή “Αννα ή ἀσπροῦλα ἀνακάτωνα τὰ κουτάλια. Κι’ αὐτὰ ὅλη ή ζωὴ “Πολὺ ἐνδιαφέρον εἶναι πὺς ή Λένα Καλιστράτοβνα θὰ μπεῖ στὸ σπῆτι, θὰ σηκώσει τὸ χέρι (ποῖδ ; ἐκεῖνο πὺν κρατεῖ τὸ τσαντάκι ή προηγουμένως θὰ πιάσει τὸ τσαντάκι με τ’ ἄλλο χέρι ;) και θὰ κοιτάσει τὴ νοσοκόμα τὴ Τσασοβνίκοβα. “Όλα-ἀγαπητὴ “Όλα Γκολοβιαννά, ἀπὸ τὴν ὅποια, ὅπως ἀπ’ ὅλες, τίποτα δὲ χρειάζεται !

Κεῖνο τὸ βράδυ, ἦρθεν ή κόρη του ή “Ασία, τοῦκανε ὑπόκληση κι’ εἶπε : —Καλὴ νύχτα, μπαμπά.

“Ο “Αγκρένιβ τὴν κράτησε, τὴν ἔβαλε πάνω στὰ γόνατά του, τὴν ἀγαπημένη, τὴν μονάκριβη.

—Τὶ ἔκανες σήμερα, “Ασία ;

—“Όταν εἶδ’ ἦσαν στὸ χωράφι με τὴ Γκολόβνινα, ἐμῆς με τὴ μαμὰ παίξαμε κυνηγητό.

Τὸ πρῶτ, στὸ γραφεῖο, σάμπως γιὰ δουλειὰ, ἦρθεν ή “Όλια, ή ἴδια ὅπως και πρίν. Καί ή “Όλια εἶπε χαρωπά :

—“Η θειὰ τίποτα δὲν ἔμαθε. Μοῦ ἄνοιξε χωρὶς τὴ λάμπα, και μπερδέφτηκε στὸ διάδρομο, κι’ ἐγὼ χῶθηκα ἀμέσως στὴν κάμαρά μου. “Υστερα

ἀλλάξα και πῆγα στὸ φατ’ σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτα.

Χορταράκι πὺν τὸ σέρνει ὁ ἀγέρας ! στὸ γραφεῖο κουδούνιζαν τὰ τηλέφωνα, ἦταν πρωί, μετροῦσαν στοὺς ἄβαντες. Στὸ ἰδιαιτερο γραφεῖο ἦσαν μόνοι, κι’ ὠρίζαν καινούργια ραντεβού.

“Ο “Αγκρένιβ ἔγραφεν ἐκθέσει-τῆς εἰδικότητός του, οἱ ἐκθέσεις σφρας γίζονταν γιὰ νὰ μὴν τὶς διαβάσει κανεὶς κι’ ἀπὸ κάτω εἶχαν τὴν ὑπογραφή : «Μηχανικός Α. Α. “Αγκρένιβ.» Κι’ ή “Όλια ή Γκολοβνινα ἔγραφε μόνο τὸ σχολικὸ κατάλογο και τὰ ή-

“Η φάμπρικα βρισκόταν στὴν ἄκρῃ τῆς πόλεως

“Η “Όλια δὲν ἤθελε νὰ ξανατάει στὸ γκρεμινὸ γιὰ τὴν βοσκοπούλα τῆς λέγαν παλιόλογα “Ο “Αγκρένιβ δὲν τῆς εἶπεν ὅτι σπῆτι του τὰ ἔερον ὅλα. “Αποχαιρετώντας τον, σφίκτηκε ἀπᾶνω του, σὰν τὸ χορταράκι στὸν ἀγέρα και ψιθύρισε :

—Ξέρεις, ὅλη τὴ νύχτα δὲν κοιμήθηκα. Παρατηρεῖς ὅτι δὲ λέω τ’ ὄνομά σου—δὲν ἔχεις γιὰ μένα ὄνομα.

“Η πόλη κείτονταν στὴ διασταύρωσις αὐτοῦ τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους και κείνον τοῦ γεωγραφικοῦ μήκους. Γιὰ τὴν πόλη τίποτα δὲν ἦταν γνωστό. Γιὰ τὴν φάμπρικα ἀναφερόταν κάθε χρόνον στὰ οἰκονομικά δελτία και σπάνια στὶς ἐφημερίδες, ὅταν ἀπεργόσαν οἱ ἐργάτες ή ὅταν πλακωνόντουσαν ἀπὸ σωροὺς ἀσβεστολίθου.

“Η φάμπρικα ἦταν μῖας ἀνώνυμης εταιρίας.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τελευταία ὅρα.—(“Ο σύζυγος ἐπιστρέφον ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἀποτελεσμάτων ἑνὸς διαγωνισμοῦ εἰς τὸν ὅποιον εἶχεν λάβει μέρος).

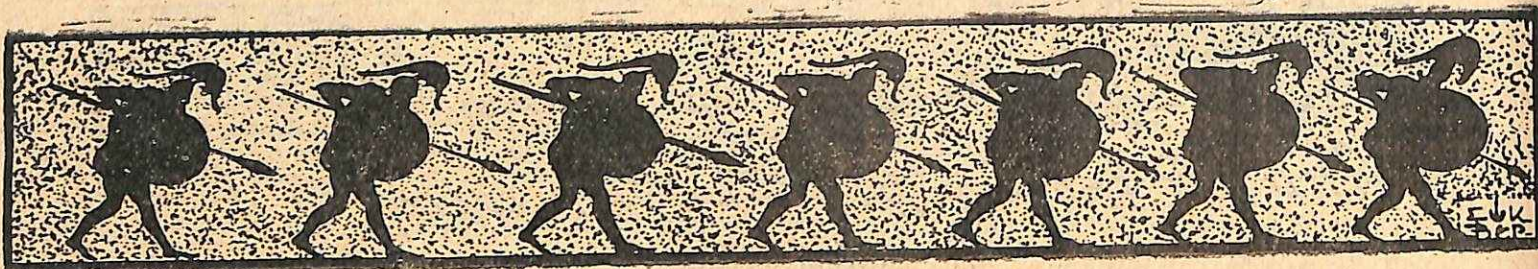
“Η ΣΥΖ. “Απὸ πὺν ἔρχεσαι “Αντιώνη ;

“Ο ΣΥΖ. “Απ’ τὸ λουτρό.

“Η ΣΥΖ. Καί ἐκτίθεσαι ἔτσι στὸ ρεύμα ;

“Η ΣΥΖ. Τὶ ζεστός ! ζεστός ;

“Η ΣΥΖ. Τὶ ζεστός πὺν βγῆκα ἀπὸ ... τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

MAURICE DEKOBRA

ΟΙ ΔΥΟ ΩΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Οι τρεις τζαζ του χορού των Καλλιτεχνών ανακάλυψαν την κακοφωνία του ρυθμού τους. Ή σαμπάνια έτρεχε στα δημοφροστοιμιμένα τραπέζια. Όλη η Νέα Υόρκη είχε μαζευθεί για να εκλέξει τη βασίλισσα της καλλονής. Η επιτροπή είχε εκδόσει την απόφασή της. Δέκα μεγάλοι αμερικάνοι ζωγράφοι είχαν διαλέξει ως Βασίλισσα της Καλλονής της Νέας Υόρκης την Μις Γκλάντους Μπάτλερ, την υπεράμιλλη ξανθή του «Απόλλω».

Πολύ καιρό είχαν διατάσει μεταξύ αυτής και της Κόντσα Φλόρες της δημοφους της Κούβας, που ήταν πρωταγωνίστρια στο «Μοντέρν». Μά η τρυφερή χάρη της Άγλοσαξωνής είχε νικήσει την άγρια όμορφη της μελαχροινής Σπανιόλας.

Η Κόντα είχε χλωμιάσει όταν άκουσε την απόφαση της επιτροπής. Τα χείλια της σφίχτηκαν. Το βλέμμα της, κάτω από τα μακρὰ μαύρα κλαδά, είχε σκληρύνει. Δεν άκουσε ούτε τις διαμαρτυρίες των φίλων της (είχε στο τραπέζι της τους πέντε πλούσιους τραπεζίτες της οδού Στρήτ.) ούτε τις υποκριτικές φιλοφρονήσεις των άλλων γυναικών που είχαν ένθουσιαστεί από την άποτυχία της.

Ξάφνου, ενώ όλη η αίθουσα ζητωκραύγαζε τη Γκλάντους Μπάτλερ ή Κόντσα σηκώθηκε και χωρίς να πη λέξη, πήγε στο αυτοκίνητό της όταν έφτασε σπίτι της ή Κόντσα πέταξε άγριεμένη τις γοβιές της και με τα δόντια σφιγμένα τα μάτια γυαλιστερά, έρχισε να σκέπτεται.

Έβλεπε τις τεράστιες εικόνες, της Γλάντους Μπάτλερ που ήταν ο δόλος τις αμερικάνικες εφημερίδες της άλλης ημέρας προέβλεπε την τερασσία επιτυχία που θα έδινε αυτή η διαφήμιση στην αντίζηλο που χόρνια τώρα την μισούσε. Αν η Γκλάντος βρισκόταν ξαφνικά μπροστά της θα την έπνιγε μ' άγρια χαμά, τόσο ή ζήλεια της ήταν μεγάλη και ή περηφάνεια της πληγωμένη.

Βαρέθηκε ν' ανάβει και να πετᾷ μισοκαπνισμένα τσιγάρα, σηκώθηκε ξαφνικά, έρριξε στους ώμους της τις μελαχροινές της μπούκλες κι έκανε ένα κίνημα πρόκλησης

Την ίδια μέρα, το απόγευμα, ή Κόντσα πήγε στο «Απόλλω». Ήταν ή ώρα που ο «Αντώνιο κι' ο πίθηκος του κάναν πρόβα το περίφημό τους νούμερο.

Ο «Αντώνιο ήταν Μεξικανός ένας μέγας με χρυσά σκουλαρίκια, χαμηλό μέτωπο, μυτερά δόντια. Πειθόπιθκος παρά άνθρωπος, είχε ήμερέψει ένα νέο γορούλλα και την έιαθε να κάνει τα πιά εκπληκτικά γυμνάσματα όταν έμαθε ότι ή Κόντσα τον περίμενε στο θεωρείο της, έτρεξε να την συναντήσει. Από την πρώτη τους συνάντηση στο Σάν Φραντζίσκο, αγαπούσε την χορεύτρια μ' όλο το πάθος της πρωτόγονης του καρδιάς. Την λάτρευε σά μιὰ θεότητα και για ένα της φίλι, θα κολαζόταν ευχαρίστως.

Πολύ καιρό, σιγανά, ή Κόντσα το μιλούσε: Με τα μάτια στημένα στα μάτια του «Αντώνιο, τα χέρια τοποθετημένα στους ώμους του, τον ρώτησε με μιὰ περίεργη αγριάδα στη φωνή:

— «Αντώνιο... Τι θάκανες αν σου λεγα να σκοτώσεις τη μάννα σου;

— Φωνή της ψυχής μου θα τ'όκανα.

— Καλά;

Κι' ή Κόντσα του είπε την επιθυμία της.

Ο «Αντώνιο, που την ήκουσε χωρίς να πη τίποτα, σήκωσε το κεφάλι και σφίγγοντας το χέρι της χορεύτριας, ψιθύρισε.

— Κι' αν κάνω ότι ζητάς; Τι θα μου δώσεις;

«Η Κόντσα έχωσε τα νύχια της στο χέρι του άνδρος και χωρίς δισταγμό, απάντησε:

— Τόν έχωτό μου!

Λέκα πέντε μέρες ύστερα ένα βράδυ, στις ενιάμισι, ενώ οι θεαταί στοιβάζονταν στην γεμάτη αίθουσα του «Απόλλω» μιὰ γυναίκα μπήκε σ' ένα θεωρείο κι' έκασε στην λιγότερη φανερό γωνιά. Ήταν ή Κόντσα.

Με το χέρι της που έτρεμε λίγο άνοιξε το πρόγραμμα και διάβασε, «No 5 Μπόμπ Χίτσου, ο βασιλεύς του γέλωτος.

No 6 «Αντώνιο κι' ο πίθηκος του «Εξαιρετικό !!! No 7 Γκλάντους Μπάτλερ, ή Βασίλισσα της Καλλονής τη. Νέας Υόρκης !!! «Η πειθόμορφη γυναίκα των «Ηνωμένων... Προσελήφθη εκ νέου υπό της Διευθύνσεως, κτλ.

«Η όρνιθτρα έπαιζε ένα γνωστό φέξ. Ο Μπόμπ Χίτσου έκανε το νούμερό του. Ύστερα παρουσιάστηκε ο «Αντώνιο. Αδτή τη φορά ή Κόντσα προχώρησε λιγάκι και κύτταξε με προσοχή τα καμώματα του γορούλλα που ήταν ντυμένος σαν κύριος.

Παρακολούθησε όλες του τις κινήσεις την μιμηκή, την σχεδόν ανθρώπινη. «Όπως πάντα, είχε πολύ μεγάλη επιτυχία.

Μπήκε επί τέλους ή Γκλάντους υπέροχη με το φόρεμα της χρώματος λουλουδιού ροδακινιάς. Τραγούδησε χόρεψε. Ένθουσιασε το κοινό κι' αναγκάστηκε να πιζάρει το τραγούδι που είχε λανσάρει εκείνες τις μέρες. Την ανακάλεσαν τέσσερες, πέντε φορές.

«Η Κόντσα την κύτταζε ανυπόμονη με τα νεύρα τεντωμένα από την άναμονή. Ξαφνικά ακούστηκαν παραταμένα γέλια στην αίθουσα... Οι θεαταί είδαν διασκεδάζοντας, να προβάλλει ο πίθηκος του «Αντώνιο, ντυμένος με φράκο, που προχωρούσε προς την Γκλάντους... Αδτή μ' άρκε τη εκπληξη γύρισε και τον κύτταξε. Ο γορούλλας πλησίασε και σαν κανένας παλιός φίλος έβαλε το τριχωτό

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ευχαρίστος δημοσιεύομεν κατωτέρω επιστημονικήν πραγματείαν του συνεργάτου μας τελειοφοίτου της Ιατρικής κ. Κοντούλη σχετιζομένην όχι μόνον με την εξυγιάνσιν της ράτσας μας αλλά και με την άμεσον υγείαν μας και προσηρμοσμένην ως προς το ύψος της προς την κοινήν διανόησιν.

σήματα, άτινα τόσο εδρέως έχουν εξαπλωθεί.

Διὰ τοῦτο ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα που πρέπει ν' απασχολήσουν σοβαρώς κάθε Κυβέρνησιν και δολέκληρον τόν Ιατρικόν κόσμον είναι τα άφροδίσια νοσήματα, από τα όποια κινδυνεύει να μολυνθῇ και να σαπίσῃ ολόκληρος ή Κοινωνία μας και ή ανθρωπότης εν γένει.

Όπως δι' εξαιρετικώς άφροδ τοὺς μεγάλους ένθα τὸ μίasma δεργιάζει

κυριολεκτικῶς λόγω των ιδιαιτέρων συνθηκῶν της ζωής και των πλημμελῶν μέτρων άτινα λαμβάνονται προς καταπολέμησιν αὐτοῦ.

Τὰ άφροδίσια νοσήματα είναι άναμφισπῆτος ή μεγαλύτερα σύγχρονος μάστιγῆς της κοινωνίας και της εν γένει υγιούς διακωνήσεως τοῦ

τρόμο. Μερικοί άντρες είχαν δγάλει τὰ περιστροφά τους μά δε τολμούσαν να πυροβολήσουν φοβούμενοι μήπως

άνθρωπίνου γένους.

Και τοῦτο διότι συνδέονται μ' ένα αναπόφευκτον φυσικόν νόμον, την γενετήσιον δρμήν. Καί έπειδή είναι γνωστόν ότι οὐδεν άποτέλεσμα υπάρχει άνευ αίτίας, εύλόγως δύναται τις να σκεφθῇ δτι εάν δεν γίνεται ή ικανοποίησις αὐτῆς πρό τοῦ γάμου μοιραίως και τ' άφροδίσια νοσήματα θ' αποστρακισθοῦν εκ της κοινωνίας.

Είναι όμως τοῦτο δυνατόν: «Οχι βέβαια! διὰ τὰς μεγάλας πόλεις ιδίως, όπου και ή κυρίως έστία των άφρ. νοσημάτων.

«Η γενετήσιος λοιπ'ν δρμή είναι ένας νόμος φυσικός επάνω εις τὸν όποιον στηρίζεται ή ύπαρξις της διακωνήσεως της ζωής της ανθρωπότητος και συνεπῶς είναι άδύνατος ή άρσις αὐτῆς. Κάπου άλλοῦ τότε πρέπει να στραφῇ ή προσοχή μας διὰ την καταπολέμησιν των άφρ. νοσημάτων, ὥστε, ενώ ο φυσικός νόμος θα υφίσταται και θα ικανοποιήται, ταῦτα ν' αποχαιρετοῦν σὺν τῷ χρόνῳ την κοινωνίαν μας.

Κωνσ. Κοντούλης
Τελειόφ. Ιατρικῆς

σκοτώσουν την καλλιτέχνηδα. Οὕτε κι' οι υπάλληλοι τοῦ θεάτρου μπόρεσαν να επέμβουν. Ο γορούλλας άφρ άφρσε το θύμα χάθηκε πίσω από τις κουρτίνες. Κι' εκείνοι πούτρεξαν σέ βοήθεια δεν μπόρεσαν παρά να σηκώσουν την Γκλάντους, τὸ μέτωπο και τὰ μάγουλα έφταναν μεγάλες κόκκινες γραμμές, αίματηρά άχνάρια των νυχίων τοῦ ζώου.

Και πει στο βάθος τοῦ θεωρείου ή Κόντσα, τρέμοντας από την μοχθηρή χαρά της εκδίκησης κύτταξε την αντίζηλο της που είχε για πάντα παραμορφωθῇ την έκθροισμένη αντίπαλο της που ποτέ πιά δε θάταν ή βασίλισσα της Καλλονής της Νέας Υόρκης.

ΜΟΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Διήγημα υπό του διευθυντού κ. Δ. ΒΟΥΤΕΤΑΚΗ

Η ΦΟΝΙΣΣΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἐρχεται ἕνας νέος, κατὰ φύσιν κακοήθης, με λόγια ὅμως Ἀγγέλου εἰς τὸ στόμα καὶ με δηλητήριον ὄφρου εἰς τὴν ψυχὴν καὶ μεταχειρίζομενος τὰ ἀγγελικά λόγια καὶ ἀποκρύπτων τὸ ψυχικὸν δηλητήριον, τὴς ὑποκλέπτει δολίως καὶ τὰ δύο πολύτιμα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστηρίξε τὴν ἀποκατάστασίν της, τὴν εὐτυχὴ ἐξέλιξιν της ζωῆς της. Τῆς ὑποκλέπτει με τὰ ἀγγελικά λόγια ποῦ πάντα εἶναι ἐν τῷ στόμα του τὴν παρθενικὴν τιμὴν της καὶ τῆς καταστρέφει διὰ τοῦ τοκετοῦ, τῆς μελαγχολίας καὶ τῆς λύπης με τὰ ὁποῖα ἥμιωσε τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀθωότητά της, τὰ δροσερὰ ὥρατα νεύματα της. Καὶ τότε, ἀποῦ τῆς κατέστρεψε τὰ πρὸς ἀποκατάστασιν ἐφοδία της καὶ τὴν κατέστησε ἀνίκαν νὰ ἀντιπαλαίσῃ πρὸς τὴν ζωὴν, ἐξωβελισμένην πᾶ ἀπὸ τὴν εὐνοίαν τῆς φύσεως με τὴν ἀπώλειαν τῆς ὁμορφίας της, ἐξωβελισμένην δὲ καὶ ἀπὸ τὴν εὐνοίαν τῆς κοινωνίας με τὸ μαστάρδι ποῦ θὰ ἐγεννοῦσε μετ' ὀλίγον ναί, τότε ὁ γεννητὸς αὐτὸς νέος τῆς στρέφει τὰ νῶτα καὶ τὴν ἐγκαταλείπει εἰς τὸ ἀδιέξοδον τῆς ζωῆς τὸ ὅλον ὁ ἴδιος, συνειδητὰ καὶ δόλια, τῆς ἐδωκυμένην.

Ἀλλὰ τοῦτο, ὅσον ἀπάνθρωπον καὶ τερατῶδες καὶ ἂν εἶνε, εἶνε τίποτε πέναντι τῆς συμπεφυκυμένης κτηνωδίας τὴν ὁποίαν ἐνέχει ἡ συμπεριφορὰ του πρὸς τὰς τελευταίας ἀπεγνωσμένας ἐπικλήσεις τῆς κατηγορουμένης πρὸς τὸ πατρικὸν του φίλτον. Ἀποστέρων ὁ ἰσχυρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος νὰ τῆς διευκολύνῃ τὴν ζωὴν, ἐπρόθυμοιποίηθ' νὰ τῆς διευκολύνῃ τὸν θάνατον ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Ἀλλ' εἰς τὸν τάφον τὸν ὁποῖον ὥρην κατὰ θεῖαν ὥς φαίνεται οἰκονομίαν ἔπεισεν αὐτὸς ὁ ἴδιος. Καὶ τῆς δίδει τὸ ρεβόλβερ του διὰ νὰ σκοτωθῇ καὶ τὴν προτρέπει ἀκόμη νὰ σκοτωθῇ ἀντ' ὧν παρ' αὐτῆς εὐτυχῶν στιγμῶν καὶ τοῦ περὶ

θωπειῶν ἔλαβε. Ὡ! πόσον θηριώδης εἶνε ἀκόμη ἡ ἀνθρώπιν ψυχὴ! Τῆς ὀπλίζει τὴν χεῖρα καὶ φεύγει με χαρὰν εἰς τὴν ψυχὴν ὅτι τὸ θῦμα του δὲν θὰ τοῦ εἶνε πᾶ ἐνοχλητικόν.

Συγγὴ ἀελλισία ἀνεμόχλευσε τότε ὅλην τὴν ὑπαρξιν τῆς κατηγορουμένης ἀπὸ μιᾶς τέτοια σκληρότητος, ἐκείνου ἀκριβῶς εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ὁλοῦ ἐνεπιστεύθη τὴν εὐτυχίαν της, τὴν ζωὴν της τὰ πάντα.

Ριγὴ διέτρεξαν τὸ σῶμα της. Ἀλλοφροσύνη κατέλαβε τὸ πνεῦμα της, βωβὰ καὶ ἀπόκρυφα βογγητὰ κατεπλάκωσαν τὴν ψυχὴν της. Ἡ ζωὴ δὲν ἦτο πᾶ δι' αὐτὴν ἄλλο τι, παρ' ἓν μὴ ἀνυπόφορος κόλασις, ἓν ἀφόρητον μαρτύριον, ἓν μαῦρον καὶ σκοτεινὸ χάος. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν τερματίσῃ. Τὸ μέσον τοῦ τερματισμοῦ της ἐυρίσκει μὲν προῖκα της. Ἦτο τὸ ρεβόλβερ τοῦ θύτου, τὸ ὅποιον με τὸσον ἱπποτισμὸν της ἐπρομήθευσεν ὁ γενναῖος. Τὸ λαμβάνει καὶ τὸ στηρίζει ἐπὶ τοῦ κροτάφου της.

Ἀλλὰ τότε μία φωνὴ διάφορος καὶ θωπευτικὴ ἐκ τῶν ἀνωθεν ἐρχομένη, με τὴν φωνὴν τῶν Χερουβείμ καὶ τῶν Σεραφείμ ὁμοιάζουσα καὶ προφανῶς ἐκ τῶν ἀοράτων θεῶν δυνάμεων ἐκπορευομένη καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Οὐρανίας δικαιοσύνης διερμηνεύουσα, ἀκούεται λέγουσα:

— Κατέβασε τὸ χεῖρ σου ἀπὸ τὸν θῦμα. Ἡ δικαιοσύνη τῶν Θεῶν δὲν ἀνέχει νὰ ὑψῶνται ἡ τιμωρὸς χεῖρ ποτὲ κατὰ τοῦ θύματος, ἀλλὰ πάντοτε κατὰ τοῦ θύτου.

Στρέψε τὴν ὀπλισμένην χεῖρά σου κατὰ τοῦ θύτου σου καὶ ἡ πρᾶξις σου θὰ εἶναι ἐδωκυμένη καὶ ἐκ

μέρους τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκ μέρος τῶν φωνισμένων τὴν ψυχὴν ἀνθρώπων.

Καὶ οὕτω κ. Δικασταί, ἐπὶ τῆς μοιραίας. Ἡ Θεία Νέμεσις, διὰ τοῦ προσώπου τῆς κατηγορουμένης λειτουργήσασα ἐτιμώρησε τὸν ἐνοχον θύτην, ἀποστρέψασα νὰ τιμωρῇ τὸ ἄθωον θῦμα.

Βεβαίως κ. Δικασταί, ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου, ἐξεταζομένη ἡ πράξις τοῦ φονευθέντος, ἀφίσαντος μίαν νέαν ἔγκυον, εἶνε πρᾶξις φυσικωτάτη, συνεπῶς οὔτε αἷμος, αἰὶα θανάτου, οὔτε κἂν ἀξιόμιμος. Ἀλλ' ὅταν ἐντοπισθῶμεν σὲ τόπον καὶ χρόνον, στήν σημερινὴν Ἑλλάδα λ. χ. ἔχομεν μὲν προῖκα μὴ ἓν κοινωνικὸν νόμον—κοινὸν τὸ ἡ σιγὰ, δίκαιον ἢ ἀδίκον, ἀδικαίον—νόμον ἐν τούτοις καὶ δὴ ἀτεγκτον, ὅστις κηρύσσει τὸ κορίτσι ποῦ θὰ βρεθῇ ἔγκυον χωρὶς νόμιμον σύζυγον, ἀνήθικον καὶ τὸ θέτει εἰς τὸ περιθώριον τῆς ζωῆς, ὅταν δὲν τὸ κοινωνικὸν ὁ ἀδελφός. Τὸ διαγράφει ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ἐντίμων κοριτσιῶν, μᾶλλον λόγια τὸ καταστρέφει. Εἶνε δίκαιον τοῦτο; Ὁχι. Ἀλλ' ἀποῦ γίνεται εἶσι; Ἀποῦ εὐρισκόμεθα πρὸ τοιαύτης πραγματικότητος;

Τώρα ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς τῆς πραγματικότητος αὐτῆς προχωρήσωμεν. Ἐνα φτωχὸ κορίτσι, ζήτοῦσε νὰ ἀποκατασταθῇ καὶ εἰς ἓν νέον ποῦ τοῦ ὑπεσέθη τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῇ, δηλαδή τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὁνείρου του, τοῦ παρεδόθη. Τὴ φυσικώτερον τούτου; ἔξ ἰδίων ἐκρίνε τὰ ἀλλότρια. Τὸν ἐθεώρησε καὶ αὐτὸν καλῆς πίστεως. Καὶ ἔμεινεν ἔγκυος. Καὶ ἄρα ὁ νέος τὸ καλοχόρησε τοῦ γύρισε τὴν πλάτη, ἀδιαφορῶν διὰ τὴν διέπουσαν ἡμᾶς πραγματικότητά, συνεπῶς τῆς ὁποίας ἡ κόρη κατέστρεφτο. Ἐλησμονεῖ καὶ ὑποσχέσεις καὶ ὅρκους καὶ φίλια καὶ τὰς γλυκείας στιγμὰς ποῦ ἐπέορσε μαζί του. Αἶ, αὐτὸ ἔαν δὲν λ γθῇ αἰτία καὶ κτηνώδες, τί ἄλλο μπορεῖ νὰ λεχθῇ;

(ἀκολουθεῖ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μεσίτης ἔρω κ. Προξένε τὸν δρόμο αὐτό. Ἀλλὰ τὸ 32 καὶ 36 δὲν ἐνοικιάζον. Εἶναι πλουσιόσπιτα. Μόνο τὸ 34 ἐνοικιάζει. Δὲν ἔχει ὅμως ἐνοικίαστο κανένα δωματίον, διότι ἓνα ποῦ εἶχε ξενοικίαστο, τοὺς πῆγα ἔχθες ἐνα παραγγελιοδόχο καὶ τὸ ἐνοικίασε.

Πρόξενος. (Σκέπτεται ὀλίγον στενοχωρημένο). Μὰ εἰσαι βέβαιος ὅτι δὲν ἐνοικιάζεται κανένα ἄλλο;

Μεσίτης. Βεβαίως.

Πρόξενος. (Σκέπτεται) καὶ ὁ παραγγελιοδόχος αὐτὸς θὰ καθίσῃ πολὺ καιρὸς;

Μεσίτης. Μὰ κανένα δυὸ μῆνες καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἐνοικίασε καὶ ἀκριβότερα, διότι ὁ νοικιαστὴς ἤθελε τοῦλάχιστον γιὰ ἓξ μῆνες νὰ τὸ ἐνοικιάσῃ.

Πρόξενος. Κι' εἶναι ὥρατὸ δωμάτι;

Μεσίτης. Ὁκαιότατο, μεγάλο, λιμπαρὸ ἐπιπλωμένο, βλέπει στὸ μεγάλο δρόμο εὐάερο καὶ εὐήλιο.

Πρόξενος. (Μὲ εὐχαρίστησιν προστολήτην) καὶ εὐάερον καὶ εὐήλιον εἶται ποῦ μοῦ εἶπες ὁ ἱατρός. Ἀκουσε λοιπὸν παρακαλῶ, Ἐγὼ ἀκριβῶς θέλω αὐτὸ ἓνα τέτοιο δωματίον, εὐάερον καὶ εὐήλιο κατὰ διαταγὰν τῶν ἱατρῶν διότι ἔχω κάποια ἀδυναμία. Λοιπὸν νὰ πᾶς ν' εὐρὴς τὸν παραγγεῖλι δόχον αὐτὸν ποῦ τὸν πῆγες καὶ ἐνοικίασε τὸ δωματίον χθές καὶ νὰ τοῦ πῇ: ἂν θέλῃ ν' ἀνταλλάξωμε τὰ δωμάτιά μας. Τὸ βλέπεις (δείχνει γύρω) καὶ τοῦτο εὐρυχωρότατον καὶ κάλλιστα ἐπιπλωμένο. Καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη βέβαια νὰ τὸν προεπιδοποιήσῃς, διότι δὲν εἶναι μόνον εὐήλιο διὰ λόγον τ' ὅποιον καὶ μόνον θέλω καὶ ἐγὼ νὰ φύγω. Ἐνὼ ἐδῶ ἔχω μὴ τριμηνία παραληρησῶ. Ὡς αὐτὴ τὴν πῆγμένην τριμηνία θὰ καθίσῃ ὁ παραγγελιοδόχος δωρεάν. Ὁ αὐτὸς ἐπλήρωσε διὰ τὸ δωματίον ποῦ ἐνοικίασε χθές θὰ τὸ πληρώσω ἐγὼ ἀμέσως.

Μεσίτης. Αἰ! μὴ ὑπ' αὐτοῦς τοῖς ὅροις ἐπιβῶ νὰ δεχθῇ ὁ παραγγελιοδόχος, κ. Προξένε, διότι δὲν φαίνεται καὶ πολὺ εὐπρόσ.

Πρόξενος. Κι' ἐγὼ τὸ πιστεύω. Λοιπὸν ἄμα τὸν β. ἡς καὶ συνεννοήθητε καλὰ καὶ ὀριστικῶς, μοῦ τηλεφωνεῖς ἀμέσως διὰ νὰ μεταφερθῶμεν αὐτὸν ἐάν τυχόν συμφωνήσῃ ὅπως ἐπέβω. Τὴν δὲ μεσίτην σου θὰ τὴν ἔχεις διπλῇ.

Μεσίτης. Εὐχαριστῶ κ. Πρόξενε, (ὕποκλινεται καὶ ἐξέρχεται ὁ Πρόξενος μετὰ μὲν ὅς φαίνεται εὐχαρίστησιν βηματίζων ὑπομειδῶν ὡς ἔάν τι εὐχάριται σκέψεις νὰ τὸν βαυκαλίσουν, ὅπως εἰσέρχεται ὁ φίλος του Δημητράκης τὸν ὁποῖον εἶχε καλέσῃ διὰ τοῦ τηλεφώνου πρὸ ὀλίγου. Μόλις εἰσῆλθε σπεύδει εὐχαριστῶν: αὐτὸν ὁ Πρόξενος τῷ τείνει τὸ χεῖρ του.

Πρόξενος. Σὲ τί ἔρησα καὶ μὴ Δημητράκη ἐσο βίσις διὰ νὰ με διευκολύνῃς σὲ κατὰ ποῦ μοῦ κάνει ἀπόλυτον ἀνάγκη.

Δημητράκης. Εἰμαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ παρανοήζεσαι ἐπὶ τέλους

μία περίπτωση ποῦ μπορῶ καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ χρησιμεύω σὲ κατὰ, ἀπέναντι τῶν σου καὶ τῶν φίλων πρὸς με ὑπορεσιῶν σου.

Πρόξενος. Εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν περὶ τῆς ὁποίας ἄλλωστε ποτὲ δὲν ἀμφέβαλα. Λοιπὸν Ἀναπαύσου Δημητράκη, ἐκείνη τὴν συμπατριώτισσά μου ποῦ σοῦ σύστησε πρὸ κ' ἱεροῦ καὶ τὴν πῆρες ὑπερτίειά σου. Θὰ μοῦ κάνεις μεγάλη χάρι νὰ μοῦ τὴν δώῃς: νὰ τὴν στελῶ σὲ κάποια οἰκονομία ὡς ὑπερτίειά, ποῦ μοῦ εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη. Μὰ ἔχω παρακλῆσιν αὐτῇ ἡ οἰκονομία καὶ τῆς τὸ ὑπερτίειά, διότι ἡ κυρία τῆς ἐν λόγῳ οἰκονομίας, ἰδιοκτήτρια, δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ εὐχαριστημένη μετὰ καμμιᾶ ἄλλῃ ὑπερτίειᾳ, παρὰ με αὐτῇ μόνον, ποῦ τὴν εἶχε ἄλλωτε κι' ἔμενε κατενθουσιωμένη.

Δημητράκης. Πολὺ εὐχαρίστως φίλε μου. Ἀλλά...

Πρόξενος. (Διακόπτει) Μπαρτόν. Ἐπὶ τὴν μὴνῶν καὶ σοῦ προ-σέσωκεν ἐγὼ μ' ἄλλῃ καὶ ἱκανῇ καὶ πρὸ πάντων πρὸ φθηνῇ ἡ ὁποία θὰ ἔλθῃ σὲ δόξου σου σπὶν ἀμέσως.

Δημητράκης. Μὰ γι' οὐτὸ θὰ σὰς ἔλεγα δ.ὲν σήμερον δὲν εὐρίσκονται εὐκόλα ὑπερτίειες. Ἀλλ' ἀποῦ ὑπάρχει ἄλλη διαθεσίμος, δὲν ἔχω καμμιᾶ δυσκολία. Πιστεύω δὲ καὶ ἐκ μέρους τῆς νέας ὑπερτίειας νὰ μὴ βροῦμε καμμιᾶ ἀντίρρηση.

Πρόξενος. Γι' αὐτὸ μὴ σὲ μέλει. Θέλω μόνον καὶ μοῦ τὴν στείλῃς σὲ στιγμὴν νὰ μὴ μὴλῶ ἐγὼ πρῶτα πρὶν τῆς εἰσῆς.

Δημητράκης. Καὶ πότε τῆς θέλετε!

Πρόξενος. Ὅταν πάς, σπῆτι σου, ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορότερα, γὰ νὰ ἀπαντήσω ἀπόψε στὸ φίλο μου, Μεσίτη. Τότε πηγαίνω τώρα ἴσια καὶ θὰ σοῦ τὴν στείλω ἀμέσως (σηκώνεται σργχρόνως πάνω) σηκώνεται καὶ ὁ Πρόξενος.

Πρόξενος. Εὐχαριστῶ πολλὴν, καὶ σοῦ εἶμαι ὑπόχρεος (τῷ τείνει τὸ χεῖρ).

Δημητράκης. (Παίρνει τὸ χεῖρ τοῦ Προξένου λέγων) Κι' ἐγὼ σὰς εὐχαριστῶ περὶ σπ' ἡμερῶν, ἀφ' οὗ θὰ πληρώσω μικρότερο μισθὸ ὁρεβουάρ.

Πρόξενος. Ὁρεβουάρ καὶ θὰ τὴν ἀναμένω χωρὶς ἄλλο (Δημητράκης ἐξέρχεται. Πρόξενος πηγαίνει σὲ τὴν φωνὴν ποῦ κτυπᾷ).

Πρόξενος. Ἐμπρός Ποῖος εἶσαι;... Ἀ. Μπαρτόν ἐβρήκατε τὸν παραγγεῖλι ὁδόν;... ναί, ναί, καλὰ... Ὡς ἀποῦ δεχάμεθα κατ' ἀρχὴν εἰμὲθα σύμφωνοι. Ὅσον διὰ τ.ς λεπτομερείας, τὸν ἀφίνω ἐκείνον νὰ τὸς κανονίσῃ ὅπως θέλει. Ἐλῆξε λοιπὸν μοῖς! πρὸς τὸ ἐσπέρως, κατὰ τὰς ἐν τῷ ὕλῳ ὁδόν, καὶ τὸ χαρὶ ποῦ ἔλθῃ πῶς εἶνε πληρωμένη ἡ τριμηνία... Καλὰ σὰς ἀναμνησῶ χωρὶς ἄλλο (κλείει τὸν τηλεφώνον καὶ καθίζει σὲ τὸ γραφεῖον τοῦ γραφῶν, σὲ λίγα κτυπᾷ ἡ πόρτα).

Πρόξενος. Ἐμπρός (Εἰσέρχεται ἡ ἀδελφὴ τοῦ φίλου του Νίκου. Μαρία. Ὁ Πρόξενος, πετιέται, ἐπάνω σπ' εἰς τὴν θύραν μετὰ τὸν ποῦ εὐχαριστῶ καὶ κολλημένον τὸν τῶν.

Πρόξενος. Καλῶς τὴν εὐφρανέστεν Ἑλληνίδα τοῦ Καίρου, ἄμα καὶ ὡραιότεραν (Καὶ τὴν χαιρετίζει μετὰ τρυφερότητος χειραψίαν).

Μαρία. Ἐπειδὴ κ. Πρόξενε, δὲν μοῦ ἀρέσει ἡ σεμνότης μετριοφροσύνη ἀποδέχομαι εὐχαρίστως καὶ τὰ δύο σὰς κ' ἡμιμῶν, κατ' ὅσον τὰ εἰρίσκα καὶ ἀπὸ εἰλικρινοῦς καὶ παντάπασιν εἰλικρινῆς προαιρέσεως, προσεχόμενα, ἀλλὰ τὰ εὐρίσκα καὶ ἀληθῆ.

Καὶ ἤθελα χωρὶς νὰ θεωρήσεις τοῦτο ἀντοκδοσίον τῶν κοπιμνίων σου, γὰ μοῦ ἐπιτρέψατε νὰ σὰς συγχαρῶ διότι καὶ ἀντιλαμβάνεσθε: ὅπως καὶ διακηρύττετε ἐλευθερώσε τὴν ἀλήθειαν,

Πρόξενος. (εὐχαριστημένος καὶ μειδίων) ὦ, ὦ, ὦ, ἡ τῆς ἀπαντήσεως σου δεσποινίς Μαρία, διεπιστώσατε περὶ τῆς τῆς ἀλήθειαν τὸν πρῶτον μου καλλιμῶν, τὸ ὅποιον αὐτοῦ τὸν εἶμαι ἐτοιμολογῶν καὶ σπινθηροβόλον εὐφύαν σου. Ἰδοὺ καὶ τὸ μέσον (παίρνει ἓνα μικρὸ καθρέπτη ἀπὸ τὸ κωμὸ) ποῦ θὰ σὰς διαπιστώσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ τοῦ δευτέρου μου καλλιμῶν, τοῦ ἀφορῶντος τὴν ἀκτινοβολοῦσαν ὡραῖότητά σου, τὴν ὁποῖα ἐφάρμιλλον τῇ: εὐφύαν σου (τῆς δίδει τὸν καθρέπτην, ἐκείνη τὸν παίρνει, κοιτάζει εἰς αὐτὸν μετὰ κάποιαν ἀναμέμνησιν, ὁπότε τὸν χαμηλῶναι καὶ λέγει ὡς περὶ περιφρονητικῆς.)

(ἀκολουθεῖ)

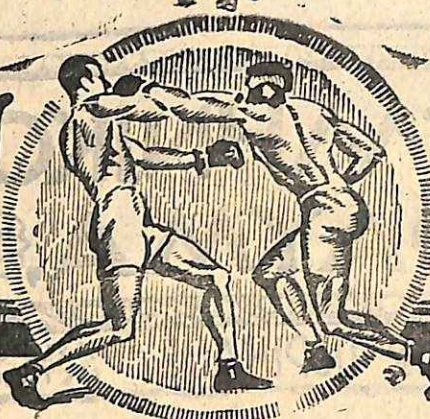
ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ
ΠΟΥ ΒΓΗΚΕ
ΑΠΟ
ΒΕΖΟΥΒΙΕΣ
ΦΛΟΓΕΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΘΑΥΜΑ.

ΣΟΚΡΑΤΗΣ· ΠΛΑΤΩΝ ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑ· ΦΕΙΔΙΑΣ
ΑΙΣΧΥΛΟΣ ΙΚΤΙΝΟΣ κ.λ.

(ἀκολουθεῖ)

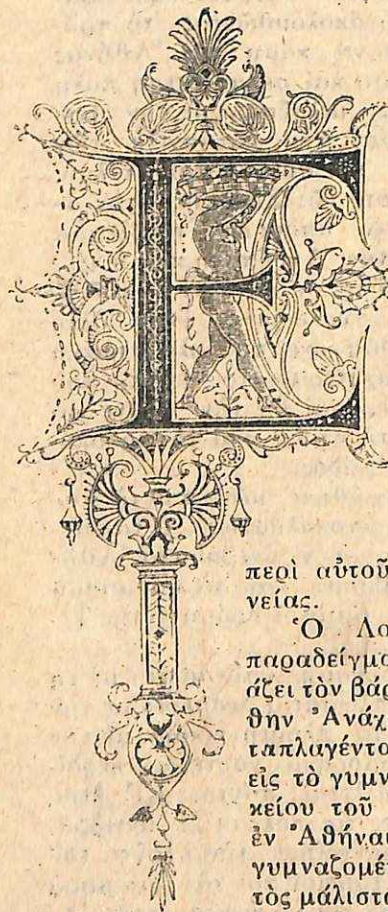

(υπό Γρ. Στεφάνου)

Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

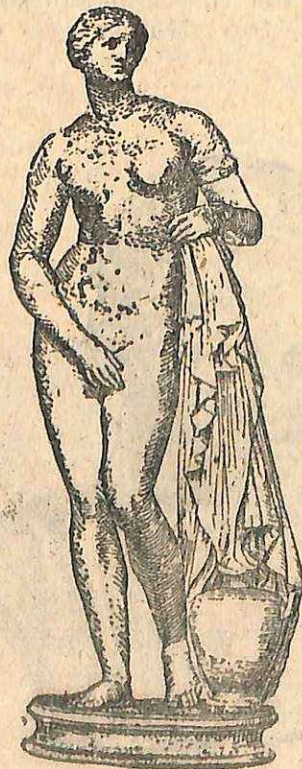
ΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ

(συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Εκ τῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας μᾶς παρέχουν τὰ ἀρχαία κείμενα μανθάνομεν, ὅτι ἐν ἑλ- λάδι ὑπῆρχε γενικὴ τάσις πρὸς τὴν γυμναστικὴν ἀλλαγὴν ὅχι μόνον ἡγνούσαν τὸν ἀθλητισμὸν ἀλλ' ἤκουον περὶ αὐτοῦ μετ' εἰρωνείας.

Ὁ Λουκιανὸς ἐπὶ παραδείγματι παρουσιάζει τὸν βάσβαρον Σκύθην Ἀνάχαρσιν ὡς καταπληγέντα ὅταν εἶδεν εἰς τὸ γυμνάσιον τοῦ Λυκείου τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, τοὺς νέους γυμναζομένους. Ὁ αὐτὸς μάλιστα συγγραφεὺς λέγει, ὅτι ὁ βάσβαρος οὗτος εἶπε τοτέλους τοὺς νέους Ἕλληνας οἵτινες ἐπὶ δυνάμει καὶ ἐπ' ἀλάνει. Ἐνῶ δὲ ὁ ξένος ἐκφράζει πρὸς τὸν Σόλωνα τὴν ἐκπληξίν του (Λουκιανὸς «Ἀνάχαρσις») ὡς μὴ δυνάμει νὰ ἀντιληφθῇ τῆς εὐδαιμονίας, τοῦ κάλλους, τῆς τόλμης ἀρετῆς, ὁ Σόλων τοῦ ἐξηγεῖ, ὅτι ἀκριβῶς οἱ ἀσκήσεις εἶναι ἐκεῖναι αἵτινες προσδίδου εἰς τὰ σώματα τὴν ῥώμην καὶ τὴν υγιάν. Ἐάν λέγει ἥτο δυνατόν ὁ Σκύθης οὗτος νὰ παρεννοθῇ μεταξὺ τῶν θεατῶν, θὰ ἔβλεπε τὰς ἀρετὰς τῶν ἀνδρῶν καὶ κάλλη σώματων, καὶ εὐδαιμονίας θαυμαστῆς καὶ ἐμπειρίας δεινῆς καὶ ἰσχυρὴν ἀμύχον καὶ τόλμην καὶ φιλοτιμίαν καὶ γνώμης ἀνηττήτους καὶ σπουδὴν ἀληθινὴν ὑπὲρ τῆς νίκης.

σαν ἐποχὴν, ἵνα οὔτε ἡ θερμότης οὐτε τὸ ψυχρὸς τὰ προσβάλλει.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Σκύθης οὗτος εἶναι ἀνίκινος νὰ ἀντιληφθῇ τὸ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γίνωνται οἱ ἔφηβοι μεγάλοι ἄνδρες ἀπλῶς διότι γυμνάζονται ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας καὶ τὴν σχέσιν ἔχει ὁ ἀθλητισμὸς μετὰ τὴν ἀρετὴν ὁ Σόλων τοῦ λέγει: Μάλιστα, τοῦτο προνοοῦμεν διὰ τῆς γυμναστικῆς, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς γίνονται, ἰσχυροὶ δὲ τὰ βήματα, διότι τοὺς θὰ χορηγοποιήσωμεν ἵνα ἐν μὲν καιρῷ εἰρήνης συμπολιτεύονται καλῶς ἐν καιρῷ δὲ πολέμου σώζωσιν τὴν πόλιν διαφυλάξωσιν δ' αὐτὴν ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα.

Οἱ θαυμάσιοι ὅμως οὔτοι λόγοι τοῦ Σόλωνος σαφῶς ἐξηγοῦν τὴν ὑφισταμένην σχέσιν μεταξὺ τῆς σωματικῆς δυνάμεως καὶ τῆς ψυχικῆς ἀρετῆς. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν νέων, ἐξακολουθεῖ λέγων ὁ Σόλων, αὕτη συνίσταται καὶ εἰς τὸ νὰ ὑποφέρουν τὴν κόπῳσιν καὶ τοὺς πόνους καὶ νὰ μὴ ὑποχωροῦν πρὸ τοῦ φόβου τῶν πληγῶν καὶ τῶν τραυμάτων. Ἐκ τούτων ὅμως προέρχονται, λέγει, δύο ἀγαθὰ. Πρῶτον οἱ νέοι γίνονται οὕτω ἀφοβοὶ πρὸ τοῦ κινδύνου καὶ δεύτερον γενναῖοι καὶ καρτερικοί.

Ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἡλικιῶν ἀκτίνων ὁμιλεῖ εἰς τὸν ἐν λόγῳ διάλογον ὁ Σόλων πληροφορῶν οὕτω ἡμᾶς περὶ τῆς σχέσεως τούτων μετὰ τὴν σωματικὴν ῥώμην. Οὔτοι εἶναι ὑπερῶς χρωματισμένοι δὲ ἀπὸ τὸν ἥλιον, φαίνονται ἀγροειδοί, παρουσιάζοντες οὕτω πολλὴν τὴν ἔμφυλον καὶ θερμὴν καὶ ἀνδροειδέα, ἀπολαύοντες τεσαύτης εὐδαιμονίας ὥστε οὔτε οὐτίδας ἔχουν, οὔτε κατεσκληρότερες εἶναι, οὔτε πολλὰς ἔχουν σάρκας. Ἀλλ' εἶναι συμμετρικοὶ καὶ παρουσιάζουν εὐγραμμίαν ἡλεντὴν διότι ἡ πολυσαρκία διὰ τοῦ ἰδρώτους.

(ἀκολουθεῖ)

ΓΚΑΡΣΟΝΙ - ΠΡΙΓΚΗΨ Ν° 4

Μπά! καὶ ποὺ βρέθηκε στὴν Αἴγλη τοῦ Ζαππείου ὁ Πρίγκηψ ποὺ προεβόλετο εἰς γκαρσόνι; Μήπως εἶνε ἀπὸ τοὺς πολλοὺς Ρώσους πρίγκηπας ποὺ ἐπίασαν ὅλο τὸν κόσμο ἅμα ἔπαισε τὸ Τσαρικό καθεστὼς;

— Μωρὲ γιατί Ρώσους καὶ ξερῶσους κάθισαι καὶ μοῦ κουδεντιάσεις; Εἶνε Ρωμηὸς βέρος, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς κλασσικῆς αὐτῆς χώρας, ποὺ θγάνει τουρλοῦ τουρλοῦ ἀνθρώπους, ἀπὸ τοὺς πιδ μεγαλίμυλους ὡς τοὺς πιδ κοκκορόμυλους, ἀπὸ τοὺς πιδ λεβέντες ὡς τοὺς πιδ κακουδέρηδες, ἀπὸ τοὺς μοιάζοντας σὰν Πρίγκηπες ὡς τοὺς συμφέρνοντας μετὰ τοὺς οὐρανοτάγκους, ἀπὸ τοὺς ἔχοντας μορφὴν ἐξημερωμένην σὰν Βασιλόπουλα τῆς καλῆς ἐποχῆς ὡς τοὺς ἀγρίομυρους σὰν ἀρχιληστὰς τοῦ Ὀλύμπου.

— Ὅστε σὰ νὰ θέλεις νὰ μοῦ πῆς πῶς εἶνε καὶ κανένα γκαρσόνι στὴν Αἴγλη, ποὺ μοιάζει σὰν Πρίγκηπας.

— Ἀκριβῶς αὐτὸ θέλω νὰ σοῦ πῶ.

— Ἀλλὰ μὴ μπᾶς κι' εἶνε Ρώσος;

— Ὅχι βρ' ἀδερφέ σοῦ λέω, εἶνε Ρωμηὸς βέρος, μὰ στραβὸς εἶσαι, μωρὲ παιδί μου, ἢ κουτὰς καὶ δὲν τὸν διακρίνεις;

— Οὔτε στραβὸς εἶμαι, οὔτε κουτὸς, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν σιλουέττα τοῦ Πρίγκηπα σὲ μυαλό μου γιατί δὲν εἶδα ποτέ μου κανένα.

— Βρὲ τί λές; Μὰ ἐμεῖς ἐδῶ εἴχαμε τόσους καὶ τόσους.

— Μὰ τότε ἐγὼ εἶπεπα στὴν Ἀμερικὴ. Ἦμουνα ἐκεῖ ἀπὸ μικρὸ παιδί. Καὶ ἐκεῖ δὲν ἔχουν πρίγκηπας, οὔτε βασιλεῖδες ἐστεμμένους, ἔχουν μόνο βασιλεῖδες τοῦ παρᾶ, Βασιλιάδες τῶν πετρελαίων, Βασιλιάδες τοῦ ἀνθρακός, Βασιλιάδες τῆς ὀργανωμένης κλεψιδας, ποὺ ἔχουν κι' αὐτοὶ δὲν ἔχουν πῶς ἔχουν. Ἀπὸ ποῦ κρατᾷ ἡ σκουφία τοὺς κανέναν δὲν ρωτᾷ, ρωτᾷ μόνο πῶς ἔχει. Δολλάρια σοῦ λέει ὁ ἄλλος.

Ἐχεις δολλάρια, μὰ δολλάρια πολλὰ, ἔχεις μυαλό μεγάλο, εἶσαι

Τζέντλεμαν, εἶσαι γαλαζόμορος, εἶσαι Ἀδωνίς, εἶσαι μέγας, τρανὸς, ἀσύγκριτος, εἶνε ὅλα στὴ διάθεσί σου καὶ ἡ ωραιότερες γυναῖκες καὶ τὰ ωραιότερα κορίτσια εἰς τὴν κατοχὴ σου.

— Μωρὲ τί λές! Μὰ τόση πάλι παντοδυναμία τὸ δολλάριο!

— Παντοδυναμία λέει; Κάτι παραπάνω ἀπὸ τὴν παντοδυναμία. Εἶνε Θεός, μάλιστα ἂν θέλῃς ὁ Θεὸς τοῦ Ἀμερικάνου.

— Μὰ γιὰ τὸ πῆγαμε καὶ πᾶμε κατὰ διαβόλου. Γιατί ἀχρηστέψαμε ὅλες τὶς μεγάλες φυσικὲς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου, τὸ αἰσθημα, τὴν διάνοια, τὸ πνεῦμα, τὴν τιμὴν, τὴν ἠθικὴν, τὴν αξιοπρέπεια, τὴν μεγαλοφροσύνην καὶ τὰ ἀντικατεστήσαμε μετὰ ἓνα κούλερόχαρτο, μετὰ τὸ δολλάριο, ποὺ ἂν βρεθῇ νὰ τῶχη καὶ ὁ πιδ μαῖμου-δάνθρωπος ποὺ νὰ βρωμᾷ ἀπὸ γαῖδου-ροσύνη καὶ πρυστυχία, τὸν θέτομε πιδ ψηλὰ ἀπὸ τοὺς μας. Ἐκατάλαβες γιὰ-καρσόνι.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΑΤΟΡ ΙΟΥ ΕΝ ΑΤΟΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΥ
ΙΣΤΑΝΝΙ

τί ἐξέπαισε καὶ ὁ πολιτισμὸς μας καὶ ἡ ἐποχὴ μας καὶ ἐμεῖς μέχρι τοῦ σημείου νὰ συχαίνομαστε τοὺς ἑαυτοὺς μας.

— Δὲν βαρύνει καὶ ὁ μὲν. Ἔτσι ἦταν πάντα οἱ ἄνθρωποι.

— Μὲ συγχωρᾷ ἡ χάρις σου πῶς ἦταν ἔτσι. Στίς ἐποχές ποὺ ἀρχίζαν νὰ ξεπέφτουν οἱ ἄνθρωποι ἦταν ἔτσι Ἀλλὰ στίς ἐποχές ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἀνέβαιναν, ποὺ τὰ δέλεματά τους ἦσαν στρεμμένα πρὸς τὰ ἐπάνω πρὸς τὰ ὕψηλὰ, πρὸς τὰ ὁμορφα, πόθος τῶν ἐνδονίων, ἰδανικὸν τῶν θεῶν τῶν ἐπινεῖς ἦτο ὁ κ ὁ τ ι ο ς καὶ ὄχι τὸ δολλάριο. Ἀγωνίζοντο καὶ δυνεῖοντο ποῖος νὰ κερδίσῃ τὸν στέφανον ἀπὸ δάφνη καὶ ὄχι τὸν στέφανον ἀπὸ χρυσόν. Καὶ τότε οἱ ἄνθρωποι ἀνέπτυσαν ἔτσι ὅλας τὰς ἐσωτερικὰς τῶν δυνάμεις καὶ ἐγίνοντο μεγάλοι καὶ ὠραῖοι καὶ ἀφιναν ἔργα μεγάλα καὶ ὄνομα ἐνδοξόν καὶ ὄχι σὰν τώρα ποὺ παραπάνω ἀπ' τὴν ὅλη ἀπὸ τὸ δολλάριο, δὲν ὑπάρχει, δὲν βασιλεύει τίποτα.

— Βραδερφέ μου. Ἀλλοᾶρχι-σες νὰ μοῦ πῆς καὶ ἄλλα μοῦ λές.

— Ἀρχίσεις νὰ μοῦ πῆς πῶς κάποιος γκαρσόνι τῆς Αἴγλης μοιάζει σὰν Πρίγκηπας.

— Μὰ καὶ ὁ μὲν δὲν τὸ βλέπεις; Δὲν βλέπεις ἐκεῖνο καὶ τὸν ψηλὸ, τὸν εὐθυτενὴ, μετὰ τὴν τῶσον ἡμερὴ φυσιογνωμία του, μετὰ τόσα ἐξευγενισμένα χαρακτηριστικά του μετὰ τόσον μελιχρὸν ὕψος του, μετὰ τὴν τόσον γλυκεῖα του ἐνατένισι, μετὰ τὴν σεμνή του συμπεριφορὰ σὰν παρθένου κορίτσι τοῦ χωριοῦ μου, ὄχι τωρινὸ, ἀλλὰ πρὸ 30 χρόνων πού σε κούτταζε κι' ἐροδοκοκινεῖς ἀπὸ σεμνότητά δὲν τὸν βλέπεις τὸν Μανώλη, ἴδιο καὶ ἀπαράλλακτο πρίγκηπα κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν του ἐμφάνει;

Ο ΕΥΘΥΤΕΡΗΣ

Ὡς ἀντίθεσις εἰς τὴν ἀφθονίαν αὐτὴν τοῦ γενίτιου τοῦ πρόωρος φαλάκρη εἶχε ἀπογυμνώσει τὰ μέτωπον τοῦ ὁμοιοῦ μετὰ γόνυ, καὶ τοῦ ὁμοιοῦ τὴν γυνώ- μετα ματαίως προσηπάθουν νὰ καλύψουν ὀλίγα τρίχα, τόσον ἀραιὰ, ὥστε μὴ πο- ροῦσαν νὰ μετρηθοῦν. Φοροῦσε μαῦρον ἐνδυμα μαδημένο στοὺς ἀγῶνας καὶ ποὺ ἄφηνε νὰ φαίνωνται ὅταν ἐσθῆκωσεν πολὺ ψηλὰ τὸ χερί, ἀνεμιστήρας ἀνοιγμένους εἰς τὸ στόμιον τῆς ριζίδος. Τὸ παντε- λόνι τοῦ δυνατόν κάποτε νὰ ἦτο μαῦρον, ἀλλὰ τὰ ὑποδήματα, ἐφαίνοντο ὅτι εἶχαν κάμει πολλὰς φορὰς τὸν γύρον τοῦ κόσμου εἰς τὰ πόδια τοῦ περιπλανώμενου Ἰουδαίου.

Ὁ Σωνδρ εἶχε παρατηρήσει ὅτι ὁ φίλος του Κολλίνος καὶ ὁ παγωνοφόρος νεὸς ἀντήλασαν χαιρετισμόν.

— Γνωρίζετε αὐτὸν τὸν κάριον; ἡ- ρώτησε τὸν φιλόσοφον.

— Ὁχι καθόλου, ἀπήντησεν ἐκεῖ- νος. Τὸν συναντῶ ἀπλῶς κάποτε εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Ὑποθέτω νὰ εἴναι ἀνθρω- πος τῶν γραμμάτων.

— Τουλάζιστο τὸ φόρεμά του αὐτὸ δείχνει. Ἀπήντησεν ὁ Σωνδρ.

Ὁ ἄλλος ἦταν ἕνας σαραντάρης προωρισμένος ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ κεραυνό- βολον ἀποπληξίας, ὅπως ἐδειχνε ἡ με- γάλῃ κεφαλὴ τοῦ χωμένην μεταξὺ τῶν ὤ-μων του, χωρὶς νὰ μεσολαβῇ λαιμός.

Εἰς τὸ μέτωπόν του, συμπίεσμένον καὶ σκεπαζόμενον ἀπὸ μικρὸν μαῦρον σκουφόν, ἐδιά- βαζε κανεὶς τὴν ἡλιθιό- τητα χαλασμένην μετὰ κε- φαλαία γραμμάτια. Ἐλέ- γετο κύριος Πρόβενος, ἦτο δὲ ὑπάλληλος τῆς Δημοκρατίας, τοῦ Δ. τμή- ματος, ἐπὶ τῶν βιβλίων τῶν ἀποβιώσεων.

— Κύριε Ροδόλφε, ἐ- φώναξε μετὰ φωνὴν εὐνού- χου, σείων τὸν νέον, τὸν ὁποῖον εἶχε ἀρπάσει ἀπὸ τὸ κουμπὶ τοῦ ρουχτοῦ, θέλετε νὰ σὰς πῶ τὴ γνῶμη μου; Οἱ ἐφημε- ρίδες γενικῶς δὲν χρησι- μέυουν εἰς τίποτε. Κάμ- τε μίαν ὑπόθεσιν, εἰμαι οἰκογενειάρχης, ἐγώ, ἐ- σοὶ δὲν εἶνε ἡ ἐξουσία στο καφενεῖον νὰ παῖξω ἕνα ντόμινο. Παραπολου- σήσατε τὴ σκέψιν μου.

— Προχωρήτε, λέγει ὁ Ροδόλφος.

— Λοιπὸν, ἐξηκολού- θησεν ὁ μαρμπ-Πρόβε- νος, τονίζων τὴν κάθε μίαν φράσιν μου μ' ἕνα

γρόνθον ποὺ ἔκαμε τὰ φυτεῖα καὶ τὰ ποτήρια τοῦ τραπέζιου νὰ τρέμουν. Λοι- πόν, ξεπέφτω σὲς ἐφημερίδες. Ἐ... τί βλέπω; Ἡ μὴ τὸ λέγει ὁ Σωνδρ, ἡ ἄλλη μαῦρο, κ' εἶται, κ' ἄλλως. Καί, τί με μέλλει ἐμένα; Εἰμ' ἕνας καλὸς οἰκογε- νειάρχης ποὺ ἐρχεται γιὰ νὰ...

— Παίξει ντόμινο εἰπεν ὁ Ροδόλ- φος.

— Κάθε βράδυ, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Πρόβενος, λοιπὸν, ὑποθέσατε ἐν- νοεῖτε...

— Πολὺ καλὰ! εἰπεν ὁ Ροδόλ- φος.

— Διαβάζω ἕνα ἄρθρον ποὺ δὲν συμφωνεῖ μετὰ τίς ἰδέας μου. Μὲ κάνει νὰ θυμῶν, μοῦ σπάζει τὴ χολή, γιατί, βλέπετε, κύριε Ροδόλφε, ὅλα τα φύλλα γράφουν ψέμματα. Ναί! γράφουν ψέμ- ματα! οὐδὲν μετὰ τὸν ὀξυτέρων τόνον τῆς φωνῆς τῆς. Καὶ οἱ δημοσιογράφοι εἶνε κακοῦργοι, γραφιδῶδες ἄνθρωποι...

— Ἐν τούτοις, κύριε Πρόβενος...

— Ναί, κακοῦργοι, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος.

Εἶνε οἱ ὑπαίτιοι τῆς δυστυχίας ὅλου τοῦ κόσμου. Αὐτοὶ ἔχουν κάμει τὴν ἐ- πανάστασιν καὶ τὸ χαρτονόμισμα τῆς ἐ- παναστάσεως παραδείγματος χάριν ὁ Μυ- ράτ.

— Συγγνώμην, λέγει ὁ Ροδόλφος, θέλετε νὰ πῆτε ὁ Μαρὰ;

— Ὁχι δά, ὁχι δά, ἐπανελάβεν ὁ

κύριος Πρόβενος ὁ Μυράτ' εἶδα τὴν ἐκ- φράσιν τοῦ ὅταν ἦσαν παιδί...

— Σὰς βεβαίως...

— Ἐκαμαν μάλιστα καὶ μὴ παρὰ- στασι στὸ Ἰπποδρόμιον... Ἐκεῖ!

— Καλὰ, ὅς εἶνε ὁ Μυράτ, εἶπε ὁ Ροδόλφος.

— Μὰ τί σὰς λέγω λοιπὸν ἐδῶ καὶ μὴ ὦρα; ἐφώνησε ὁ ἰσχυρογνώμων κύριε Πρόβενος. Ὁ Μυράτ, ποὺ ἐδ' ὕλανε ὁ ἕνα ὑπόγειο, ἔ! Λοιπὸν, μὴ ὑπόθεσις. Δὲν ἔκαμαν λοιπὸν καλὰ οἱ Βουρβανοὶ ποὺ τοῦ πήραν τὸ κεφάλι ἀφ' οὗ ἦταν προθώρας;

— Πῶς; τοῦ πήραν τὸ κεφάλι! προδοτικῶς ποῖος; ἐφώνησεν ὁ Ροδόλφος ἀρπάζας καὶ αὐτὸς τὸν κύριον Πρόβε- νον ἀπὸ τὸ κουμπὶ τῆς ρεντικότας του.

— Καλὲ, ὁ Μαρὰ.

— Ὁχι δά, ὁχι δά, κύριε Πρόβενος, ὁ Μυράτ. Σταθίτε νὰ συνεννοηθοῦμε, διὰ- βολε!

— Βεβαίως. Ὁ Μυράτ ἦταν ἕνας πα- ληάνθρωπος. Ἐπρόδωσε τὸν αὐτοκρά- τορα στὰ 1815.

Γι' αὐτοῦ σὰς λέγω πῶς ὅλες οἱ ἐφη- μερίδες εἶνε οἱ ἴδιες — ἐξηκολούθησεν ὁ κύριε Πρόβενος ἐπανερχόμενος εἰς τὸ θέ- μα του μετὰ τὴν διήγησην ἐπεξηγησίν. Σέ- ρετε τί θὰ ἤθελα, ἐγώ, κύριε Ροδόλφε! Λοιπὸν, ὅς κάμουμε μίαν ὑπόθεσιν... Ὁ- ἤθελα μίαν καλὴ ἐφημερίδα... Ἀ! Ὁχι μεγάλη!... Ἀ βεβαίως!... καὶ ὁχι μὴ ὅλα!...

— Πολλὰ ζητᾶτε, διὰ- κοψα ὁ Ροδόλφος. Ἐστ' μεοῖσα χωρὶς λόγια, χάρ- ρις λέγα.

— Ἀντιβῶς! παρα- κολουθήσατε, ἂν θέλετε, τίς σκέψεις μου.

— Ὁὰ προσπαθήσω.

— Μὴ ἐφημερίδα ποὺ θὰ ἔγραφε, ἀπλοῦστατα, πῶς ἔχει ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν θύειαν του καὶ πῶς πάνε καλὰ οἱ ἐσοδαί; Γιατί! τέλος πάντων, νὰ τίς κάμουμε τίς ἐφη- μερίδες σὰς ὅλες, ὅταν δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ βγάλῃ λίνο ζουμί; Μὴ ὑπόθεσις κάμω. Ἐγὼ εἶ- μαι στὴ Δημοκρατία. Ἐστ' δὲν εἶνε; Κρατῶ τὸ βί- βλιό μου. Ὁραῖα! λοι- πὸν εἶνε σὰν νὰ ἐρχόν- ταν νὰ μοῦ ἐλεῶν. καὶ οἱ Πρόβε- νος, σὲς κατὰ γράμματα τὰς ἀποβιώσεως.

Ὁραῖα! Λοιπὸν, κάμω- τοῦτο, κάμωτ' ἀπὸ τὸν ἔσθ' κ' οἱ ἐφημερίδες...

τὸ ἴδιο κάνουν... Κατέληξεν ἐν συμπε- ράσματι ὁ κύριε Πρόβενος.

— Βεβαίως, εἶπε κάποιος ἀπὸ τοὺς παρισταμένους, ποὺ εἶχεν ἐννο- ῆσει.

Καὶ ὁ κύριε Πρόβενος, δεχθεὶς τὰ συγχαρητήρια μερικῶν θαμνῶν τοῦ καφ- νεναίου ποὺ συνεμερίζοντο τὰς ἰδέας του, ἐπῆγε νὰ συνεχίσῃ τὴν παρτίδα του.

— Τὸν ἔβαλα στὴ θέσιν του, εἶπε δεικνὼν τὸν Ροδόλφον ποὺ εἶχε στρέψει γιὰ νὰ καθίσῃ στὸ αὐτὸ τραπέζι, ὅπου ἦσαν καθισμένοι ὁ Σωνδρ καὶ ὁ Κολλίνος.

— Τί κοῦτσουρο! εἶπεν ἐκεῖνος στοὺς δύο νέους δεικνὼν τὸν ὑπάλληλον τῆς Δημοκρατίας.

— Ναί, ἔχει ἐν τούτοις ὥραϊο κε- φάλι μὴ βλέψατε σὰν κοινούλα ἀμειψιῶ καὶ μάτια σὰν μπάλες τὸμπολας, εἶπεν ὁ Σωνδρ, ἐνῶ ἀνέσυρε μίαν πίπα θαυμα- σίως μαυρισμένην.

— Διάβλε! Μὰ σὲς ἔχετε μίαν θαυ- μασίαν πίπα!

— Ἀ! ἔχω καὶ ἄλλη πλὴ καλὴ, γιὰ τὰ κοσμητικὰ κέντρα, ἀπῆντησε ἀπαθῶς ὁ Σωνδρ. Δὲς τὸν καπνὸ σου, Κολλίνε.

— Μόλις τελείωσε: ἐφώνησε ὁ φι- λόσοφος.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς προσφέ- ρω ἐγώ, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, ἐνῶ ἀνέ- συρε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πακέτο κα- πνὸ καὶ τὸ ἀπέθεσεν εἰς τὸ τραπέζι.

Περὶ τῆς φιλοφρονήσεως αὐτῆς, ὁ Κολλίνος ἐδεῖξεν ὑποχρέωσιν τοῦ ν' ἀπαντήσῃ διὰ παραγγελίας τῶν ποτῶν. Ὁ Ροδόλφος ἀπεδύχθη. Ἀρχίσαν νὰ συ- ζητοῦν περὶ φιλολογίας. Ὁ Ροδόλφος ὅταν τὸν ἠρώτησαν περὶ τοῦ ἐπαγγέλ- ματός του, ὁμολόγησεν ὅτι εἶχε σχέσεις μετὰ τῆς Μούσας, παρήγγειλε δὲ καὶ αὐ- τὸς περὶ.

Ὅταν ὁ ὑπηρετὴς τοῦ καφ- νεναίου ἐπῆγε νὰ πάρῃ τὴν φιάλην, ὁ Σωνδρ τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν ἀφήσῃ ἐπάνω σὲς τραπεζί. Εἶχεν ἀκούσει νὰ ἤχῃ μέσα στὴν τσέπη τοῦ Κολλίνου ἡ ἀγγυρόνηθι θυωδία δύο ταλλήρων. Ὁ Ροδόλφος ἀνῆλθε μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἐ- πίπεδον τῆς διαχύσεως ὅπου εὕρισκοντο οἱ δύο φίλοι, καὶ ἀνέβη καὶ αὐτὸς εἰς ἐκμυστηρεύσεις.

Ὁὰ περνοῦσαν ὀρισιμένως τὴν νύκτα εἰς τὸ καφενεῖον, ἂν δὲν τοὺς παρακα- λούσαν ν' ἀποχωρήσουν. Μόλις εἶχαν προχωρήσει δύο βήματα, — καὶ εἶχε πα- ρέλθει ἐν τέταρτον τῆς ὥρας διὰ τὰ κα- μουν αὐτὰ τὰ δύο βήματα ὅταν τοὺς κα- τέλαβε γαργαλιότης βρογχί. Ὁ Κολλίνος

καὶ ὁ Ροδόλφος κατοικοῦσαν εἰς δύο ἀν- τίθετα σημεῖα τῶν Πορσιῶν, ὁ μὲν εἰς τοῦ ἀγίου Δουδοβίκου, ὁ δὲ εἰς τὴν Μον- μάρτην.

Ὁ Σωνδρ, ποὺ εἶχε ξεχάσει τελεί-ως ὅτι ἦτο ἄστεγος, χωρὶς δωμάτιον, προ- σεφέρθη νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ.

— Ἐλάτε στὸ σπίτι μου, λέγει, εἰν' ἐδῶ κοντά! θὰ περάσουμε τὴ νύκτα συζη- τοῦντες περὶ φιλολογίας καὶ καλλιτε- χνίας.

— Σὺ θὰ μὰς παίξεις πιάνο, καὶ ὁ Ροδόλφος θὰ μὰς ἀπαγγεῖλῃ ποιήματά του, εἶπεν ὁ Κολλίνος.

— Ναί, μὰ τὸν Θεό, ἐπρόσθεσε ὁ Σωνδρ. Ὁ ἀνθρωπος πρέπει νὰ γελᾷ, ὁ καιρὸς πετάει...

Ὅταν ἐφθασαν ἐμπρὸς στὸ οἶκτι του, τὸ ποῖον ὁ Σωνδρ μετὰ δυσκολίας ἀνεγνώρισε, ἐκάθησεν. λιγάκι στὸ ἀγκω- νάρι κ' ἐπερίμενε τὸν Ροδόλφον καὶ τὸν Κολλίνον ποὺ εἶχαν ἔλθῃ σ' ἕνα κρασο- πωλεῖον ἀνοικτὸν ἀκόμη, γιὰ ν' ἀγορά- σουν τ' ἀπαραίτητα στοιχεῖα τοῦ δεῖ- πνου.

Ὅταν ἐπέστρεψαν, ὁ Σωνδρ ἐ- κτύπησε κατ' ἐπανάληψιν τὴν θύραν, διότι ἐνθυμείτο ἀορίστως πῶς ὅτι ὁ θυ- ρωρὸς συνήθιζε νὰ τὸν κἀνῃ νὰ περι- μένῃ. Τέλος ἡ θύρα ἦνοιξε, καὶ ὁ μπάρ- μπα—Δουρᾶνδος, πλέων εἰς τὴν γλυκύ- τητα τοῦ πρώτου ὕπνου, καὶ ἔρχων ὅτι ὁ Σωνδρ εἶχε παῦσιν πλεόν νὰ εἴναι νοι- κοκύρης, δὲν ἐδορηβήθη καθόλου ὅταν ἐκεῖνος τοῦ ἐφώνησε τ' ὄνομά του ἀπὸ τὸν φρεγγίτην.

Ὅταν ἐφθασαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκάλας, τῆς ὁποίας ἡ ἀνάβασις ἦτο τόσο μακρὰ ὅσον καὶ δύ- σκολος, ὁ Σωνδρ, ὁ ὁποῖος προσηγορεῖτο ἀπῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως ὅταν εὗρε τὸ κλειδί στὴν κλειδαριὰ τῆς θύρας.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησε ὁ Ρο- δόλφος.

— Δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω ἐπιθύ- ρισεν ἐκεῖνος. Βρίσκει στὴν κλειδαριὰ τὸ κλειδί ποὺ εἶχε πάρῃ τὸ πρωτὶ μαζὶ μου. Τί νὰ συμβαίνει; ἄραγε;

Τὸ εἶχε βάλει στὴν τσέπη μου. Νά το! Διάβλε! ἀνέκραξε δεικνὼν τὸ κλειδί.

— Μαγικά, εἶνε!

— Φαντασμαγορία εἶνε, εἶπεν ὁ Κολλίνος.

— Φαντασία εἶνε, ἐπρόσθεσεν ὁ Ρο- δόλφος.

— Μὰ, ἐπανελάβεν ὁ Σωνδρ τοῦ ὁ- ποῖου ἡ φωνὴ ἐπρόδιδε ἀρχὴν τρέμου, ἀκούτε, ἀκούτε!

— Τί;

— Τί;

— Τί;

— Τί;

— Τί;

— Τί;

— Τί;

— Τί;

— Τί;

— Τί;
— Τὸ πιάνο μου, ποὺ παίζει μόνο του, ντό, λά, μή, ρέ, ντό, λά, σί, σόλ, ρέ.

Ἀπαίσιο ρέ! ἐννοεῖ νὰ εἴναι αἰωνίως φάλ- τσο!

— Ὁρισιμένως δὲν εἶνε τὸ σπίτι σας αὐτό, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, ἐνῶ ἐπιθύουσε στὸ αὐτὸ τοῦ Κολλίνου ἐπάνω στὸν ὁ- ποῖον εἶχε ἐκτυπώσῃ φαρδὴ πλάταιά, εἶνε φέσι!

— Ἐστὶ μοῦ φαίνε-ται. Πρώτα-πρώτα, δὲν εἶνε πιάνο, εἶναι φλά- ουτο.

— Μὰ, καὶ σὺ εἶσαι φέσι, φιλαράκο, ἀπήντη- σεν ὁ ποιητὴς εἰς τὸν φιλόσοφον ποὺ ἦταν καθισμένος σ' ὁ σκολοπᾶτι. Εἶνε βολί.

— Βίω... Πῶ! Καλέ, Σωνδρ, ἐ- τραῦλε ὁ Κολλίνος ἐνῶ τραβοῖσε τὸν φίλο του ἀπὸ τὰ πόδια. Σὲ καλὸ σου! Καὶ ἐπιμένεις πῶς εἶνε βίω...

— Διάβλε! ἀνέκραξεν ὁ Σωνδρ κα- τακουμπόμενος πλεόν, τὸ πιάνο μου ἐξα- κολουθεῖ νὰ παῖξῃ! Μάγια!

— Φαντασμα... γορία, οὐδὲν ἔχει ὁ Κολλίνος ἀφῆκον νὰ τοῦ πῶσιν μία ἀπὸ τὰς φιάλας ποὺ κρατοῦσε.

— Φαντασία, οὐδὲν ἔχει ὁ Ροδόλ- φος.

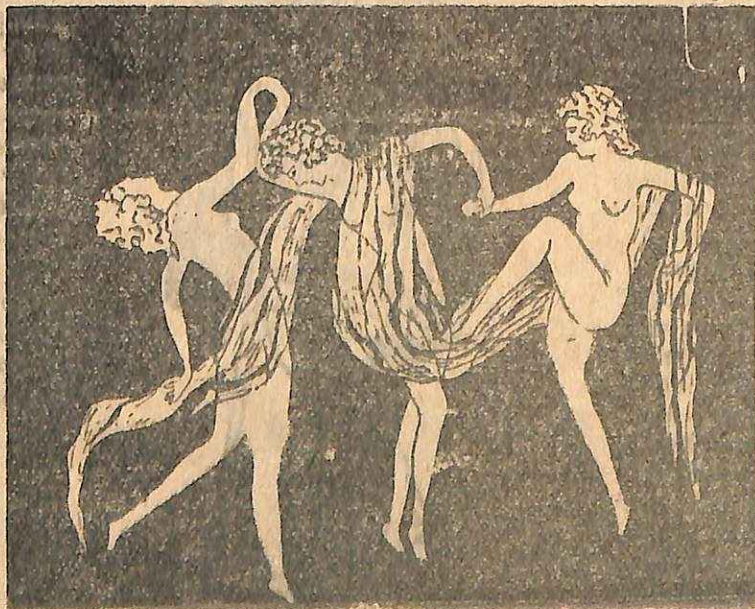
Εἰς τὸν θόρυβον αὐτὸν ἀνοίγει ἀπό- τομα ἡ θύρα τοῦ δωματίου καὶ ἐμφανί- ζεται ἕνας νέος, κρατῶν ἱερὸφωτον μετὰ ῥο- δόχρωμον λαμπάδα.

— Τί ζητοῦν οἱ κύριοι; ἠρώτησε χαίρων εὐγενῶς τοὺς τρεῖς φίλους.

— Ἀχ! θεε μου τί ἔκαμα! Δὲν εἶν' ἐδῶ τὸ σπίτι μου! εἶπεν ὁ Σωνδρ.

— Κύριε, προσέθεσαν συγχρόνως ὁ Κολλίνος καὶ ὁ Ροδόλφος ἀποτεινόμενοι πρὸς τὸν νέον ποὺ ἤτοιξε τὴν θύραν.

(ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΒΑΣΙΛΗΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙΜΟΥ!...

Παληά τραγούδια που ύψωνεστε θλιμμένα στον ούρανό, από τη λύρα ενός τυφλού ποιητού πόσες φορές δεν μάς κάνετε να κλαίμε !... Παληά τραγούδια κλαίτε και σεις του 'Αγα-μεμνονος του πάθιμα, που μόνος του έφερε τη καταστροφή του ...

Ήταν τότε οι Έλληνες φερμένοι στην ξακουσμένη Τροία δέκα με-γάλα χρόνια, για να πάρουν την βασ-σίλισσα τους και να δγάλουν τη με-γάλη ντροπή ... Μά ο καιρός πέρανα-γε κι' οι πολιορκητες δεν έκαναν τί-ποτα. Ή φημισμένη πόλη του γερου-Πρίαμου στεκόταν υπερήφανη κι' ακλόνητη. Οι στρατιώτες των αχαιών σκοτώνονταν στα πόδια της με μανία. Ο κάμπος που βρίσκονταν στην εύ-ρύχωρη ποδιά της ήταν γεμάτος σταυ-ρους και μνήματα ...

Νά.. τώρα ή επίθεση έχει πά-ψει. Ο στρατός ξεκουράζεται στο κάμπο .. Εκεί έχουν φτειάξει τα σπίατα τους, εκεί πέρασαν μιάν άγω-νιώδη ζωή δέκα χρόνων, Δέκα χρό-νια έχουν φύγει από την πατρίδα τους, αφήνοντας εκεί κάτω στα γαλα-νά νερά του Αιγαίου το σπίτι τους, την οικογένειά τους, κι' όλα τα υπάρ-χοντά τους.

Βλέπετε εκεί στην άκρογαλιά, τα πλοία που τους έφεραν τόσο μα-κρυά !... Μά αυτός ο ξένος που προ-χωρεί αφοβα μέσα στο στρατόπεδο των Έλλήνων, ποιος είναι; φαίνεται κουρασμένος και σνενοχωρημένος. Θάρχεται από μακρινό μέρος. Τόν βλέπετε; Σταμάτησε σε μια μεγάλη σκηνή. Σ' αυτή θα μένει ο Βασιλιάς. "Αφ'ης το φόρτωμά του κάτω και στηρίχθηκε στο ραβδί του. Οι στρατιώτες κι' οι υπασπιστές τόν τρι-γυρίσανε.

— Τι θέλεις εδώ, ξένε, τόνρώτησαν.

— Τό ξακουσμένο Βασιλιά 'Αγαμέμνονα.

— Ποιός είσαι;

— Ο Χρύσης ο πα-τέρας της Χρυσίδας.

— Όλοι τόν κρυφο-κυττάζουν ... ο Βασι-λιάς είδωποιείται και

βγαίνει,

— Ο ξένος πέφτει στα γόνατα, — Ο 'Απόλλωνας ξακουσμένο βα-σιλιά, μ' έστειλε να μου βώσης την μονάκριβη κόρη μου και να δεχθής τα δώρα αυτά ...

Τά μάτια του άρχισαν να τρέ-χουν. Ζητούσε το παιδί του, τη μόνη του παρηγοριά ... Ο 'Ατρίδης τά-κουσε όλα. Νόμισε πως τά λόγια αυ-τά τόν πρόσβαλαν. άγρίεψε σαν με-γάλο θηρίο ... και έρίχνοιας μια μα-τιά στον ξένο του είπε με μίσος.

— Φυγε από εδώ μακριά ... πο-τέ αυτό που ζητάς δεν θα γίνη ... Θα την πάρω μαζί μου εκεί στη μα-κρινή μου πατρίδα για να ζήσουμε ευτυχισμένα ... Την αγαπώ! είναι δι-κή μου ... Και μπήκε στη σκηνή ...

Ο ξένος έοήκωσε τά χέρια ψη-λά στον ούρανό και προσευχήθηκε στους Θεούς ...

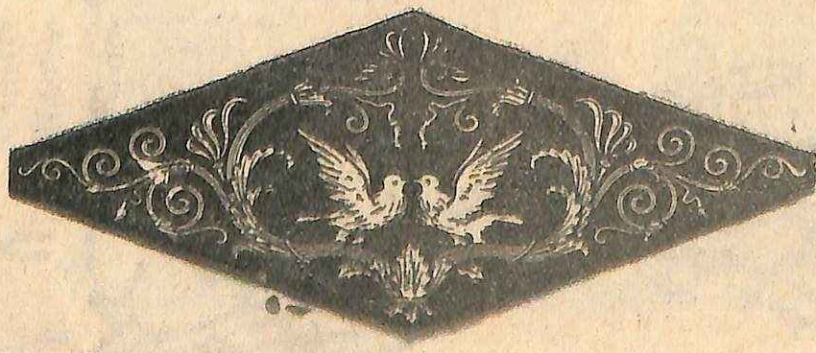
— Οι Θεοί, οι Θεοί, είπε κι' έ-φυγε. Τά δάκρυα έτρεχαν πετάμι. Δεν φανταζόταν πως θα τόν έδιωχνε τόσο άκαρδα ένας βασιλιάς τόσο φη-μισμένος. Δεν ήξευρε πως ήταν τόσο σκληροί οι 'Αχαιοί !..

Κι' ενώ έφευγε ψιθύρισε. — Δεν φοβάται τους θεούς / μά γρήγορα θα τό μετανοιώω ... Μοδ κράτησε το παιδί μου, θα τιμωρηθώ. Ναι θα δώσω λόγο.

Και γυρσε στην πατρίδα του. Δυστυχισμένο βασιλιά δεν βλέ-πεις τό ποτάμι που τρέχει μπροστά σου και θα σε συνεπάρη !...

Γιάννης Ρουμελιώτης
φοιτητής Φιλολογίας.

Αθήναι.

ΠΑΡΑΚΛΙΣΗ

Δέ με θυμάσαι απόμερη έκκλησιά φτωχό διαβάτη πουρβα κάποιος δειλί και τά χλωμά μου άρρωστημένα χείλη να την ξεχάσουν σ' ώρμιστή λανε σιγά;..

Με σύντριψε σά φύλλο ή χειμωνιά και την καρδιά μου ζώσανε οι πάγοι δέρνεται ή ψυχή μου σε πελάγη στον έρκο που μου πήρες μ' άπονιά!...

Θεία μητέρα στής αγάπης τη φωνή σπλαχνίσουμε και δες τόν έρκο πίσω πως είμπορώ ποτέ να λησμονήσω μία Παρθένα ώσεν και Σε άγνή; ...

Γιάννης. Β. Ίωαννίδης.

ΤΑ ΕΡΗΜΟΚΚΛΗΣΙΑ

Στους λόφους, στα ρουμάνια, στίς [πλαγίες Τά ρημοκκλήσια τά παληά λησμονη- [ομένα

Νείρονται λες τις γλυκαχαραυγες Τά χρόνια της σκλαβιάς τα πικραμένα 'Ήταν κάστρα που κλειούσαν την τιμή του Έθνους, σε μιάν άγρια καταγίδια Προσκυνητάρια ταπεινά Βωμοί, γωνίες που κρύβαν μέσα την έλπίδα.

Σάν άπλωνε τό δειλί τά φτερά παράπονο οι καρπινες λες κι' άφι- [ναν, Κρυφόφελαν οι καρμπάνες τά ιερά Γονατιστές οι σκλάβοι δάκρυα χύναν!..

Τά ρημοκκλήσια τώρα [τά παληά Τά σύντριψε το χρό- [γου το ποδάρι Κι' ο γκιώνης μέσα [χιτίζει τη φωλήα Στους τοίχους των φυ- [τρώνει το χορτάρι /

Γιάννης Φωτιάκης

ΤΑ ΑΠΟΤΕ ΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΜΑΣ

Καθώς είχαμε άναγγείλει στο προη- γούμενο φύλλο, προβαίνομε σήμερα εις την άνακοίνωσιν των άποτελεσμάτων δι- αγωνισμω άινιγμάτων Βου και Άου φύλ- λου (Γος διαγωνισμός) και Εον και Στου (Δος διαγωνισμός.) Και πρώτα ποώτα δι- δουμε τις λύσεις των άινιγμάτων αυτού του φύλλου αί λύσεις είναι αί εξής: 1) Κανάριοι 2) Ο νεκρός κι' αυτοί που τήν κρετούν 3) Ο λόννος ή τή καντήλι 4) Τό φίλημα 5) Τό γράμμα Π. 6) Ποδη Τού ποσβλήματος. «Κάποιος έκλειψι τή πορτοφόλι κτλ» έδόσανεν τή λύσιν εις τή πορτοφόλιον φύλλον.

Τού Άου φύλλου αί λύσεις είναι αί εξής: 1) Ή κελώνη 2) Τό φύλλο του γα- τού και τή ράμματα 3) Ο κώδων 4) Τή πηνόδι 5) Τά σταυρί 6) Τό κεράσι 7) Τό ράπανο 8) Πάσχα κι' σαρανιστή 9) Ψύλλος 10) Κωπαλή 11) Ζυγιά.

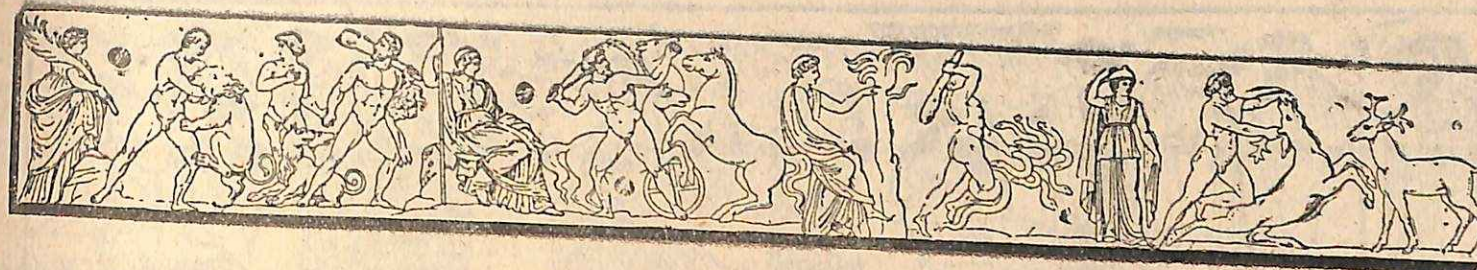
Όλα τά άινιγματα και τά ποσβλή- ματα αυτών των φύλλων έλυσε άπολύτως άρθά νόον ή δις Ιωάννα Κουράκη ή- δος 'Αλαιδάνας Ένταύθα, την όπιάν και βραβεύσαμεν δι' έπίσημ συνδρομής. 'Επίσης βραβεύσαμεν δι' έξαμηνιάς συν- δρομής τους κάτωθι: Πέτρον Σ. Σαν- θόπουλον 'Αργος 'Ορεσικήν. Χαρίκλει- αν Γυπαράκι μωθήτριαν Ρ θυναν, Εύ- στράτιον Βογιατζήν Θεσ) ην. Μ. Χ. Δη- μήτριον Φίχαν Κων)πολιν, οι όποιοι έ- λυσαν τ'ς άμέσως περισεστώρας.

Τού Άου διαγωνισμω (Βου και Στου φύλλον) αί λύσεις είναι οι εξής: 1) Καλάμι 2) 'Αλέκτωρ 3) Τό φρέ- σο 4) Τό ψιλίδι 5) όπισ 6) Ποτήρι με κοσάι 7) Κόσμος 8) Ή κίνα φά- μακον 9) Ή θάλασσα και τό ποτάμι 10) Ή κλήνη του μωσαϊκού 11) Ο δού-μος «2) Ή έλη 13) Τό βιβλίον 14) Λεπτό έπί 15) Τό μαντάρι.

Τας περισ τέρας όρθας λύσεσ του φύλλου αυτού ως και του Στου έστειλαν οι 'Ηλίας Ν. Πουλάκης Καλάμ Χανίων Κρήτης και Γ. Πίνκος Αράια τας ό- ποιους και βραβεύσαμεν δι' έτήσιας συν- δρομής. Τας λύσεις των άινιγμάτων του Στου φύλλου δέν δημοσιεύομεν σήμεραν διότι δέν κατέστη δυνατόν να έκπαθι-σθούν δι' αί λύσεις που μες έστειλαν οι άνταγωνισται μας τας ό τοίους δέν ή- θέλσαμεν να άποκλείσωμεν. Στό έπόμενυ λοιπόν θα βραβεύσωμεν άλλους 4 δι' έ-ξαμήνου συνδρομής και εάν συμπέση να στείλουν πολλοί τόν αυτόν αριθμόν λύ-σεως θα κάμουμε κλήροσιν.

Είχαμε άποσχεθώ ότι θα έδημοσι- εύαμε τή άνοίτα δλων των συμμετα-σχόντων εις τας διαγωνισμούς μας. Αυσ-τυχώς όμως άδυνατούμεν να τό πράξω-μεν κ' α' τής άφινεάσινυ πληθώρας αυ-τών (3024 μέγχι τής σινιμής).

Τό ποσβλήμα του άου φύλλου έλυ-σαν παρό πολλοί (267 περίπου) σωστά γι' αυτό θα βραβεύτουμε στο έπόμενυ φύλλο διά κλήρου με μίαν έξαμήνου συν-δρομήν.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ 'ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΥ,

'Αρχίζομεν από σήμερα δημοσιεύοντας τά δνόματα των άγαπητών μας μα-θητικών αντιπροσώπων των ιερολογίων αυτής της προόδου, και θεμεών διασωτών και ευγενών. ύψηλών και τόσων ώφελίων διά την μαθητικήν νεολαίαν άρχών του 'Εγερτηρίου». Ή άναβολή της ιδρύσεως των μαθη-τικών σελίδων που ύπεσχέθημεν, αί όποια θα γίνουν, τό Σαλόνι και τό 'Εντευκτήριον όλουκλήρου του μαθητικού κόσμου της 'Ελλάδος, όφείλει εις τους διαγωνισμούς του Α' έξαμήνου οι όποιοι διεξάγονται ήδη, και ένεκα των όποιων δέν ήθέλαμεν να άπασχολήσωμεν τους άγαπητούς μας φί-λους μαθητάς. Τό 'Εγερτήριο ευχεται εις όλους την καλήν έπιτυχίαν.

Όσοι μαθηται άναγνώσται μας είδον ότι εις τό Γυμνάσιόν των και εις την τάξιν των δέν υπάρχει άντιπρόσωπος, και έπιθυμούν να γίνουν αυτοί τους παρακαλούμεν να μάς τή δηλώσουν σύντομα είτε άπ' έύ-θείας, είτε διά μέσου του αντιπροσώπου της μεγαλυτέρας τάξεως. Εις τό Γυμνάσιον Δημητσάνης: π.χ. δέν έχομεν παρό μόνον εις την τελευταίαν τάξιν άντιπρόσωπον. Όποιος έκ των άλλων τάξεων έπιθυμεί να διορισθώ-ν ή τή δηλώη είτε εις ήμάς άπ' ευθείας δι' έπιστολής του είτε εις τόν κ. Ν. Συριόπουλον τόν άντιπρόσωπόν μας. 'Επίσης εάν ιδή τις ότι δέν άναφέωμεν ένα Σνολειον της πόλεως του, αυτό θα πη πως δέν έχομεν εκεί άντιπρόσωπον. Να είρη λοιπό: 5 άλλους έκ των άλλων τάξεων, να μάς γράψουν σύντομα, να τους διορίσωμεν 'Επίσης παρακαλούμεν τους άντιπρόσώπους μας να μάς όρίσουν εις τή σχολεία της πόλεως των που βλέπουν ότι δέν έχομεν άντιπρόσώπους.

Όλοι οι άντιπρόσωποι ενός Γυμνασίου άποτελούν συμβούλιον τό ό-ποιον σκοπόν έχει, να φρονείη τή, διάδοσιν του 'Εγερτηρίου και των άρχων του εις τό Γυμνάσιόν του. Τού συμβουλίου προεδρεύει ο άντιπρό-σωπος της τελευταίας τάξεως ή ό θεχαίσερος των άντιπρόσώπων, έκείνος τόν όπιον θ' έκλέξη τό Συμβούλιον.

Γυμνάσιον Καστορίας

Μάνθος 'Ανδρέας, Τζώζα
Δημητρακάκης Στέργιος.

Διδασκαλείον Καστορίας

Πασχαλίδης Στέφανος, Π. Με-
τιμυρίδης, Διονυσιάδης Μ. Πα-
πιδάκης, Μιχ. Ίωαννίδης, Α-
λεξ.

Παρθεναγωγείον Καστορίας

'Ελένη Μυλωνά.

Γυμνάσιον 'Αλε- ξανδρουπόλεως

Κ. Ρηγόπουλος, Κ. Φραγγού-
λης.

Γυμνάσιον Μεσσήνης

Μπαρνακής Ίωάν. Νικ. Στέφα-
νος, Ν. Δεμπέσης, Γ. Παπαγε-
ωργόπουλος, Π. Ξηρογιάννης.

Γυμνάσιον Μυτιλήνης

Καμπουρόπουλος Δημ.

Οικοτροφείον Μυτιλήνης

Γ. 'Αγγελίδης.

Γυμνάσιον Τσαριτσαινής

Θεμελής 'Ανδρέας.

Γυμνάσιον Λαρίσσης

Παρασκευάς 'Αριστ.

Γυμνάσιον Μεγαλουπόλεως

Καραθανάσης Σπ.
'Αθανασόπουλος 'Ανδρ.
Κατσαντώνης Δήμος
Κ. Κοκκινάκης
Γ. Τζανέτος
Π. Στρατηγίας

Γυμνάσιον Δημητσάνης

Ν. Συριόπουλος.

Γυμνάσιον Πύλου

Νικολόπουλος Α.
'Ασημακόπουλος Παν.
Σχοτάδης Δι.ν.
Κανελλόπουλος 'Ηλίας
Μητρόπουλος Ν.

Γυμνάσιον Τριπόλεως

'Ανδριανόπουλος Β.

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Στάλα και στάλα τὸ νερό
τῇ πέτρα βαθυλάνει;
πόνος ποὺ δύσκολα ξεσπᾷ
ἀγιάτρευτα πληγώνει.

Ἡ πεταλούδα σὺν καὶ
στὴ φλόγα π' ἀγαπάει
σὲ ἄλλη φλόγα πὼς μπορεῖ
χωρὶς φτερὶ νὰ πάη;

Ἀδύνατο εἶναι τὸ κερί
νὰ ἀνάψῃ νὰ μὴ στάξῃ
καὶ ὅποιος ποιεῖ μεσ' τὴ καρδιά
νὰ μὴν ἀναστενάξῃ.

Δενδρὶ τὰ χαμηλὰ κλωνὰ
γιατί μοῦ τὰ ψηλώνεις;
καὶ σ' ἄλλους τὰ ψηλότερα
γιατί τὰ χαμηλώνεις;

Ψηλὰ τὴν κτίζεις τὴν φωλιά
καὶ χαμηλώνεις ὁ κλώνος
καὶ θὰ σοῦ φύγῃ τὸ πουλί
νὸ σ' ἀπομείνῃ ὁ πόνος.

Ψηλὰ τὴν κτίζω τὴ φωλιά
γιατί καταλαβαίνω
πὼς ἔχω δυνατὰ φτερά
καὶ πεῖδ ψηλὰ πλένω.

Ἄνερα ρίχνω στὸ γυαλὸ
βορεῖά ναι καὶ βουλοῦνε
κι ἄλλοι μολόβια ρίχνουνε
φτερά ναι καὶ πετοῦνε.

Ν' ἀνοίξω θέλει τὴ καρδιά
καὶ μέσα θὰ σὲ βάλω
θεέ μου νὰ χάσω τὰ κλειδιά
νὰ μὴ σὲ ξαναβγάλω.

Τι εἶναι τὰ μαῦρα σύνεφα
κάθε καιροῦ καὶ τόπου

μὲρὸς εἰς τὰ μαῦρα σύνεφα
ποῦ ἔχει καρδιά τοῦ ἀνθρώπου;

Εὐαγγελία Ζανουδάκη
Διδασκάλισσα.
Ἀτσιπόπουλον «Ρεθύμνης»

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ἈΜ ΓΙΩΡΓΗΣ

Ἡ ἡμέρα τοῦ Ἀη-Γιώργη θεωρεῖται
στὴν ἀρχὴ τῆς ἀνοιξῆς.

Στὴ Δυτ. Μακεδονία θεωρεῖται δηλ.
σὺν Πρωτομαγιά.

Πρῶτ-πρῶτ τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ
πάνε στὴν ἐξοχὴ καὶ κόβουν ἕνα λεπτὸ
καὶ ψηλὸ χορτάρι εἰδος περιπλοκάδος
καλούμενα «γκόκια».

Τὸ τυλίγουν στὴ μέση τους νιὰ νὰ
χοντραίνουν. Καὶ κατόπι ξεριζώνουν
μὴ βατσηνιά καὶ τὴ μεταφέρουν στὸ
σπίτι ὅπου τὴν κρεμοῦν στὸ ἀνώφλι τῆς
εἰσόδου. Αὐτὸ δε συμβολίζει τὸν ἐρχομὸ
τῆς ἀνοιξῆς.

Ἄλλ' ὁ κυριώτερος λόγος εἶναι αὐ-
τός. Ἡ βατσηνιά θέλει νὰ παραστήσῃ τὰ
δίχτυα ποὺ στένουν οἱ γυναῖκες γιὰ νὰ
πιάσουν τοὺς γαμπρούς. Ὅταν μάλιστα
τὴν κρεμοῦν λένε: «Ὅπως πιάνει καὶ
μπερδεύει ἡ βατσηνιά ἔτσι νὰ πιάνωνται
καὶ μπερδεύονται καὶ οἱ νέοι.

Τὴν ἡμέρα ἐπίσης ἐκείνην ἐπειδὴ ὡς
ἐπὶ τὸ πλεῖστο τότε πρῶτῃ μέρῃ βγαί-
νουν τὰ ζῶα γιὰ βοσκὴ σὲ πρῶσινο χορ-
τάρη, στὴν ὥρῃ καὶ βοδιοῦ σπάνουν
ἕνα αὐτό. Θέλουν δὲ νὰ ποῦν πὼς ὅπως
τὸ αὐτὸ εἶναι στρογγυλὸ καὶ λεῖο ἔτσι
νὰ πηγαίνει καὶ τὸ βοδί.

Ἐπίσης ἐκείνην τὴν ἡμέρα κάνουν
«κούνια» ἀπὸ σκοινὶ σ' ἕνα δέντρο ἔξω
ἀπ' τὴν ἐκκλησίαν καὶ κουνοῦνται ὅλα
τὰ κορίτσια. Κάθε κορίτσι ποὺ ἀνεβαίνει
νὰ κουνιθῇ τὸ τρανοῦδοῦν ἄλλα, εὐχὲς
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σύντομου καὶ καλοῦ
γάμου.

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ δηλ. μ' ἄλλους λό-
γους εἶναι μέρα κοριτσίστικῃ μέρῃ εὐ-
χῶν τῶν κοριτσιῶν γιὰ μιὰ καλὴ καὶ
σύντομῃ ἀποκατάστασιν.

Στρατής Π. Παπαδῆκης
Δημ.λός-Καστορίας

ΓΛΩΣΣΟΔΕΤΕΣ

1 Ἐκεῖ κάτω κόπτουν πεῦκο
πέφτει, πέφτει ὁ πεῦκος κάτω.
2 Τῇ: ὅρδισ τὸ λουρί
τέρει δάρι δόλουρο.

3 Βαρέλι ρακοβέρελο
ποῖος σὲ ρακοβαρελόδεσε
ὁ γυῖος τοῦ ρακοβαρελοδετοῦ.
Νὰ εἶχα καὶ ἐγὼ τὰ σύνεργα
τὰ μίνεργα τοῦ ρακοβαρελοδετοῦ

θὰ σὲ ρακοβα ελόδενα καλύτερα
ἀπὸ τὸ ρακοβαρελοδετὴ.

4 Ὁ παπᾶς ὁ παχὺς
ἔφαγε παχὺ φανί,
γιατὶ παπᾶ παχὺ
ἔφαγε παχὺ φανί.

5 Λιαρονούρικο μουσικέρ.

Ἀρισ. Σ. Παπούλιας

ΚΙΝΙΓΜΑΤ

1 Ἀγαθος, καλᾶγαθος,
καλαγαθίνιο τὸ μαντρί
καὶ κόκκινα τὰ γίδια.

Τι εἶναι;

2 Μαῦρο κούτσουρο τραβίει
χελιδόνα τραγουδάει.

Τι εἶναι;

3 Κατὰ... μούντζουρο γελᾷδι
καὶ πρινάρια ροκανάει.

Τι εἶναι;

4 Ἄμα τὸν δένω περιπατῶ
κίμα τὸν λύνω κάθεται.

Τι εἶναι;

5 Σκότωσα μιὰ πέριδικα,
τὰ φτερά της ἔτρωγα,
τὸ κορμί της πέταγα.

Τι εἶναι;

Παναγ. Τσακρῆς-Λαμία

6 Εἶμαι γὼ τόσο μεγάλω
ποῦ στένω κόσμο δὲ χωρῶ.
Μὰ σ' ἕνα κουνουπὶ ὡς τόσο,
μπαίνω μέσα καὶ διπλό.

Τι εἶναι;

7 Ἡ μάννα μου εἶν' ὁ θάνατός μου.
Μόνο λιγάνι ἤλιο δόσμου.
Κι' ἐγὼ λευκώτατο θὰ ζήσω
καὶ θὰ σ' ἐξυτηρεθῶ.

Τι εἶναι;

ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΕΛΙΔΑ

ΕΝΑΣ ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Σὲνα ἀπὸ τὰ προηγούμενα φύλλα
τοῦ «Ἐγερτήριου» εἶχαμε ποικηροῦ
ἐναξιδιανωνισμό γιὰ τὰ πολλὰ μικρὰ παι-
δάκια δηλ. τὸ πᾶν τῶν 10 χρόνων.

Ὅστε πολλὸ οὔτε λίγο θὰ δίδαμε ἕνα
εἰσιτήριο γιὰ ὅλα τὰ ἑξαχροπλάστεια νὰ
μπαῖνῃ νὰ τρώῃ δωρεὰν ὅλο τὸ χρόνο
γλυκὰ, ἐκεῖνο ἀπὸ τὰ χωριτωμένα μι-
κράκια ποὺ θὰ μᾶς ἔλεγε «Τὶ εἶναι αὐ-
τὸ ποὺ ἔχει τίσερα πόδια, περπατεῖ
στὰ κεραμῖδια καὶ κάνει νιόν... νιόν...»

Εἶναι μιὰ σωστὴ ἀπόλαυσις νὰ κά-
θεται κανεὶς καὶ νὰ διαβάξῃ τίς ἀπαν-
τήσεις τῶν χωριτωμένων αὐτῶν μικροῦ-
ληθων. Ὅλη ἡ ἀθωότης καὶ ἡ ἀφέλεια
ἡ ἀληθινὴ, ὅχι ἡ προσποιητὴ, αὐτὴ ποὺ
τὸ γέρι καὶ τοῦ μεγαλύτερου ἀκόμη λογο-
τέχνῃ δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψῃ εἶναι χρυ-
μὴν στὰ καταμυνεζορρωμένα γραμμα-
τικάκια τῶν. Τὸ δόλωμα τῶν γλυκισμάτων
τὰ ἔκαμε ν' ἀφήσουν νιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ
β. α. β. καὶ τὸ 1+1=2 τοῦ βιβλίου καὶ
νὰ βασανίσουν τὰ κεφαλάκια τῶν νὰ
βροῦν τὴ λύση. Εὐτυχῶς αὐτὴ ἦταν πο-
λὺ εὐκόλῃ. Ὅλα σχεδὸν τὰ βρήκαν δεῖ
εἶναι ὁ γάτος. Ἐννοεῖται πὼς καὶ με-
ρικὰ ἔπεσαν ἔξω, καὶ μᾶς ἔδωσαν κατὰ
ὥραιες καὶ ἀθῶες ἀπαντήσεις.

Ἔτσι ἕνα μικρὰ 6 χρόνων τῆς α'
Δημοτικῆς ἀπὸ τὰς Καλάμας μᾶς ἐνσπῆ-
σεν: αὐτὸ ποὺ κάνει νιόν... νιόν...
εἶναι ὁ ποντικὸς. Ἐπίσης μιὰ μικροῦλα
ἀπὸ ἕνα χωριὸ τῆς Μεσσηνίας δεῖ εἶναι
τὸ ... κωδωνοστάσιο καὶ μᾶς γράφει
πὼς ἂν ἔχουμε ἀντιρροήσεις ἔχει νεκροῦ-
μέντα στὰ χέρια τῆς νὰ μᾶς ἀποδείξῃ
τὴν ἀλήθειαν τῆς λύσεώς της.

Περιμένουμε λοιπὸν μικροῦλα μου τὴ
σοβαρώτατη ἀπόδειξί σου.
Τὸ Νικόλα Παπαζῆτα ἀπὸ τὴ Θεο(ν)η
μᾶς γράφει πὼς εἶναι ὁ ... ἄνεμος. Ἡ
ἐκφραστὴς καὶ ὁμοῦ ἀπὸ ὅλες εἶναι ἡ
ἀπάντησις τοῦ Γιάννη Πίπα ἀπὸ τὴν ἱ-
δια πόλιν τὴν ὁποῖαν δημοσιεύουμε ὅπως
ἔχει: «Κήριε Βουτεράκη Πηγένο στὸ
σχολιὸν μὲ τὴν ἀδελφούλα μου τὴ Διλή.
Ἐγὼ πηγένο εἰς τὴν Δεύτερη τάξιν μαζὶ
μὲ τὴ Διλή μας. Ὁ δάσκαλος μας ὁ κ.
Παῦλος μᾶς ἀγαπάει πολὺ. Ἀπὸ ποῦ
κάνει νιόν... νιόν... στὰ κεραμῖδια καὶ
ἔχει 4 πόδια, ἦνε ὁ παπούς διαν βγαί-
νει μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ πόδια νὰ δι-
ορθώσῃ τὴ καπιδοδόχον καὶ μὲ κητὰ ἀπὸ
τὸν φεγγίτι καὶ μοῦ λείει νιόν... νιόν...»

Ὅλοι νὰ μοῦ στήλετε πολλὰ γλυκὰ
νὰ δώσω καὶ στὴ Διλή μας.

Κι' ἄλλες κι' ἄλλες ποὺ ὁ χρόνος δυ-
στυχῶς δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τίς δημο-
σιεύσουμε.

Ἀπὸ ὅσα ἔλυσαν σωστὰ τὸ αἰνίγμα
θὰ βραβεύσωμε αὐτὸ ποὺ μᾶς ἔδωκε τὴν
ἀφελέστερη καὶ ὥρα-ότερη ἀπάντησιν.
Ἀλλὰ πᾶς δὲν εἶνε ἀφελὴς καὶ ὥραία,
ποῖα δὲν ἔχει τὴν ἀθωότητα, τὰ χωρι-
τὰ στολίδια τῆς παιδικῆς σκέψης, τὰ χωρι-
τὰ; Πόσο ζηλεύει καὶ νοσταλγεῖ κανεὶς
τὴν ἀθῶα χαρὰ σας, τὰ μικρὰ καὶ ὥραια
σας ὄνειρα καὶ ἐλπίδες σας, ποὺ πετοῦν
γύρω ἀπὸ τίς βιτρίνες τῶν ἑξαχροπλά-
στειων καὶ τῶν καταστημάτων τῶν παι-
δικῶν παγνιδιῶν. Καὶ πόσο ἡ λύπη
τοῦ καὶ ὁ πόθος τοῦ αὐξάνει ὅσον φορ-
τῶνονται καὶ τὰ χρόνια στὴ ράχη τοῦ.

Χαριτωμένες, ἀφάνταστα, ἀπολαυστι-
κὲς οἱ ἀπαντήσεις τῶν μικρῶν Ἀγαμέ-
μνωνος Παύλου ἑτῶν 9 ἀπὸ τὰ Τρίκαλα.
Ἀθανασίου Ἀναγνωστοπούλου ἑτῶν 8
ἀπὸ τὴν Ἀθήνα Βοσῖα 50. Ἐλένης
Ὀυστεινιάδου 11-ἑτῆς 3ης δημοτικῆς ἀπὸ
τὴν Χαλκίδα, Ν. Χ. Δημοπούλου ἑτῶν 6
ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ἄλλων καὶ ἄλλων.
Πολὺ εὐχάριστη καὶ ἐκτυμμένη ἀναλόγως
τῆς ἡλικίας τὸν καὶ τοῦ ἀπονεύουμε ἔ-
παινο γι' αὐτὴν ἡ ἀπάντησις τοῦ μικροῦ
Διονυσίου Παπαγγελῆ ἀπὸ τὴ Χαϊρά-
νεια.

Ὅλες ὅμως τίς ἐσπερῶν εἰς ἀφέλειαν
καὶ χροῖν ἡ ἐπιστολὴ τῶν μικρῶν Λάμ-
πρου καὶ Γιώργου Οἰκονομοπούλου ἀπὸ
τὰς Θήβας. Τὴν βραβεύουμε καὶ τὴν δη-
μοσιεύουμε ὅπως ἔχει χωρὶς νὰ ἀλλάξω
μὲν οὔτε μιὰ συλλαβή.

«Θῆβα Κυριακὴ 20 Ἀπριλίου ἀγα-
πητὸ μου Ἐγερτήριον 1921. Τὸ πρῶτ' μᾶς
ἔφερε ὁ μπαμπὰς τὸ περιοδικὸν καὶ ἔφηγε
ὁ μπαμπὰς καὶ πῆγε σὲ γυμνάσιον.

Τίς εἶπε καὶ τὸ ἀδερφάκι μου πὺν-
εῖναι 6 χρόνων ὁ Λαμπρόντης σὺν ἀνέτα-
σε τὸ βιβλίου καὶ διαβάσαμε ὡς πρῶτα
τὰ καὶ εἶδμε καὶ ὡς ἔπειτα ἦν ε. Μὰ πε-
ρισσότερο ἀπὸ ὅλα μᾶς ἀρέσκει τὰ γλυ-
κὰ ποὺ θὰ μᾶς στήλετε νὰ τρώμε ποὺ
βοήθαμε τὴ γατούλα ποὺ εἶναι πάντα στὰ
κεραμῖδια καὶ κάνει Νιόν Νιόν.

νὰ μᾶς στήλετε γλυκὰ, γιὰ νὰ δώσωμε
καὶ στὰ ἄλλα τὰ παιδάκια καὶ πολλὰ βι-
βλία νὰ διαβάσωμε καὶ νὰ ἔχῃ πολὺς ἡμέ-
ρες καὶ ἕνα στοκνητὸν νὰ πηγένουμε πε-
ρὶ πόλεως ἐνδὲ εἶμε καλὸ παιδί καὶ ἀγαπᾶ-
σὲ γιὰ τὴν καὶ ἀγαπᾶσὲ τὸ μπαμπὰ μου καὶ
τὴ μαμά μου καὶ τὰ ἀδερφάκια μου καὶ
τοὺς ξητιάνους. Πηγένο στὸ σχολεῖο καὶ
ἀγαπᾶσὲ πολλὰ τὰ γράμματα, καὶ τὰς τὰ
παιδάκια.

Γεώργιος Δ. Οἰκονομοπούλου, μαθη-
τῆς τῆς δευτέρας τάξης δημοτικῆς σχολεῖ-
ου, καὶ νιὰ τὸν ἀδερφάκι μου γράφω στὴ
πρῶτῃ τάξιν Λάμπρος Δ. Οἰκονομοπού-
λος».

Ἀλλὰ πὼς νὰ βραβεύσωμε τὰ μι-
κράκια μᾶς αὐτὰ ποὺ οἱ ἄλλοι οἱ ἑξα-
χροπλάστει δὲν μᾶς δίνουν τὸ εἰσιτήριο;
Τῶν στέλλουμε λοιπὸν μιὰ κοῦτα γεμάτη

γλυκὰ ποὺ βέβαια δὲν θὰ νὰ φθάσουν ἕνα
χρόνον, πάντως ὅμως θὰ τῶν κάμουν πῶς
γλυκὰς λίγες στιγμὲς ἀπὸ τὴ δολγλὴν
στιγμὴ τῆς παιδικῆς τῶν ζωῆς. Νὰ μᾶς
γράφουν ὅταν τὰ λάβουν.

Θ' ἠθέλωμε νὰ μὴν ἀφίσουμε κανέ-
να μικρὰκι παραπονέμενο καὶ λυπημένο.
Δὲν ὑπάρχει πῶς συγκινητικὴ ὑπερὴ λύ-
πη ἀπὸ τὴ λύπη τῶν μικρῶν παιδιῶν
καὶ πῶς μεγάλο ἔγλημα ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπάρ-
χουν μικράκια νὰ κλαῖνε. Ποῖα θεομὰ
ἔκρυα ἀπὸ τὰ παιδικὰ δὲν ὑπάρχουν.
Καὶ δυστυχῶς ὑπάρχουν σήμερον παιδά-
κια ποὺ κλαῖνε, πολλὰ πέρα πολλὰ.

Δυστυχῶς ὅμως καὶ ὁ κ. Παυλίδης
καὶ ὁ κ. Καρούζος δὲν δίδουν γλυκὰ πα-
ρὰ ὑπὸν ὅτι μὴ ὑπάρκουν.

Ἀς μὴν ἀπελπίζοντε ὅμως τὰ χαρι-
τωμένα ἀγγελιοῦδια τὰ «Ἐγερτήριον» εἶναι
καὶ ἄλλα γ' αὐτὰ τῶν στελνῇ καὶ ἄλλο διαγω-
γισμὸν νι' αὐτὰ.

Εὐχεται δὲ εἰς αὐτὰ τὰ «Ἐγερτήριον»
νὰ ζήσουν νὰ νύκτον μενάλαι καὶ οἶχον.
τὰς μὴ ματὰ σὲ τωρινὰ φύλλα τοῦ νὰ
θυμοῦνται τὰ ἀτέχαστα παιδικὰ τῶν χρό-
νια.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΚΑΤΣΑΜΑΚΟΠΗΤΑ

Τοῦ Γιάννη ἡ μαμά γυαλιὰ φορεῖ
καὶ ὁ μικρὸς τὴν βλέπει καὶ ἀπορεῖ
καὶ τὴν γωτῇ μὲ παιδίστικη λαλιά

Γιατὶ μαρᾶκα φόρεσες γυαλιὰ;
γιατὶ παιδί μου ἦταν θὰ τὰ βάλλω
βλέπω τὸ κάθε τι τραπὸ, μεγάλω!
Κι' ὁ Γιάννης μὲ παραπνοῶ

τὴν παρακαλεῖ
Μαμά μου τῆς κατσαμακοπῆτας
σὺν κόβεις τὰ κομμάτια
νὰ μὴ φορῇς

τὰ ματογυαλιά σου στὰ μάτια,
τὸ μέγεθός καὶ ἡ μοῖρα σὲ
νὰ γίνεται καλὴ.

Βαλίδης

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΟ ΕΤΕΡΤΗΡΙΟΝ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΩΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΝΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΣ, ΘΑ ΤΑ ΕΧΕΤΕ ΜΟΝΟΝ ΜΕ

150 δρ. που είναι ή ετήσια συνδρομή

75 ή εξάμηνος, 40 ή τριμήνιος

30 σελίνια διά τὸ ἐξωτερικὸν ἐν γένει

6 δολάρια διά τὴν Ἀμερικὴν καὶ Αὐστραλίαν

ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ

Ἡ τελευταία σελὶς τοῦ ἐξαφύλλου Δρ. 200

Ἡ δευτέρα καὶ τρίτη σελὶς Δοχ. 1000

Ἡ τέταρτη σελὶς τοῦ κειμένου ἰδιαιτέρα συμφωνία

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Εὐαγγ. Ζανουδάκη Ἀποστόπουλον Ρεθύμνης. Γιά τὰ καλά σας λόγια καὶ τὴν συνενοσίαν σας εὐχαριστοῦμεν θερμότατα. Εὐχαρίστως δεχόμεθα. Ἀνδρέαν Δρυδάκη Ἀντιπροσώπου μας Ρεθύμνον. Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμότατα διὰ τὰς ἐνεργείας σας. Τὸς κ. κ. Κ. Δεσμυτζάκη Π. Ἀπετανάκη. Ἰωσήφ Παναρετάκη. ἔνεον ἔφαιεν συνδρομητὰς καὶ τοὺς εὐχαριστοῦμεν. Χαρ. Κονταζῆν Ἀντιπρόσωπον μας Γυμνάσιον Σπερχειῶος. Τὸ λάθος ἐδιορθώθη. φύλλα ἄποσ ἔλλονται καὶ τὸ ἔξῃς κανονικά. Κ. Ρηγόπουλον Ἀντιπρόσωπον μας Γυμνάσιον Ἀλεξανδρουπόλεως. Εὐχαριστοῦμεν καὶ πάλιν θερμῶς. Τὸν κ. Π. Ρηγόπουλον καὶ Μ. Παπουτζίην ἐνεγράψαμεν συνδρομὰς μας, καὶ τοὺς εὐχαριστοῦμεν. Ν. Τσάμη καὶ Χ. Καραχάλιον Μανρολιθόσιον σὰς ἐνεγράψαμεν συνδρομητὰς καὶ εὐχαριστοῦμεν. Σὰς ἐγορήσαμεν καὶ ἰδιαιτέρως Ἰ. Κηπουρὸν Ὀλυμπίαν. Σὰς ἐνεγράψαμεν ἐτήσιον συνδρομὴν. Ἀποστείλατε τώρα τὴν τριμηνίαν καὶ ἀναεῶντε κατὰ τριμηνίον Κ. Στάθην Κεσῶριαν σὰς διεγορήσαμεν ἄφου τὸ θέλετε. Ἰ. Ρουμλιώτην Ἀυαλιῶδα. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ τὰς ἐνεργείας σας. Σ. Λικιορδάκη ἡ καθυστέρησις ὀφείλεται εἰς λάθος τῆς διακπεραίωσης καὶ ἄχι ὥστε ὑστερεῖται. Εὐχαρίστως σὰς διορίζομεν Ἀντιπρόσωπον εἰς Καποδῶχη.

Σπ. Καραθανάσην Ἀντιπρόσωπον μας Γυμνάσιον Μεγαλουπόλεως Δὲ τὰς ἐνεργείας σας εὐχαριστοῦμεν καὶ πάλιν θερμῶς τὸν κ. Β' Τσιονόπουλον ἐνεγράψαμεν συνδρομητὴν μας. Ἐμ. Δοπερινάκη Διμοδιδάσκαλον Κεφάλι Κισιάμου. Σὰς ἐνεγράψαμεν συνδρομητὴν καὶ εὐχαριστοῦμεν θερμότατα. Γ. Μάρκων Μεσολόγγιον. Σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μὰς γράψατε προσδιορίζοντας μας καὶ πάλιν τὰ προσόντα σας διότι ἡ πρώτη σας ἐπιστολὴ παρέπεσε. Πιστεύομεν νὰ μὴν παρεξηγήσετε.

Ν. Λομπαδογιάν Νέα Πολύτεια Ἀντικῆς. Εὐχαρίστως, Σὰς παρακαλοῦμεν ὅπως νὰ περιμῆντε ὀλίγας ἡμέρας καὶ ἐν τῷ μεταξύ περὶ μένομεν ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν σας Σ. Πασχαλίδην Ἀντιπρόσωπον μας Διδασκ. Καστορίας. Βέβαια συνενοσάμεθα ὅπως μὲ τοὺς λόγους Ἀντιπροσώπων μας καὶ ἀσφαλῶς θὰ κατορθώσετε πολλά. Ἀστέριον Χασάκη μαθητὴν Βας γυμνασίου Θεσπιάκης. Γιά τὰ καλά σας λόγια ποὺ δείχνουν ὅτι ἔχετε νὰ ἐκτιμᾶτε τὴν ἀληθινὴν νῆξίαν σας εὐχαριστοῦμεν καὶ σὰς συγχαίρομεν.

Σὰς διορίζομεν Ἀντιπρόσωπον μας εἰς τὸ γυμνάσιον σας καὶ σὰς γράφομεν. προσεχῶς. Σὰς παρακαλοῦμεν νὰ φανήτε ἀντάξιος τῆς ἐκτιμῆσός μας καὶ νὰ ἐνεργήσετε ὅσον δύνασθε εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ «Εὐεργητρίου» εἰς τὸ σχολεῖον σας. Ἰ. Καρτσιώτην Διδασκαλιστὴν Καστορίας διὰ τὰς ὑποδείξεις πληροφορίας καὶ τοὺς λόγους σας λόγουι: σὰς εὐχαριστοῦμεν Ἰ. Δασκαλαντωνάκη Σόλωνος 19 Ἐνταῦθα. διὰ τὴν συγχορὴν καὶ τὰς ἐνεργείας σας σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμότατα. Γ. Σ. Μανουσάκη Καμάρες Κισιάμου. διὰ τὴν συγχορᾶν καὶ τὰ καλά σας λόγια σὰς εὐχαριστοῦμεν. Μάρκων Σιψῶν Βέροια Μακεδονίας διὰ τὴν ἐνθουσιᾶν ἐπιστολὴν σας σὰς συγχαίρομεν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν.

Ἐπίσης τὸ ἴδιον ἔχομε νὰ ποῦμε καὶ γὰρ τὸν κ. Γ. Β. Μαυρέον Καλάμας. Γ. Γ. Τζωρτζάκη Ποταμίδα Κισιάμου. Σὰς ἐν γράψαμεν συνδρομητὴν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γιά τὸ ἄλλο ζήτημα θὰ σκεφθοῦμε καὶ θὰ σὰς γράψωμεν ἀργότερα. Β. Γ. Κασσιάνδρου Θεσσαλονίκην Σὲ σκεφθοῦμεν καὶ θὰ σὰς γράψωμεν ἀργότερα. Ἀθ. Μητσόπουλον διδάσκαλον Κοινοσίου Σπάρτης. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ τὴν εὐγενὴ προθυμίαν σας. Χρ. Παλιόπουλον Ροβιῆς Εὐβοίας. Σὰς ἐνεγράψαμεν συνδρομητὴν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν ὅς καὶ τὴν συστήσαντα ὕμνος πρόεδρον τῆς κοινότητός σας. Α. Κολεμβάκη τελειοποιτὸν γυμνασίου Παλαιόχωρα Συλίνου. Σὰς ἐνεγράψαμεν καὶ εὐχαριστοῦμεν Σ. Καραγιάννην Ἀντιπρόσωπον Θεολόγον Χαλκίδος. Σὰς ἐνεγράψαμεν ἐπὶ τῇ βράσει τοῦ ποσοῦ τοῦ μὰς ἐγορήσατε τὸν ποῖον καὶ περιμένονεν. Δὲν εἴμεθα βλέπετε οὐτε καὶ ἐμποροῦ ὅτε ἐκμεταλευταί.

Π. Μουζανιώτην Ἀντιπ. Τ.Τ.Τ. Μέθαναν Στάθου Γαργησέλην πρόεδρον κοινότητος Χυδέρων Λέσβου Οἰκονομὴν Σ. Παλιόχωρα Σελίνου Φ. Φραντζεσκάκη Γερόγρη Ἡρακλείου. Ἐλπίδα Ἀνθούλη Δομάσι Λαρίσης, Γ. Φουντουλά-

κην Καλὸ Χρῶδ πεδιάδος Κοῆτης. Γ. Ἀλεξόπουλον Γαρδίσια. Σὰς ἐνεγράψαμεν συνδρομητὴν καὶ εὐχαριστοῦμεν. Ἐμ. Καστριάνην Ἀσκαλον. Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμότατα διὰ τὰς ἐνεργείας σας τὴν ἁγάπην καὶ τὴν ἐκτιμῆσιν σας ποὺς τὸ «Εὐεργητρίον». Ἡ διατριβὴ σας εὐχαρίστως θὰ γίνῃ δεκτή.

ΑΠ' ΟΣΑ ΜΑΣ ΣΤΕΛΝΟΥΝ

Μ. Λίαν, Τὸ «ὄνειρο» εἶε πολὺ ἄτεχνον. Ἡ «θύμις» εἶε μέτριο. Ἄν διορθωθῇ ὅμως τὸ μέτρο του καὶ συμπτυχθῶν περισσότερον αἱ ἐννοιαὶ θὰ γίνῃ καλὸ. Ἡ ἀνάμνησις καὶ αἱ χειμωνιάτικες νύχτες δείχνουν κάποια ἀγαθὴ διάθεσι πρὸς τὸ πεζογράφειν ποὺ εἶναι ἄλλως τε τὸ δυσκολώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη τοῦ λογοτεχνήματος. Ἐργίον Μίγκαν. Σὰς συγχαίρομεν εὐκρινᾶ καὶ γὰρ τὴν τέχνην σας καὶ ἰδίως γὰρ τὴν ἐγγενείαν τοῦ χαρακτήρος σας. Τὸ ποίημα σας πολὺ καλὸ, δημοσιεύεται. Σ. Γιαροπούλου Σπάρτη. Ἡ περιγραφή τῆς ἐορτῆς τοῦ «ἁγ. Νίκωνος» ἔχει καὶ τὸσαν πετυχημένην αὐτὴ τὴν φορά. Περιμένονμεν τίποτα καλύτερον. Σ. Δουκῆν ὅπως τὸ ἐδιορθώσατε ἔγινε σχεδὸν καλὸ. Ἡ μακροσκελὴς του δημοσιεύσθαι μὲ τὸν καιρὸν των. Οἱ «Οἱ λογιῶν» ὅχι τόσο πετυχημένο. Μὴν το προτιμᾶτε αὐτὸ τὸ εἶδος γιατί εἶναι δύσκολο πολὺ δύσκολο.

Διαπᾶν. Τὸ πεζὸ σας «Ἀσβέτης» καλὸ ἀσβέστη! καλὸ καὶ δημοσιεύεται. Α. Χριστοφίην «Ἡ πεταλοῦδα» καλὸ τὸ στίχας σας δὲν μὰς κάνουν. Π. Παρισσόπουλον Βόλον. Αἱ «Ἀποκριαὶ εἰς τὴν Δ. Μακεδονίαν» θὰ δημοσιεύσθαι ἅμα εἴθουν.

Στ. Πασχαλίδην Καστορία. Τὸ πεζογράφημα σας «Ἡ λήκη τῆς ψυχῆς μου» τεχνικὰ δολεμένο. Θὰ δημοσιεύθῃ μὲ τὸν καιρὸν του. Σκοῦρον Ὀρφανδ. Τὸ ποίημα σας «Πνὴ ἐρωτευμένο» καλοῦται ἀλλὰ πολὺ μακροσκελές. Φίλις Σ, τὸ ποίημα «χαμένα ὄνειρα» ὅχι καὶ τόσο πετυχημένο. Ἄν προσπαθήσῃς ὅμως ἀσφαλῶς θὰ γράψῃς καλύτερα πολὺ.

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΤΑΧΕΙΑΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ

ΕΙΣ ΕΝΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Ὑπὸ τὴν Τραπεζικὴν καὶ οἰκονομολογικὴν ιδιοφυΐαν, πλουτισμένην καὶ ἀνυψωμένην καὶ ἀπὸ καλλιτεχνικὰς καὶ ἀνθρωπιστικὰς ροπὰς, τοῦ Διοικητοῦ αὐτῆς κ. ΛΟΒΕΡΔΟΥ, δικαίως κατέκτησε καὶ κατακτᾷ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπην του, διὰ τὸ τόσον εὐεργετικὸν αὐτῆς «ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ», τὸ ὁποῖον ὅχι μόνον σὰς δίδει τόκον 4%, ὅχι μόνον σὰς δίδει τὰ χρήματά σας ὅταν θέλετε νὰ τὰ πάρετε, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον καὶ ἀντυχὸν ἀρρωστήσετε σὰς δίδει δωρεὰν ἀποζημίωσιν καὶ ἀκόμη ἂν σὰς συμβῇ ἀνεπανόρθωτον ἀτύχημα, δίδει εἰς τὴν οἰογένειάν σας ἀποζημίωσιν!

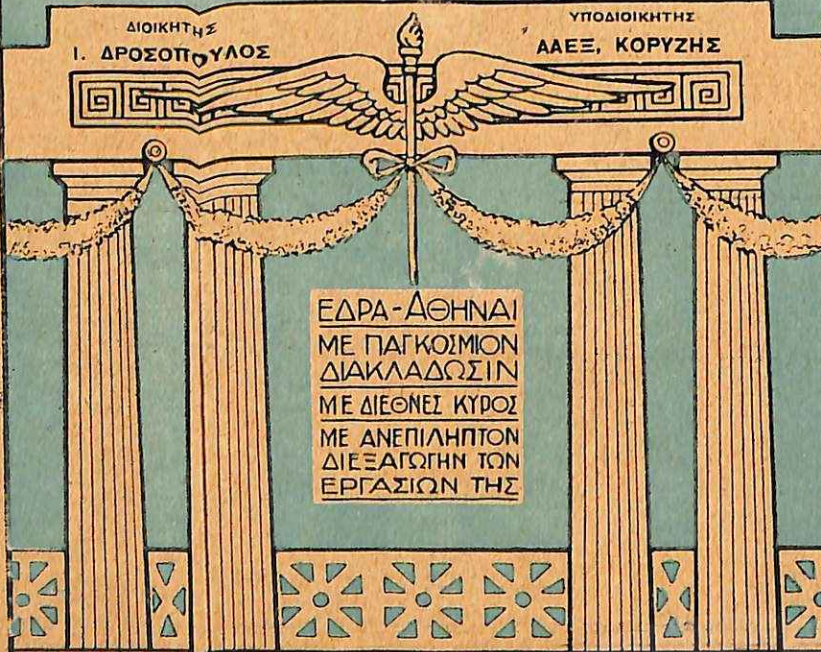
Αὐτὸ τὸ μέγα εὐεργέτημα μόνον στήν

ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ θὰ τὸ βρῆτε.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΑΔΕΕ, ΚΟΥΖΗΣ

ΕΔΡΑ - ΑΘΗΝΑΙ
ΜΕ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ
ΔΙΑΚΛΑΔΩΣΙΝ
ΜΕ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΚΥΡΟΣ
ΜΕ ΑΝΕΠΙΛΗΠΤΟΝ
ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΝ ΤΩΝ
ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ

Ο ΠΕΛΟΡΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΒΡΑΧΟΣ
Ο ΑΚΛΟΝΗΤΟΣ ΑΠΟ ΠΑΣΑΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΝ ΘΥΕΛΛΑΝ
ΜΕ ΕΘΝΙΚΩΣΤΑΤΗΝ ΤΗΝ ΒΑΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ ΤΟΥ
ΕΙΣ ΟΝ, ΩΣ ΕΙΣ ΑΓΚΥΡΑΝ ΙΣΤΗΡΙΑΣ ΠΡΟΣΤΡΕΧΟΥΝ ΤΟ
ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΧΩΡΑ ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΔΥΣΧΕΡΗ ΑΥΤΩΝ ΟΙΚΟΝ. ΣΤΙΓΜΗΝ

